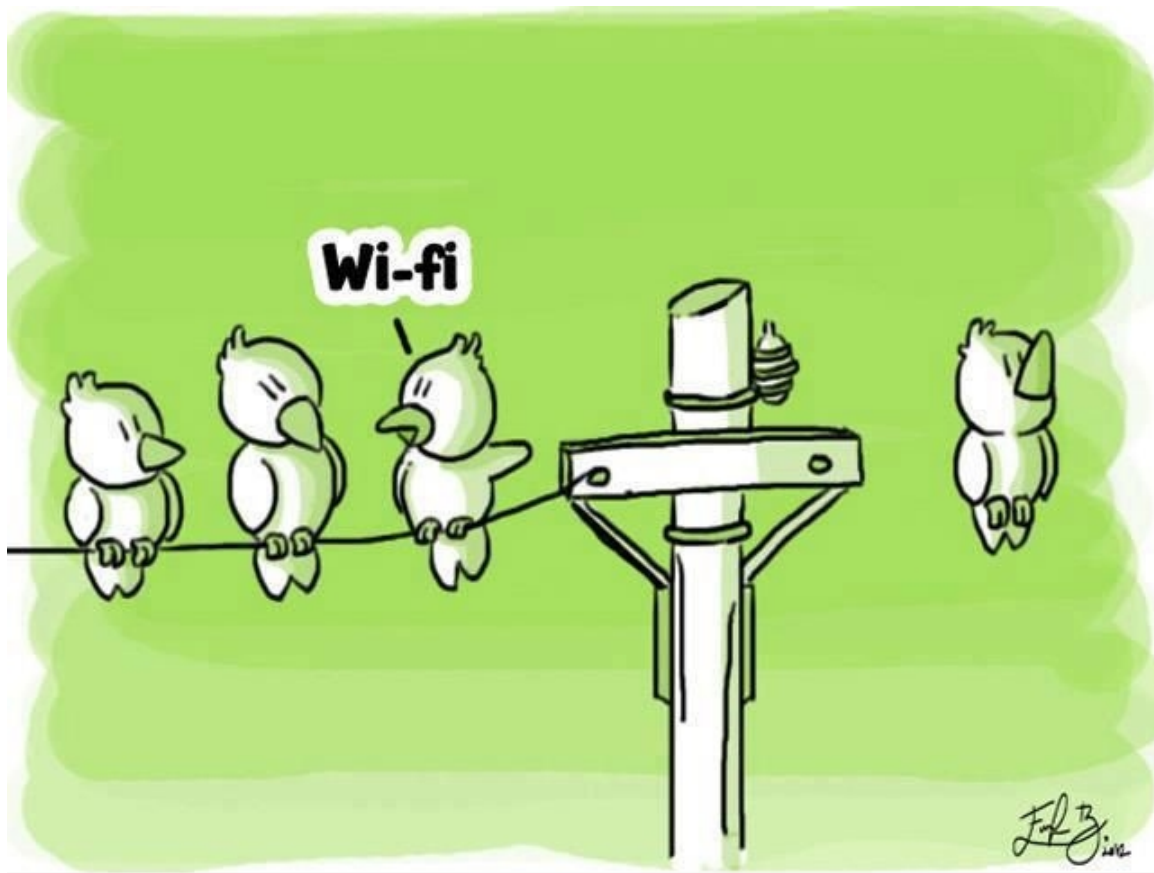

2003-2013

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Βάλια Καϊμάκη

Τεχνολογία και Κοινωνία

10 χρόνια αναζήτησης 2003-2013

Βάλια Καϊμάκη

THIS BOOK WAS PRODUCED USING
PRESSBOOKS.COM

Τεχνολογία και Κοινωνία Copyright © 2013

This book was produced using PressBooks.com, and PDF rendering was done by PrinceXML.

THIS BOOK WAS PRODUCED USING
PRESSBOOKS.COM

Περιεχόμενα

Μικρή εισαγωγή	1
Πολιτική	
1. Σύντομο ανέκδοτο: e-government	4
2. Το τεχνολογικό 2004	6
3. Στην αγκαλίτσα της Microsoft	8
4. Βροχερός Σεπτέμβρης	9
5. Καλή σχολική χρονιά	10
6. Νήπια, εκλογές και ανοιχτό λογισμικό	11
7. Η Σκύλλα και η Χάρυβδη	12
8. ΦΦΦ (οι Φοιτητές, ο Φούρνος και η ΦΥΡΟΜ)	13
9. Η κρίση μας χτυπάει την πόρτα	14
10. Αφήστε μας ήσυχους!	15
11. Κάθε φορά νέος Γολγοθάς	16
12. Είμαστε όλοι πειρατές	17
13. Αααααα! Η Acta	18
14. Σαρκοζί εναντίον Ρουσώ	19
15. Νεόπτωχοι χωρίς γκάτζετς	21
16. Twitter: εδώ το καλό ξεκατίνιασμα	22
17. Το παστίτσιο είναι βαρύ για το στομάχι	23
18. Ποιος φοβάται τις (κυβερνο)επιθέσεις;	24
19. Socialpolitik η μετεξέλιξη της realpolitik	25
20. Ωρα για δράση	26
21. Social και πολιτική (πάλι, ναι)	27
22. Εδώ Λονδίνον, Εδώ Λονδίνον	28
23. Προσοχή, η ACTA ζει	30
24. Βόλτα με το κινητό	32
Μέσα Ενημέρωσης	
25. Μήπως να κάνει ο καθένας τη δουλειά του;	34
26. Ένα (ακόμη) μεγάλο μπράβο στο BBC	36
27. Το σήριαλ των blogs	38
28. Τα αναπάντεχα του Δικτύου	39
29. Ποιος είναι δημοσιογράφος;	40
30. Ψηφιακό Χάος	41
31. WikiLeaks for Dummies	43
32. Η νέα ΥΠΕΡ εφημερίδα	44
33. Ας προστατέψουμε τα δικτυακά μήντια	45
34. Από τα debate στα twitbate	46
Ιστορίες καθημερινής τρέλας	
35. Δεν έχω πια mail	49
36. Επάγγελμα: καταναλωτής	51
37. Ολλανδικά μαθήματα	53
38. Οέο, που 'ναι η θύρα, οέο;	54
39. Έχω DSL, εσείς;	55
40. Λευκή Κόλλα	56

41. Για ψώνια και άλλα	57
42. Ο Θεός, οι ξένες δυνάμεις και το ADSL	58
43. Τίποτα δεν είναι ασφαλές	59
44. Θλιβερό καλοκαίρι	60
45. Περί πολιτισμού	61
46. Χριστουγεννιάτικη wish list	62
47. Είμαι κεφάτη ψωνίζω απ' το δίκτυο...	64
48. Ούτε μείλ έχω και χάκερ είμαι	65

Social Media

49. Κοινωνικά δίκτυα και τσόντες	68
50. Άλλος ένας στο φατσοβιβλίο	69
51. Ζήτη ο Ομπάμα	70
52. Όταν μεγαλώσω...	71
53. Netiquette και στο Facebook	72
54. Μπάνια με νόημα	73
55. Η ζωή μας σε δίκτυο	74
56. Περί Google+	75
57. Οργανωθείτε γιατί χανόμαστε	76
58. Το twitter σε πρώτο πλάνο	77
59. Φτηνό κρέας για τις πολυεθνικές	78
60. Λίγο privacy δεν κάνει κακό	79
61. Η εικονική πραγματικότητα των social media	80
62. Ο Πόστμαν και το twitter	81

Άνθρωποι

63. Οι Πηνελόπες υφαίνουν τον ιστό τους	83
64. Αναζητώντας σεξ στον κυβερνοχώρο	85
65. Ο Αλ, η Βίβιαν, ο Στιβ και ο Mac	87
66. Είμαστε όλοι χρήστες	88
67. Ψηφιακά αντίο	89

Μαθαίνεις να τη φοράς... σαν ψηλοτάκουνα

68. Εγώ και το κινητό μου	91
69. Τα διαμάντια είναι παντοτινά	93
70. Cybergoneis ενωμένοι	95
71. Ποιος χρειάζεται iPhone;	96
72. Ένα παιδί ΔΕΝ μετράει τ' άστρα	97
73. Τα καινούργια ρούχα της βασίλισσας	98
74. Τσάμπα συμβουλές	99
75. Χριστουγεννιάτικος σχολικός μποναμάς	100
76. Νεύρα και τσέπη τσατάλια	101
77. Υπάρχουν και λαμόγια	102
78. Ένα μήλο την ημέρα το pc το κάνει πέρα	103
79. Η ουτοπία της διαλειτουργικότητας	104
80. Όλοι χρειαζόμαστε ψηφιακές δεξιότητες	105
81. Μια δουλειά, μια ζωή	106
82. Διάβασε ένα ebook	107

Μικρή εισαγωγή

Τα τελευταία τρία χρόνια αναγκάστηκα να πω πολλά αντίο. Δύσκολο για κάποιον που όταν δώσει την καρδιά του κάπου δεν την παίρνει πίσω για εφήμερες (διάβαζε κερδοφόρες) αγάπες. Το τελευταίο αντίο ήταν αυτό στη στήλη μου στο περιοδικό PC Magazine.

Ήμουνα στην παρουσίαση της «άφιξης» του PC Magazine στην Ελλάδα πριν από 12 χρόνια και πίνω ακόμα τον καφέ μου στην κούπα που μας έδωσαν τότε. Ένα χρόνο μετά, μεταξύ αστείου και σοβαρού, ξεκίνησε αυτή η στήλη που περπάτησε στον 11 χρόνο της.

Πολλές φορές είχα άδικο σε αυτά που έγραφα, τις περισσότερες, όμως, μετέφερα τον παλμό που έπιανα γύρω μου. Και σε αυτό πιστεύω ότι δεν απογοήτευσα τους αναγνώστες. Κάτι που οφείλω να πω είναι πως από τους αναγνώστες του PC Magazine πήρα τη μεγαλύτερη αγάπη απ' όση έχω πάρει από οπουδήποτε αλλού έχω συνεργαστεί. Μου έγραψαν, τους απάντησα και μπορώ να ονοματίσω τουλάχιστον δύο ανθρώπους που έγιναν φίλοι μου. Φίλη έγινα και με τα παιδιά της σύνταξης. Σεβασμός και εμπιστοσύνη, αυτά είναι τα δύο κυριότερα στοιχεία που θα κρατήσω από τη συνεργασία μου μαζί τους.

Ξανακοιτάζοντας τα παλιά κείμενα, τα οποία δυστυχώς δεν τα έχω όλα, αποφάσισα να τα δέσω σ' ένα βιβλίο. Ηλεκτρονικό, να το κατεβάζει δωρεάν όποιος θέλει και να διαβάζει για την εποχή που κάναμε έξι μήνες να βάλουμε Ίντερνετ στο σπίτι γιατί δεν υπήρχαν θύρες. Μια μικρή ιστορική προσφορά στις γενιές που έρχονται. Ελπίζω.

Η στήλη του PC Magazine, έγινε κομμάτι του εαυτού μου. Και άρχισε να πηγαίνει και παρά έξω. Πήγε στην Κύπρο, στον «Πολίτη». Γύρισε πίσω, στην «Εφημερίδα των Συντακτών». Και θα συνεχίζει γιατί... δεν γίνεται αλλιώς.

Σκέφτηκα πολύ εάν θα έπρεπε ν' αφήσω τα κείμενα μόνο του PC Magazine. Το σκέφτηκα έτσι, το σκέφτηκα αλλιώς, το μετάνιωσα, ξαναγύρισα... Τελικά έμειναν μόνο αυτά. Τα υπόλοιπα, σιγά σιγά.

Μάζεψα τα κείμενα σε πέντε μεγάλες ενότητες. Πολιτική: δεν θέλει εξήγηση, αλίμονο αν μπορείς να διαχωρίσεις την κοινωνία από την πολιτική. Οι «ιστορίες καθημερινής τρέλας» έχουν να κάνουν κυρίως με τα προβλήματα που συναντάμε, κυρίως τα δίκτυα, τους υπολογιστές, αλλά και το... ταχυδρομείο, όταν δεν φτάνουν ποτέ αυτά που αγοράσαμε από το δίκτυο. Η ενότητα αυτή δεν ξέρω αν θα υπάρχει σε επόμενο βιβλίο στο μέλλον. Τα πράγματα ξεκαθαρίζουν σιγά σιγά... ή μάλλον μετακινούνται. Προς την ενότητα Social Media, η οποία δεν θα υπήρχε εάν το βιβλίο κάλυπτε πενταετία και όχι δεκαετία. Οι «άνθρωποι» είναι επώνυμοι, είναι και ανώνυμοι. Δεν έχει τόσα πολλά κείμενα μέσα από δικό μου λάθος. Συνέχεια μιλάω για ανθρώπους, αλλά κάθε φορά μου φαίνονταν ότι αυτό ή εκείνο το άρθρο ταίριαζε καλύτερα σε άλλη κατηγορία. Σε επόμενη φάση του δικού μου ταξιδιού στην τεχνολογία, οι άνθρωποι, ως μονάδες, θα φροντίσω να πάρουν μεγαλύτερο βάρος. Τέλος είναι οι γόβες μου! «Μαθαίνεις να τη φοράς (την τεχνολογία)... σαν ψηλοτάκουνα», είναι ο απίθανος τίτλος της τελευταίας ενότητας. Στην αρχή υπήρχαν πολλές άλλες, τις οποίες προσπάθησα να ενώσω... χωρίς αποτέλεσμα στην αρχή. Κατόπιν όμως είδα ότι αναφερόντουσαν στην εκμάθηση, στην αφομοίωση, στις αναζητήσεις... και τι καλύτερο από τα ψηλοτάκουνα. Τα οποία α. πρέπει να είναι καλής ποιότητας, β. πρέπει να μάθεις να περπατάς πάνω τους, γ. ώρες, ώρες δεν τα αντέχεις με τίποτα, δ. όταν τα φοράς και κυκλοφορείς ή πονάς ή αισθάνεσαι υπέροχα. Κάπως έτσι φοράμε και την τεχνολογία και τις εφαρμογές της.

Μπορεί να «εφηύρα» τις ενότητες αλλά ελάχιστοι τίτλοι κεφαλαίων έχουν αλλάξει, δεν χρειάζεται καν, παρά τα χρόνια που πέρασαν. Ένας από αυτούς που δεν δίστασα καθόλου ήταν «Τα μβάνια και η κρίση», που πέντε χρόνια μετά έγινε «Η κρίση μας χτυπάει την πόρτα».

Προσπαθώντας να διορθώσω μερικά εκφραστικά λάθη (η πρόχειρη επιμέλεια είναι δική μου και ως γνωστόν κανείς δεν μπορεί να επιμεληθεί τα δικά του κείμενα) ανακάλυψα έκπληκτη ότι διασκεδάζα ξαναδιαβάζοντάς τα. Ελπίζω να διασκεδάσετε το ίδιο κι εσείς.

Πολιτική

THIS BOOK WAS PRODUCED USING
PRESSBOOKS.COM

THIS BOOK WAS PRODUCED USING
PRESSBOOKS.COM

Σύντομο ανέκδοτο: e-government

Ανάλογα με την εθνική νομοθεσία κάθε χώρας, τα κρατικά αρχεία σταματούν να είναι απόρρητα και ανήκουν πλέον στο δημόσιο τομέα. Φυσικά, για να είναι πραγματικά δημόσια θα πρέπει να είναι και εύκολα προσβάσιμα, αλλιώς είναι σαν να μην υπάρχουν. Αυτός είναι και ο λόγος που οι Βρετανοί δημιούργησαν πρόσφατα στο Κιού, στα Δυτικά του Λονδίνου, ένα γραφείο για το κοινό, όπου μπορεί κανείς να συμβουλευτεί τα έγγραφα που έχουν παραμείνει απόρρητα για 30 χρόνια. Ταυτόχρονα αποφάσισαν να τα βάλουν και στο Ίντερνετ. Για παράδειγμα, από την πρώτη Ιανουαρίου, οι Βρετανοί θα μπορούν να έχουν πρόσβαση στα έγγραφα που αφορούν το 1973, μία ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα χρονιά κατά την οποία οι απεργίες των ανθρακωρύχων οδήγησαν στην παραίτηση της συντηρητικής κυβέρνησης του Εντουαρντ Χιθ. Για να μπορέσει να γίνει αυτό, τα έγγραφα θα συγκεντρωθούν, θα ψηφιοποιηθούν και θα εισαχθούν στον κατάλογο.

Φυσικά σε λιγότερο από τριάντα χρόνια από σήμερα, τα πράγματα θα είναι πράγματι ευκολότερα μια που σήμερα τα περισσότερα έγγραφα είναι ηλεκτρονικά.

Στη Βρετανία. Όχι εδώ. Όχι ακόμα τουλάχιστον. Ως υπουργός Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης η κα Βάσω Παπανδρέου είχε στείλει ένα έγγραφο, το οποίο δήλωνε ρητά και κατηγορηματικά ότι από μία ημερομηνία (περασμένη ανεπιστρεπτή πια) και πέρα, όλα τα έγγραφα θα έπρεπε να είναι ηλεκτρονικά. Η διάταξη αφορούσε την αλληλογραφία μεταξύ υπηρεσιών αλλά μετά το «βήμα» μέχρι το έγγραφο να φτάσει και στον πολίτη είναι πραγματικά εύκολο. Και γρήγορο. Θα έπρεπε. Δεν έγινε όμως ακόμα.

Σκηνή 1η: ΔΟΥ Ηλιούπολης πριν από ένα περίπου μήνα. Σε φορολογούμενο που ζήτησε ένα «διπλότυπο υπέρ του μετοχικού ταμείου στρατού των 10Ε» (για έκδοση άδειας κυκλοφορίας δίτροχου), η προϊσταμένη, προσπαθώντας να του εξηγήσει ότι το συγκεκριμένο διπλότυπο δεν μπορεί να εκδοθεί, του έδωσε (ψάχνοντας σε τόνους χαρτιού) ένα έγγραφο του 2002, το οποίο πράγματι τεκμηριώνει τα λεγόμενά της. Υπάρχει όμως και νεώτερο έγγραφο, το οποίο διαθέτουν άλλες ΔΟΥ όπως στον Άγιο Δημήτριο και τη Νέα Ιωνία.

Και αυτά αφορούν ένα υπουργείο –Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών- το οποίο σε σχέση με τα υπόλοιπα έχει κάνει θαύματα. Όλες οι ΔΟΥ είναι μηχανογραφημένες, μπορούμε όλοι να καταθέσουμε τη φορολογική δήλωση, τον ΦΠΑ και πρόσφατα και τις συγκεντρωτικές καταστάσεις προμηθευτών – πελατών ηλεκτρονικά. Κι όμως. Ακόμα κυκλοφορούν έγγραφα με το χέρι, τα οποία είτε χάνονται, είτε δεν παραδίδονται στον αρμόδιο.

Σκηνή 2η: Μετάταξη υπαλλήλου από Οργανισμό Τοπικής Αυτοδιοίκησης σε Υπουργείο. Απαιτούνται περίπου οκτώ μετακινήσεις ενός χαρτιού, το οποίο υπογράφεται, τροποποιείται, ανασυντάσσεται ανάλογα με την υπηρεσία την οποία έχει αποδέκτη μέχρι να φτάσει να δημοσιευτεί στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης. (Το οποίο φύλλο, παρ' όλο που βρίσκεται ηλεκτρονικά προσβάσιμο σε όλους, πρέπει να τυπωθεί και να μοιραστεί σε κοινοποίηση σε όλους τους αρμόδιους φορείς για να ισχύσει η πράξη). Χρόνος διεκπεραίωσης της μετάταξης -χωρίς κανένα διοικητικό κόλλημα, μόνο μεταφορά και πολλαπλή συγγραφή; Έξι μήνες! Τα έγγραφα μεταξύ υπηρεσιών κυκλοφορούν ακόμα με κλητήρες! Κι αυτό όταν δεν χρησιμοποιείται το απλό ταχυδρομείο. Σε κάποιες περιπτώσεις χρειάστηκε ο ενδιαφερόμενος (με σιωπηρή συμφωνία των εμπλεκόμενων) να το μεταφέρει ο ίδιος.

Σκηνή 3η: Ιανουάριος-Ιούνιος 2003, ελληνική προεδρία. Οι ιστοσελίδες των υπουργείων παραπέμπουν για το πρόγραμμα του κάθε υπουργείου στην επίσημη ιστοσελίδα της προεδρίας. Όμως η σελίδα σε σχέση με το πρόγραμμα δεν είναι πάντα ενημερωμένη. Γιατί; Γιατί τα αρμόδια υπουργεία δεν ειδοποιούν για τις αλλαγές. Ένας φαύλος κύκλος που διήρκεσε όσο και η προεδρία.

Κι άλλες πολλές ιστορίες καθημερινής τρέλας για απλές συναλλαγές με το δημόσιο, όχι για προωθημένα θέματα όπως η πρόσβαση σε απόρρητα αρχεία. Ναι, θα συμφωνήσω έχουν γίνει βήματα. Ναι, θα συμφωνήσω επίσης ότι τα κονδύλια που χρειάζονται είναι μεγάλα. Κι οι περισσότεροι περιμένουν το Γ' ΚΠΣ να χρηματοδοτήσει τα έργα αυτά. Και η απορρόφηση καθυστερεί και τα έργα δεν γίνονται. Γιατί το ένα υπουργείο τσακώνεται με το άλλο. Γιατί δεν ξέρουν ακριβώς τι θέλουν. Γιατί δεν γνωρίζουν πως να συντάξουν τα σχετικά δελτία. Γιατί –για να πούμε και του στραβού το δίκιο – η ανάληψη και η περαίωση των έργων, ευθύνη του ιδιωτικού τομέα, δεν στέκεται στο ύψος των περιστάσεων.

Οι περισσότεροι από μας έχουμε την αίσθηση ότι εξυπηρέτηση του πολίτη σημαίνει να καθόμαστε μπροστά στον υπολογιστή και να τυπώνουμε κατά βούληση πιστοποιητικά γέννησης, εκκαθαριστικά φορολογικών δηλώσεων, ποινικά μητρώα. Αυτό όμως θα είναι το τελευταίο βήμα, το πιο εντυπωσιακό φυσικά, αλλά το πιο εύκολο στην ουσία. Προϋπόθεση είναι να καθαρίσει επιτέλους κάθε υπηρεσία από τον όγκο των χαρτιών και να δουλέψει ηλεκτρονικά.

Τον περασμένο μήνα, το ΙΚΑ δήλωσε ότι βρέθηκαν κάποιοι γιατροί που είχαν συνταγογραφήσει για ελέφαντες και όχι για ανθρώπους. Το τελικό αποτέλεσμα είναι η διασπάθιση του δημόσιου χρήματος, του δικού σας και του δικού μου. Ο διοικητής του ΙΚΑ κ. Νεκτάριος δήλωσε ότι ο έλεγχος έγινε δυνατός επειδή η καταγραφή των συνταγών γίνεται πλέον ηλεκτρονικά. Πριν ήταν αδύνατον να βρεθεί άκρη ανάμεσα στα εκατομμύρια συνταγών. Να λοιπόν ένα θετικό βήμα. Χρειαζόμαστε κι άλλα και τα χρειαζόμαστε γρήγορα.

(PC Magazine, Οκτώβριος 2003)

Το τεχνολογικό 2004

Το 2004 που μόλις μας ξημέρωσε θα σημαδευτεί από δύο γεγονότα ή έτσι τουλάχιστον προβλέπεται, κανείς δεν ξέρει τι μας κρύβει το μέλλον. Πάντως έχουμε να περιμένουμε εκλογές και κατόπιν τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Και τα δύο είναι γεγονότα που θα τα παρακολουθήσουμε θέλοντας και μη. Είναι επίσης διοργανώσεις που κρύβουν μέσα τους τεχνολογία, πραγματικά πολύ τεχνολογία.

Οι εκλογές εξαρτώνται πλήρως από τα πληροφοριακά συστήματα που συγκεντρώνουν τα αποτελέσματα. Ακόμα και αν δεν έχουμε φτάσει στο σημείο να πατάμε ένα κουμπί για να ψηφίσουμε, στο σπίτι μας ή στο εκλογικό κέντρο, κι έτσι να καταγράφονται τα πάντα αυτόματα, από τη στιγμή που γίνεται με το χέρι η καταμέτρηση ψήφων, όλα περνούν σε κεντρικό πληροφοριακό σύστημα.

Κι όμως μέχρι να φτάσουμε στην επομένη των εκλογών και την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων, η τεχνολογία έχει ήδη παίξει ένα σημαντικό ρόλο. Κατ' αρχήν στον πολιτικό διάλογο. Και ως θέμα και αυτή τη φορά θέμα αιχμής θα είναι η απορρόφηση των κονδυλίων του Γ' ΚΠΣ από τα οποία πολλά έχουν άμεση ή έμμεση σχέση με την τεχνολογία. Και δεν αναφέρομαι μόνο στους υπολογιστές αλλά πραγματικά σε όλους τους τομείς: τη γεωργία, την υγεία, την ανάπτυξη, τη παιδεία.

Στη συνέχεια στην επικοινωνία των πολιτικών. Καλό θα ήταν να είχαμε φτάσει στο σημείο να μιλάμε για διαδραστική επικοινωνία με τον πολίτη αλλά για την ώρα είμαστε στο στάδιο του ηλεκτρονικού πολιτικού μάρκετινγκ. Αυτό σημαίνει ότι όλα τα κόμματα και όλοι οι υποψήφιοι θα αφιερώσουν, έστω και ένα μικρό κομμάτι των δυνάμεών τους για να ασχοληθούν με την προβολή τους μέσω του Ίντερνετ. Τρίτο πεδίο, η πολιτική εκλογολογία και οι προβλέψεις με τη βοήθεια κυρίως δημοσκοπών-στατιστικολόγων-πολιτικών αναλυτών-επικοινωνιολόγων (μια ειδικότητα που ανθίζει και εκτός εκλογικής εποχής). Μερικά τηλεφωνήματα μετατρέπονται σε αναγωγές στην περιφέρεια και κατά συνέπεια σε ποσοστά και έδρες.

Λίγο μετά θα ξεκινήσει ο πυρετός των Ολυμπιακών. Για ποιες τεχνολογικές εφαρμογές να πρωτομιλήσεις; Για τη χρονομέτρηση; Για την ακρίβεια; Για τις τεχνικές μετάδοσης ανά τον κόσμο; Για την τεχνολογία των αναβολικών ίσως;

Γεγονός είναι πως η Αθήνα θα αποκτήσει μερικά από τα τελειότερα ηλεκτρονικά συστήματα. Μου έχουν μιλήσει για το καινούργιο τρόπο μόνιτορινγκ των δρόμων και της κυκλοφορίας. Οι κάμερες που ήδη έχουν αρχίσει να εγκαθίστανται λίγο ως πολύ παντού στην πόλη θα τροφοδοτούν το κεντρικό σύστημα με τις απαραίτητες πληροφορίες. Εκείνο θα τις επεξεργάζεται και η κίνηση θα μπορεί να κατευθύνεται κατά βούληση. Η πόλη μας θα αποκτήσει ένα από τα πιο σύγχρονα δίκτυα στον κόσμο. Αν αναλογιστούμε ότι η καινούργια γενιά αυτοκινήτων θα διαθέτει GPS, ίσως τελικά η μεγαλούπολη γίνει λιγότερο αφόρητη.

Με την τεχνολογία εμπλέκεται φυσικά και το θέμα της ασφάλειας της διοργάνωσης, η οποία απαιτεί τα τελειότερα συστήματα. Και όχι μόνο. Ήδη από πέρσι, άνδρες όλων των σωμάτων πέρασαν ειδική εκπαίδευση σε Γαλλία και Αμερική για να αντιμετωπίσουν τρομοκρατικές επιθέσεις με βιολογικά όπλα και άλλες «δύσκολες» καταστάσεις.

Τα δύο γεγονότα που έχουμε μπροστά μας αποτελούν εξαιρετικές περιπτώσεις εφαρμογών ακριβώς γιατί οι εφαρμογές επεκτείνονται σε μια πλειάδα τομείς γύρω από ένα βασικό θέμα. Τις εκλογές από τη μία, τους Ολυμπιακούς Αγώνες από την άλλη. Και τα δύο θέματα μας αφορούν άμεσα αλλά φοβάμαι πως θα έχουν την τύχη των υπόλοιπων. Ανεξάρτητα από το αν θα πάνε ή όχι καλά, κάθε χρονιά που περνά, κάθε βήμα προς τα μπρος για τη χώρα μας συνοδεύεται ή μάλλον καλύτερα δεν συνοδεύεται καθόλου από δημόσιο διάλογο. Η τεχνολογία μπήκε στη ζωή μας σε μία εποχή που ο δημόσιος διάλογος είναι εξαφανισμένος παντελώς. Εκτός αν θέλουμε να ονομάσουμε έτσι τα τηλεοπτικά παράθυρα. Δεν

είναι μόνο κρίμα είναι και ένα εκπληκτικό οξύμωρο σχήμα. Γιατί τα προϊόντα της τεχνολογίας όπως για παράδειγμα το Διαδίκτυο θα μπορούσαν να είναι τα κατ' εξοχήν εργαλεία δημόσιου διαλόγου. Έτσι δεν ξεκίνησε το Ίντερνετ πριν από χρόνια; Ως το εναλλακτικό μέσο ενημέρωσης που θα έδινε φωνή και στον τελευταίο πολίτη. Φαντάζει λίγο μακρινό σε σχέση με τις σελίδες των πολιτικών μας. Στείλτε τους ένα μήνυμα. Λετε ν' απαντήσουν; Θέλετε να στοιχηματίσουμε μήπως; Ούτε καν αυτό δεν κάνουν οι περισσότεροι.

Ο δημόσιος διάλογος θα έπρεπε να έχει ανοίξει προ πολλού και για την χρήση της τεχνολογίας. Για το τηλέφωνο και το φαξ δεν είχαμε κάτι να συζητήσουμε. Ήταν απλώς εργαλεία που έκαναν τη ζωή μας πιο εύκολη. Για το Διαδίκτυο, για το DVD-ROM, για τη χρήση τους στα σχολεία, για τις εφαρμογές της τηλεϊατρικής, για τις κάμερες στους δρόμους μας, για τον ηλεκτρονικό αναλφαβητισμό δεν θα έπρεπε, άραγε να δώσουμε τη γνώμη μας; Όπως και για τα μεταλλαγμένα τρόφιμα (προϊόντα υψηλής τεχνολογίας και αυτά), το ανθρώπινο γονιδίωμα και την εκμετάλλευσή του και για τόσα άλλα που μας αφορούν άμεσα, επηρεάζουν τη ζωή μας και διακυβεύουν το μέλλον μας.

Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι η τεχνολογία των εκλογών θα μας είναι αδιάφορη και η τεχνολογία των Ολυμπιακών αγώνων πιθανόν ευεργετική. Όμως όλες οι αποφάσεις παίρνονται σε γραφεία στα οποία ο πολίτης δεν έχει καμία πρόσβαση. Ακόμα χειρότερα, πιστεύουμε ότι όσα διαδραματίζονται στις Βρυξέλλες δεν μας αφορούν. Και περιμένουμε από την τεχνολογία να μας λύσει προβλήματα, να βελτιώσει τη ζωή μας, να μεγαλώσει το μέσο όρο ηλικίας μας. Δεν είναι καθόλου έτσι τα πράγματα. Για ποιο ακριβώς μέλλον μιλάμε; Ποιοι είναι οι στόχοι μας μετά τις εκλογές και τους Ολυμπιακούς Αγώνες; Τι περιεχόμενο έχουν ακριβώς τα CD που θα χρησιμοποιήσουν οι δάσκαλοι για να διδάξουν τα παιδιά μας; Πόσο χρήσιμα θα μας είναι τα έργα που θα χρηματοδοτηθούν από το Γ' ΚΠΣ για όλες τις τεχνολογικές εφαρμογές και πόσο γρήγορα θ' απαξιωθούν; Ποιος μας ρώτησε για όλα αυτά; Ποιος μπορεί να μας δώσει απαντήσεις;

(PC Magazine, Ιανουάριος 2004)

Στην αγκαλίτσα της Microsoft

Ο τίτλος δεν είναι δικός μου, ούτε συμφωνώ απαραιτήτως με αυτόν, αλλά μου άρεσε. Προέρχεται από ανακοίνωση Τύπου κόμματος και έβαλε τις νέες τεχνολογίες στη Βουλή. Ο Βουλευτής Αττικής του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς Θανάσης Λεβέντης, κατέθεσε Επίκαιρη Ερώτηση προς τον υπουργό οικονομίας, Γιώργο Αλογοσκούφη για τη συμφωνία που υπέγραψε με τη Microsoft. Ο κ. Λεβέντης υποστήριξε πώς *«Τη στιγμή που σημαντικές χώρες αποφασίζουν να μην χρησιμοποιούν το λογισμικό της Microsoft στη δημόσια διοίκηση, η Ελλάδα θα χρησιμοποιεί μόνο αυτό. Όταν μερικά από τα μεγαλύτερα Πανεπιστήμια του κόσμου επιμένουν να αποφεύγουν τα Windows, η Ελληνική Κυβέρνηση δεσμεύει όλα τα Πανεπιστήμια της χώρας και προπαντός τις σχολές υπολογιστών με αυτό ακριβώς που τα ίδια δεν θέλουν: τα Windows»*.

Λίγο μετά τη συμφωνία, επιχειρηματίες με τους οποίους μίλησα, δήλωσαν κατενθουσιασμένοι. *«Επιτέλους, κάτι κινείται»*, μου είπαν. Σε απελπιστική κατάσταση, με δεδομένη την πτώση της αγοράς, είδαν στην κρατική συμφωνία με τον κολοσσό του software, μία πιθανή ανατάραξη των λιμναζόντων υδάτων της αγοράς. Ποιος έχει δίκιο, ο βουλευτής, ο επιχειρηματίας ή ο υπουργός; Το σημαντικό δεν είναι, πάντως, να βρούμε τον ένοχο, είναι να σχολιάσουμε γιατί δεν έχει λήξει ακόμα το θέμα.

Εγώ, τουλάχιστον δεν έχω καταλάβει τίποτα. Πριν από τρία περίπου χρόνια, ο Κώστας Σκανδαλίδης, τότε υπουργός Εσωτερικών και Δημόσιας Διοίκησης, είχε υπογράψει μια ακόμα συμφωνία με τη Microsoft. Εάν δεν απατώμαι, η συμφωνία ήταν ότι η Microsoft θα ανοίξει το λογισμικό της, μια που πρόκειται για κυβέρνηση για να μπορεί να κάνει ο καθείς αρμόδιος τις αλλαγές που απαιτούνται, ώστε να εξασφαλίζεται η ασφάλεια της χώρας, το κρατικό απόρρητο, οι επιθέσεις από χάκερς και δεν ξέρω τι άλλο. Τώρα, η συμφωνία του κυρίου Αλογοσκούφη είναι άλλη; Αν είναι η ίδια γιατί ο κύριος Λεβέντης χρησιμοποίησε τον κλειστό κώδικα ως αντεπιχείρημα για τη συμφωνία; Αν δεν είναι συνέχεια της πρώτης, αγοράσαμε με λιγότερο ευνοϊκούς όρους απ' ότι είχε συμφωνηθεί παλιότερα; Μήπως, δεν είναι αλήθεια, ότι η Microsoft δεν υποχρεώθηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση ν' ανοίξει ένα κομμάτι του κώδικά της, όπως η ίδια ανακοίνωσε στις 24 Ιανουαρίου;

Τι γίνεται βρε παιδιά;

Το κακό είναι ότι όταν μιλάνε οι πολιτικοί για τεχνολογίες, συνήθως δεν ξέρουν τι λένε. Ή ξέρουν αλλά δεν μπορούν να το εκφράσουν. Είναι, βέβαια, σε λίγο καλύτερη κατάσταση από τους συναδέλφους μου δημοσιογράφους. Τα μαργαριτάρια κατά τη διάρκεια των ρεπορτάζ για τις υποκλοπές τα πιάσατε; Δεν φταίνε αυτοί, φυσικά, είναι που κανείς δεν δικαιολογεί στα έξοδα συντάκτη τεχνολογίας. Γιατί οι δημοσιογράφοι ακολουθούν κατά πόδας τα υπουργεία και υπουργείο τεχνολογίας δεν υπάρχει.... Ευτυχώς. Ή μήπως δυστυχώς.... Μπερδεύτηκα.

(PC Magazine, Μάρτιος 2006)

Βροχερός Σεπτέμβρης

Κατά βάση δεν έχω ιδέα. Μπορεί ολόκληρος ο μήνας να κινήσει μέσα στη λιακάδα. Τουλάχιστον εξωτερικά. Με τα τιμολόγια των κινητών να έχουν πάει στα ύψη, ο καταναλωτής μέσα μας ζει στο φθινόπωρο από τις 27 Ιουλίου, μέρα της εξαγγελίας.

Ακόμα τα τσουχερά δεν έχουν έρθει. Όπου να 'ναι, όμως, θα λάβουμε τους πρώτους λογαριασμούς. Ερώτηση: εμείς που έχουμε οικογενειακό πρόγραμμα θα έχουμε έκπτωση ή θα πληρώσουμε το κινητόσημο ολόκληρο; Άλλη ερώτηση: το κινητόσημο του ΥΠΕΘΟ πιάνει και τις συνδρομές Ίντερνετ για το κινητό; Τρίτη ερώτηση; Από τα καρτοκινητά πώς θα τα παίρνουν; Νομίζω ότι δεν θέλω να ξέρω τις απαντήσεις. Και πάνω που λέγαμε ότι θα καταργηθεί η σταθερή τηλεφωνία και θα έχουμε όλοι το κινητό μας και το ADSL, μπερδευτήκαμε πάλι. Τι θα κάνουμε ακριβώς; Χωρίς αέρα ζεις, χωρίς νερό ζεις, χωρίς κινητό ζεις; Μάλλον όχι;

Χώρια που βλέπω να κόβονται τα κινητά των πιτσιρικάδων πρώτα απ' όλα. Γιατί κάθε σοβαρός γονιός θα πει: «δε φτάνει που σου φρυγανίζω τον εγκέφαλο, θα πληρώνω και χαράτσι από πάνω;» Και μακάρι να γίνει έτσι γιατί αν κόψεις το κινητό από τα πιτσιρίκια θα επαναστατήσουν. Θα κατέβουν σε απεργίες πείνας στα Προπύλαια, θα οργανώσουν συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στο Σύνταγμα και έτσι κάτι θα κινηθεί σ' αυτόν τον τόπο. Γιατί οι υπόλοιποι μάλλον κοιμόμαστε.

Και καλά το ΥΠΕΘΟ λέει: *«εδώ κάθεται και στα τρώνε άλλοι τσάμπα (δες τεύχος Αυγούστου για τα μαγαζιά), να μην σου πάρω κι εγώ κάτι»;* Ορθώς ομιλεί. Κι άμα τα δώσουμε θα έχουνε και δικίο. Αλλά αυτό που μου κάνει εντύπωση είναι που δεν αντέδρασαν οι εταιρείες κινητής τηλεφωνίας. Να 'ρθει τώρα το κράτος και να μου πει εμένα: *«όποιος διαβάξει τη στήλη σου θα πρέπει να σου δίνει πέντε Ευρώ και μετά να μου τα δίνεις εμένα».* Τι θα πω εγώ; *«Εντάξει θα τα παίρνω»;* Αφού η πράξη με εκθέτει.

Εκτός εάν αρχίσουμε να κάνουμε σενάρια συνωμοσιολογίας και υποψιαστούμε ότι υπάρχουν συμφωνίες κάτω από το τραπέζι. Λέω δηλαδή, μήπως η καθυστέρηση της εφαρμογής της Κοινοτικής Σύστασης για τη μείωση των τελών τερματισμού... λέω, μήπως, έχει κάποια σχέση... Ή κάτι άλλο, που δεν πάει ο νους μου...

Η λογική του να τα βάζεις για όλα τα στραβά με το κράτος, εκνευρίζει πρώτη απ' όλους εμένα. Όταν όμως έρχεται το κράτος να τα βάλει μαζί μας, τι πρέπει να κάνουμε ακριβώς;

Άντε, αφήστε με καλύτερα στη φθινοπωρινή μου θλίψη. Ούτε στους φίλους μου δεν μπορώ να τηλεφωνήσω πια...

(PC Magazine, Σεπτέμβριος 2006)

Καλή σχολική χρονιά

Η μυρωδιά των φρεσκοτυπωμένων σχολικών βιβλίων δε μοιάζει με καμία άλλη. Ίσως να είναι η ωραιότερη απ' όλες. Γιατί, τις πρώτες μέρες, δε σκεφτόμαστε καν ότι όλα αυτά πρέπει να τα διαβάσουμε ούτε ότι μετά από τρεις ώρες μέσα στην τσάντα, τα βιβλία αντί για δέκα κιλά ζυγίζουν είκοσι (είναι γνωστό ότι, όσο μεγαλώνεις, η απόσταση σχολείο-σπίτι, η οποία το πρωί είναι 5 λεπτά, στο γυρισμό γίνεται 15, 25, 35, και κατά τα πανεπιστημιακά έτη κρατάει και όλο το Σαββατοκύριακο). Μαζί με το σχολείο, έρχονται και τα απαραίτητα συνοδευτικά: Αγγλικά, Γαλλικά/Γερμανικά/Ιταλικά, κολυμβητήριο/ποδόσφαιρο/τζούντο/τένις (το καλοκαίρι γνώρισα ένα γλυκύτατο κοριτσάκι που διαπρέπει στην ξιφασκία) και ακόμα ωδείο, σκάκι και ό,τι άλλο βάλει ο νους σου. Αυτά μέχρι πέρσι. Γιατί πλέον προστέθηκε και το φροντιστήριο Η/Υ. «*Πάω κομπιούτερ*», που λένε και οι πιτσιρικάδες. Στη δική τους εφηβεία κανείς δε θα ζητάει συγγνώμη από τη «Ρόζα» που δεν καταλαβαίνει «*κομπιούτερς και αριθμούς*»...

Είχα αναφερθεί στο θέμα παλιότερα από αυτήν τη στήλη. Και από αλλού. Και σε «πετυχημένες» συνεντεύξεις Τύπου με περιχαρείς κυβερνητικούς αξιωματούχους. Και σε ιδιωτικές συζητήσεις. Ήμουν, άραγε, η μόνη που έβλεπε την καταστροφή να έρχεται; Οι άλλοι τι έκαναν, κοιμόντουσαν; Το κερασάκι στην τούρτα ήταν ο πρωθυπουργός και η στάση του στη Λάρισα, πριν την ΔΕΘ. Μοίρασε βραβεία και υπολογιστές σε παιδάκια που αρίστευσαν στο σχολείο στους υπολογιστές. Μάλιστα. Μάλιστα. Μόνο στη Λάρισα, απ' ό,τι φαίνεται, γιατί η υπόλοιπη Ελλάδα έχει γεμίσει φροντιστήρια. Για ρίξτε εσείς οι κομπιουτερόφιλοι μια ματιά έξω από το παράθυρο. Σίγουρα έχετε κι εσείς ένα στη γειτονιά σας. Και μάλιστα αλυσίδες παρακαλώ, «κιντς» το ένα και «κιντς» το άλλο.

Θα μου πει επιτέλους κάποιος, πώς γίνεται σε ολόκληρο τον κόσμο να αποκτούν τα παιδιά όλες τις βασικές γνώσεις -μαζί και των υπολογιστών- στο σχολείο, και τα δικά μας να χρειάζονται φροντιστήρια; Είναι μήπως πιο χαζά; Ή κάποιος πέταξε στον υπόνομο το εκπαιδευτικό μας σύστημα; Και καλά παλιότερα, φταίγανε οι «άλλοι» για τις ξένες γλώσσες και τη γυμναστική. Τώρα με τους υπολογιστές που το πρόβλημα ξεκίνησε με «εκείνους» και μόλις ήρθαν οι «άλλοι» ξανά, το αποτελείωσαν... τι γίνεται; Ποιος φταίει; Όλοι το έβλεπαν και όλοι έκαναν τα στραβά μάτια. Και οι δημόσιοι υπάλληλοι εκπαιδευτικοί -πλην εξαιρέσεων, πρέπει να το ομολογήσω- και το «κράτος» και οι «επιστήμονες» που έσπευσαν να συνεργαστούν με ιδιωτικούς φορείς πιστοποίησης. Και ο ΟΕΕΚ, κυρίως, ο οποίος δεν έπρεπε να δώσει καμία πιστοποίηση για ενήλικες σε ιδιωτικούς φορείς, αλλά να αγωνιστεί για να δημιουργηθούν κρατικοί. Τα συγχαρητήριά μου σε όλους... τα κατάφεραν.

Ξέρετε τι λέω, για να μη φωνάζω μόνο; Όλοι εμείς που κάτι σκαμπάζουμε, άλλοι λιγότερο, άλλοι περισσότερο... ο καθένας με το παλιό μας laptop ή desktop ν' ανοίξουμε την πόρτα μας στα παιδάκια της γειτονιάς. Μια φορά την εβδομάδα, έστω. Και να τους διδάξουμε, με τον ίδιο τρόπο που μάθαμε κι εμείς... με την αγάπη μας για το μηχάνημα και με τη μεταμόρφωσή του από απρόσωπο τσιπ σε φιλικό σύντροφο.

Εγώ πρώτη απ' όλους. Περιμένω μείλ. Έτσι για να τους δείξουμε ότι δεν είναι όλα εμπόριο. Είστε μέσα;

(PC Magazine, Οκτώβριος 2006)

Νήπια, εκλογές και ανοιχτό λογισμικό

Θα ήθελα να κάνω μια δημόσια πρόταση-παράκληση προς το διευθυντή του περιοδικού. Στις επόμενες εκλογές, όποιες κι αν είναι αυτές, δύο μήνες πριν, το PC Magazine πρέπει να κάνει μια καινοτόμα προσφορά στους αναγνώστες μας: μια εφαρμογή για την καταγραφή των ψήφων από τα εκλογικά επιτελεία. Εντάξει, στο Υπουργείο Εσωτερικών και στις Νομαρχίες έχουν τις δικές τους εφαρμογές και ψήφοι και σταυροί καταγράφονται όπως πρέπει. Η δική μου βόλτα στα εκλογικά επιτελεία, ωστόσο, μου απέδειξε την ανάγκη για μια τέτοια εφαρμογή. Δεν υπάρχει πια ούτε ένα εκλογικό κέντρο υποψήφιου δημάρχου, νομάρχη, βουλευτή που να μην έχει μέσα έναν υπολογιστή, όπου καταγράφονται τ' αποτελέσματα που έρχονται από τα εκλογικά τμήματα. Γιατί να ταλαιπωρούνται οι άνθρωποι με αυτοσχέδιες εφαρμογές excel, οι οποίες αντί να προσθέτουν, διαιρούν; Εικόνησμα θα σου φτιάξουν, κύριε διευθυντή μου, με μια τέτοια προσφορά...

Πάει η εποχή που είχαμε φτιάξει ένα πρωτόγονο φύλλο εργασίας σε DOS για τις φοιτητικές εκλογές, όπου κάθε ψήφος που έβγαινε από την κάλπη (την ανοίγαμε στο αμφιθέατρο, δεν ξέρω πώς γίνεται σήμερα πια) ερχόταν να προστεθεί σε μία παράταξη και είχαμε, έτσι, συγκεντρωτικά ανά πάσα στιγμή, μέχρι που κάποιοι προβοκάτορες, πήγαν και κατέβασαν το ρεύμα για να χαθούν τ' αποτελέσματα... Προφανώς γιατί δεν τους συνέφεραν...

Από την ίδια συζήτηση ξεκίνησε και η διαπίστωση ότι ο καθένας μας χρειάζεται πλέον πολλές και διαφορετικές εφαρμογές, προσαρμοσμένες στις ανάγκες του. Όλοι, ή, τέλος πάντων, οι περισσότεροι «επαγγελματίες» (ό,τι κι αν σημαίνει αυτό, ακόμα κι αν αναφέρεται σε χόμπι) στηρίζονται στον υπολογιστή για τις πιο διαφορετικές λειτουργίες. Η διείσδυση και η απλή χρήση, όμως, δεν συνεπάγεται και γνώση προσαρμογής των μεγάλων εφαρμογών στα μέτρα μας. Κι ακριβώς αυτό είναι το κενό που μπορεί να καλύψει το ανοιχτό λογισμικό και η κοινότητά του.

Τι νόημα έχει να προτείνεις στον απλό χρήστη να αντικαταστήσει τα windows, με τα οποία έρχεται έτοιμος ο υπολογιστής, με κάποιο άλλο λειτουργικό; Ούτε σ' ένα εκατομμύριο χρόνια. Τι νόημα έχει να του ζητάς να κάνει «partition» στο σκληρό για να χρησιμοποιεί και τα δύο; «*What is partition*», βρε παιδιά; Όσο περισσότεροι γίνονται οι χρήστες, τόσο το επίπεδο γνώσης πληροφορικής κατεβαίνει. Τώρα οι χρήστες μπαίνουν στην πληροφορική νηπιακή τους ηλικία κι εμείς τους ζητάμε να χρησιμοποιήσουν εφαρμογές για το γυμνάσιο;

Το ανοιχτό λογισμικό πρέπει να βγει από τη λογική της «αντικατάστασης» και να μπει στη λογική του ανοίγματος μιας νέας αγοράς, μιας αγοράς πιο πλατιάς και στοχευμένης στον ανίδεο χρήστη. Πρέπει να φτιαχτούν βάσεις δεδομένων στο διαδίκτυο, όπου κάθε λογισμικό θα έχει και επί μέρους εφαρμογές, ώστε ο χρήστης να μπορεί να διαλέγει αυτήν που του ταιριάζει καλύτερα. Ένα παράδειγμα είναι οι εκλογές αλλά υπάρχουν πλείστα άλλα. Όταν οι σημερινοί πιτσιρικάδες φτάσουν στην ηλικία μας, οι ανάγκες τους θα είναι διαφορετικές. Όταν όμως ένας συνομήλικός μου αποφασίζει να πιάσει το μαγικό μηχανήμα στα χέρια του για πρώτη φορά, τι θα πρέπει να του δώσουμε;

(PC Magazine, Νοέμβριος 2006)

Η Σκύλλα και η Χάρυβδη

Κάθε Σεπτέμβρη το ίδιο βιολί, η νοσταλγία για την τάξη αλλά και η ανακούφιση που δεν χρειάζεται να ξαναμπώ μέσα. Ωστόσο η παλιά συνήθεια έχει μείνει: ο χρόνος ξεκινά το Φθινόπωρο.

Αν το σκεφτείς έτσι λοιπόν, έχουμε να περιμένουμε πολλά για φέτος. Με πρώτο και κύριο, για τους καταναλωτές, να λυθεί ο Γόρδιος Δεσμός της εναλλακτικής τηλεφωνίας και του ADSL. Η Ευρωπαϊκή Ένωση, λέει, πήρε απόφαση να επενδύσει στην Internet TV και σκοπεύει να πείσει τα μέλη της να έχουν έτοιμες τις υποδομές ώστε να δούμε το Euro2008 στα κινητά μας. Αυτά στις πολιτισμένες χώρες, γιατί στη δική μας ακόμα προσπαθούμε να βγάλουμε άκρη για το τι γίνεται με τους ιδιώτες παρόχους από τη μία (τηλεφωνίας και Ίντερνετ το ίδιο είναι πια) και το δημόσιο τομέα από την άλλη. Τη Σκύλλα και τη Χάρυβδη δηλαδή, τα δύο μυθικά τέρατα της Οδύσσειας κάθε καταναλωτή. Α! Παρεμπιπτόντος οι απόγονοι του πολυμήχανου βασιλιά σύντομα θα έχουν στο νησί τους ασύρματο δίκτυο που θα καλύπτει και το τελευταίο σπίτι, κάτι που θα ζηλέψουν οι κάτοικοι, άλλων, λιγότερο απομονωμένων περιοχών.

Η Σκύλλα του ιδιωτικού τομέα, λοιπόν, είναι αυτή που ταλαιπωρεί με λάθος συνδέσεις, κομμένο τηλέφωνο και άλλα του ίδιου είδους, αρκετούς από αυτούς που κάνουν την επιλογή να περάσουν από κοντά της. Και την κάνουν γιατί φοβούνται τη Χάρυβδη του δημοσίου, το οποίο είναι μεν πιο αξιόπιστο (στατιστικά τουλάχιστον) αλλά οι τιμές του είναι απλησίαστες. Αφού ακόμα διαφημίζουν συνδέσεις με τριψήφιο ταχύτητες!

Το δεύτερο είναι ν' απογειωθεί (Χα! Χα!) η διαφημιστική αγορά στο Ίντερνετ, ώστε ν' αποκτήσουμε περισσότερο και πιο επαγγελματικό περιεχόμενο. Φτάνουν πια τα blogs παιδιά, όσο καλά και να είναι, η πρώτη ανάγκη στο διαδίκτυο είναι για αξιόπιστες πληροφορίες, φτιαγμένες από επαγγελματίες, ακόμα και ερασιτέχνες (για σκεφτείτε το λίγο, σωστό είναι). Πώς το λένε οι αμερικάνοι: civic journalism; Καλό, είναι και χρήσιμο δε λέω, αλλά άμα θες «σκληρές» ειδήσεις από τα παρασκήνια της ομάδας σου, ψάχνεις αξιόπιστο αθλητικό συντάκτη και όχι το γιο του γείτονα που κλωτσάει μια μπάλα (και ονειρεύεται να γίνει αθλητικός συντάκτης). Ή είναι ο άλλος του γιος που τρέχει με το κασετόφωνο και την φωτογραφική μηχανή, να βγάλει λαυράκι. Αλλά αυτός λέγεται μαθητευόμενος δημοσιογράφος. Ε, κύριοι διαφημιστές, κάντε κάτι...

Να πω κι ένα τρίτο; Πρόσφατα μιλούσα με μαμά παιδιού σε «ξένο» σχολείο και μου 'λεγε ότι τα παιδιά δεν παίρνουν πια βιβλία αλλά CD. Η λύση για τη σκολίωση που προκαλεί το βάρος των βιβλίων δεν είναι η τσάντα με ροδάκια. Αλλά αυτό είναι απλώς η κορυφή του παγόβουνου στο σύστημα εκπαίδευσης, που θεωρεί την πληροφορική μόνο μάθημα και όχι νέο τρόπο διδασκαλίας.

Καλή σχολική χρονιά παιδιά...

(PC Magazine, Σεπτέμβριος 2007)

ΦΦΦ (οι Φοιτητές, ο Φούρνος και η ΦΥΡΟΜ)

Τι να λέμε άλλο για δικτύωση και για ευρυζωνικά δίκτυα; Η απογοήτευσή μου τις τελευταίες εβδομάδες δεν περιγράφεται. Δεν πρόκειται αυτή η χώρα να πάει ποτέ μπροστά...

Ας τα πάρω όμως από την αρχή. Η πρώτη μου διδακτική εμπειρία ήταν σ' ένα μεταπτυχιακό του Πανεπιστημίου Αθηνών με θέμα τις κυβερνο-επικοινωνίες cybercommunications. Δύο χρόνια δίδαξα κι όλα πήγαν πρίμα. Κάποια από τα παιδιά ήξεραν να χειρίζονται καλά Η/Υ, κάποια τελειοποιούνταν, τέλος πάντων ψηλό το επίπεδο, ωραίο το μάθημα, να φχαριστιούνται καθηγητές και φοιτητές.

Πριν ξεκινήσω φέτος ξανά, σε τμήμα των ΤΕΙ αυτή τη φορά (όχι σε τεχνικό τμήμα, να εξηγούμαι) με είχαν καλέσει σε σεμινάρια σε πανεπιστημιακά δημοσιογραφικά τμήματα κι εκεί είχα ανακαλύψει ότι αρκετά παιδιά δεν ήξεραν ούτε που πέφτει το on/off. Νόμιζα όμως ότι «έτυχε». Ωστόσο, αυτό που βρήκα, φέτος, μπροστά μου, ούτε το περίμενα, ούτε είχα φανταστεί ποτέ μου ότι υπήρχε.

Φοιτητές που δεν έχουν διεύθυνση e-mail; Που γνωρίζουν μόνο τις βασικές αρχές κειμενογράφου, επεξεργαστικών φύλλων και παρουσιάσεων. Που η επαφή τους με το Ίντερνετ είναι το Google και κατόπιν το Hi5 ή το facebook. Και φυσικά messenger. Και τέλος. Μετά το chat το χάος; Επιστημονική φαντασία σας λέω...

Ξεκίνησα μ' ένα πάκο σημειώσεις, τις οποίες στο πρώτο μάθημα τις πέταξα κι έπιασα τα βασικά. Άσκηση πρώτου μαθήματος: «Θα περάσετε 50 επαφές» στο outlook. «Ωωωχ κυρία τώρα...» «Καλά, για μετά το Πάσχα!»

Το δράμα δεν είναι η άγνοια. Είναι η ημιμάθεια. Και το γνωρίζουν και οι ίδιοι, μια που κάποιοι από αυτούς είναι και κάτοχοι του περίφημου ECDL!!! Τα σημερινά 20χρονα παιδιά δεν είναι της γενιάς που είχαν υπολογιστές σχολείο, ούτε σπίτι. Ίσως –ελπίζω– δύο τρία χρόνια αργότερα– τα πράγματα να είναι καλύτερα.

Κανείς δεν εξήγησε σ' αυτά τα παιδιά πώς σε καμία δουλειά –για πτυχιούχους εννοείται– δεν θα τα βγάλουν πέρα χωρίς άριστη χρήση Η/Υ. Και σε λίγο σε καμία δουλειά, τελεία. Γιατί Η/Υ είναι και οι ταμιακές μηχανές και τα διόδια ενώ τα περισσότερα εργαλεία δουλεύουν πλέον με ηλεκτρονική πλακέτα. Να, προχθές φίλος εστιατορας μου περιέγραφε τον καινούργιο του φούρνο. Το laptop μου μπροστά του είναι παρωχημένο. Τα κάνει όλα μόνος του, βάζεις στη μνήμη και τις καινούργιες δικές σου συνταγές και κρατάς όλες τις ρυθμίσεις σε flash για την ώρα την κούφια.

Στα Σκόπια, για τα οποία τόσος λόγος έγινε τελευταία, έχουν ευρυζωνικά δίκτυα σε κάθε χωριό. «Σόμπα δεν έχουν το χειμώνα, Ίντερνετ έχουν όμως», μου εξηγούσε ένας συνάδελφος που μόλις είχε γυρίσει από περιοδεία. Φοβάμαι ότι όπως και να καταλήξει το θέμα της ονομασίας τους, όσες διπλωματικές νίκες και να κερδίσουμε, ακόμα κι αυτοί θα μας ξεπεράσουν. Και θα έχουν εξασφαλίσει το μέλλον τους ενώ εμείς θα τρεφόμαστε ακόμα από το παρελθόν μας.

(PC Magazine, Μάιος 2008)

Η κρίση μας χτυπάει την πόρτα

Το καλοκαίρι κανείς δεν θέλει να γράφει απόψεις και ακόμα περισσότερο κανείς δεν θέλει να τις διαβάσει. Ο Αύγουστος είναι για τα μπάνια και όχι τα διαδίκτυα του λαού.

Φέτος το καλοκαίρι όμως τα πράγματα είναι λίγο διαφορετικά γιατί τα εν λόγω μπάνια είναι πιο σύντομα και πιο αγχωμένα... Η τριπλή κρίση που μαστιάζει ολόκληρο τον κόσμο έχει χτυπήσει και μας, και απ' ό,τι δείχνουν οι οικονομικοί δείκτες χειρότερα από αρκετούς εταίρους μας στην Ε.Ε. Κρίση οικονομική που ξεκίνησε από τις ΗΠΑ, κρίση διατροφική, κρίση ενεργειακή. Διάβαζα πρόσφατα μια ανάλυση, όπου ο συγγραφέας αποδείκνυε πώς επιστρέφουμε στις αρχές του 20ου αιώνα, όπου οι κρίσεις και κατά συνέπεια οι διενέξεις που προέκυπταν από αυτές –εσωτερικές ή εξωτερικές για κάθε χώρα- είχαν αφετηρία τη διαχείριση των βασικών φυσικών πόρων.

Αναρωτιέται λοιπόν κανείς πώς είναι δυνατόν παρά τα τεχνολογικά θαύματα των τελευταίων 100 χρόνων, κι ακόμα περισσότερο μετά τα άλματα των τελευταίων 30 χρόνων, να μην μπορούμε να λύσουμε σήμερα βασικά προβλήματα, το βασικό δηλαδή πρόβλημα: την πείνα. Και τελικά ανακαλύπτουμε πώς η πείνα στην Ινδία, προκαλεί πείνα και σ' εμάς, όπως το πέταγμα της πεταλούδας του Λόρεντζ στο Χονγκ-Κονγκ προκαλεί καταιγίδα στην Νέα Υόρκη. Ζούμε στην εποχή του χάους...

Έχω περάσει χρόνια κι έχω θυσιάσει εργατοώρες να γκρινιάζω για την καθυστέρηση των ευρυζωνικών δικτύων στη χώρα μας. Και ξαφνικά ξυπνάω ένα πρωί και συνειδητοποιώ ότι ενώ πριν από τρία χρόνια ήταν πρόβλημα όλων μας, σήμερα είναι πρόβλημα μόνο των ελίτ, αυτών που έχουν να πληρώσουν πολυτέλειες όπως το Ίντερνετ. Το τελευταίο Ευρωβαρόμετρο του Ιουλίου, έδειξε ότι το 65% των ελληνικών νοικοκυριών αντιμετωπίζει δυσκολίες να πληρώσει τις οικογενειακές υποχρεώσεις κάθε μήνα (νοίκι, φως, νερό, τηλέφωνο, φροντιστήρια, φαγητό κλπ).

Κι εκεί που λυπόσουνα τα παιδάκια της Αφρικής, συνειδητοποιείς ότι δεν χρειάζεται να περιμένεις την ερημοποίηση της Ελλάδας λόγω κλιματικών αλλαγών. Η Αφρική έχει φτάσει κιόλας στην αυλή μας.

Σπάω λοιπόν το κεφάλι μου ξανά και ξανά. Κι αν δεν μπορούμε να βρούμε το γιατί η τεχνολογία δεν βοήθησε, μήπως μπορούμε να την κάνουμε να βοηθήσει τώρα; Πώς μπορεί να χρησιμεύσει ο διπύρηνος υπολογιστής μου και τα 24Mbps ταχύτητα σύνδεσης για να γίνει κάτι για την κρίση;

Αλλιώς η τεχνολογία θα μείνει κενό γράμμα, η επιστήμη για την επιστήμη, που έλεγαν παλιά. Εγώ με το μεγάλο μου στόμα και τις ατέλειωτες γκρίνιες μου δεν έχω έτοιμη λύση. Μήπως κάποιος από σας; Εκεί στα μπάνια που το μυαλό ξεκούραστο, κατεβάζει τις καλύτερες ιδέες...

(PC Magazine, Αύγουστος 2008)

Αφήστε μας ήσυχους!

Η αστυνόμευση στο διαδίκτυο δεν είναι καινούργιο φρούτο, τη γνωρίσαμε κυρίως σε απολυταρχικά καθεστώτα, τα οποία περιορίζουν την πρόσβαση των χρηστών. Η μορφή αυτή, όμως, φαίνεται πολύ απλουστευτική σε σχέση με όσα συμβαίνουν τον τελευταίο καιρό.

Ας πάρουμε για παράδειγμα τη Γαλλία, μια δημοκρατική ευρωπαϊκή χώρα, η οποία ποτέ δεν επέβαλλε λογοκρισία ή αστυνόμευση. Κι όμως ο νέος νόμος που ετοιμάζεται να περάσει από τη Βουλή με τίτλο «Δημιουργία και Διαδίκτυο» και ο οποίος υποτίθεται ότι θα προστατεύει τα έργα από την πειρατεία, μόνο αστυνομικός μπορεί να χαρακτηριστεί.

Κατ' αρχήν δεν έχει πια νόημα ύπαρξης. Από τη μία, αρκετές υπηρεσίες peer to peer είναι πια νομιμότητες και από την άλλη, κυρίως η μουσική βιομηχανία, έχει κατανοήσει, πώς μόνο καλό της κάνουν, αφού όσοι τις χρησιμοποιούν είναι ταυτόχρονα και οι καλύτεροι πελάτες της. Όσο για τη βιομηχανία του κινηματογράφου, έχει σκάψει μόνη της το λάκκο της, αφού καθυστέρησε να προσφέρει δικτυακές υπηρεσίες, στην προσπάθειά της να ξεκολλήσει το Blue Ray από το τέλμα του.

Γιατί, όμως, η πολιτεία να επιμένει σ' ένα παρωχημένο νόμο; Ο πιο καλοπροαίρετος παρατηρητής δεν θα μπορούσε παρά να σταθεί στο μηχανισμό που προβλέπει ο νόμος. Οι πάροχοι πρόσβασης θα δημιουργήσουν βάση δεδομένων των σελίδων και των υπηρεσιών με τις οποίες θα συνδέονται οι χρήστες. Το σύστημα το οποίο θα κοστίζει περισσότερο από 70 εκ. ευρώ, θα μπορεί να φτιάχνει «άσπρες» και «μαύρες» λίστες προς χρήση της «Ανώτατης Αρχής για τη διάδοση των έργων και την προστασία των δικαιωμάτων στο διαδίκτυο», την οποία επίσης δημιουργεί ο νόμος.

Σε μία δημοκρατία κανείς δεν έχει να φοβηθεί τίποτα από μία «Ανώτατη Αρχή». Ωστόσο η συγκέντρωση τέτοιου είδους πληροφοριών –κι αν το κάνει η Γαλλία φανταστείτε τι έχει να γίνει εδώ– παραβιάζει κατάφορα τους νόμους για την προστασία των προσωπικών δεδομένων και άρα τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα. Πάνω σ' αυτό, το Ευρωκοινοβούλιο (Επιτροπή Πολιτικών Ελευθεριών, Δικαιοσύνης και Εσωτερικών Υποθέσεων) διενεργεί μια εξαιρετική έρευνα, με εκθέσεις, δημόσιες διαβουλεύσεις και γνώμες ειδικών, η οποία σύντομα θα είναι έτοιμη.

Το κλειδί βρίσκεται στους παρόχους πρόσβασης, οι οποίοι εξαναγκάζονται και θα εξαναγκαστούν και στο μέλλον να παράσχουν πληροφορίες για τους «πελάτες» τους, δηλαδή εμάς. Μέχρι να ολοκληρωθεί η μελέτη του Ευρωκοινοβουλίου –η οποία από μια πρώτη ματιά που της έριξα θα ξεσηκώσει σίγουρα κόσμο– μήπως θα έπρεπε να σκεφτούμε κι εμείς, «οι πελάτες», τους δικούς μας τρόπους πίεσης προς τους παρόχους; Κι εμείς, «οι πολίτες», τους δικούς μας τρόπους πίεσης προς την πολιτεία; Στο κάτω κάτω, ισχύει ακόμα το κριτήριο της αθωότητας... Δεν είμαστε εγκληματίες κύριοι για να μας παρακολουθείτε, χρήστες είμαστε...

(PC Magazine, Απρίλιος 2009)

Κάθε φορά νέος Γολγοθάς

Ένα από τα πιο γνωστά ρητά λέει ότι «ό,τι φοβάσαι παθαίνεις»! Εγώ φοβάμαι τις μετακομίσεις. Κι επειδή τις φοβάμαι τόσο πολύ, κατά μέσο όρο, μετακομίζω δύο φορές στα τρία χρόνια. Κούτρες, έξοδα, πανικός αλλά το χειρότερο απ' όλα είναι να εξασφαλίσεις ADSL πριν πας στο καινούργιο σπίτι. Γιατί αλλιώς δεν ξέρεις τι σου ζημερώνει.

Η κατάσταση έχει βελτιωθεί, δε λέω, αλλά όποιος φυλάει τα ρούχα του έχει τα μισά. Γι' αυτό κι εγώ κατάφερα να πείσω τους ενοίκους του καινούργιου διαμερίσματος στο οποίο θα μετακομίσουμε εντός διμήνου να μου μεταβιβάσουν το τηλέφωνό τους για να κάνω την αίτηση για ADSL. «*Θύρες έχει το κέντρο;*», ρωτάω. «*Τώρα έχει αλλά μέχρι να κάνετε τη μεταβίβαση και να ζητήσετε γραμμή δεν ξέρω τι θα γίνεται*», απάντησε ο υπάλληλος και λογικά. Έτσι λοιπόν ξεκίνησε ο νέος Γολγοθάς (Μεγάλη Δευτέρα ο δικός μου). Είμαι αισιόδοξη και πιστεύω πώς αυτή τη φορά θα τα καταφέρω χωρίς να χρειαστεί να σταυρωθώ πρώτα... Θα δείξει...

Το σωτήριο έτος 2009, δύο χιλιετίες και κάτι από τη γέννηση του Θεανθρώπου ζητιανεύω ADSL δυο μήνες πριν μετακομίσω. Κι όπως ανέφερε θυμωμένα η αρμόδια Επίτροπος, Βίβιαν Ρέντινγκ, στις αρχές Απριλίου που ήταν στην Αθήνα: «*μιλάω για υποδομές, όχι γι' αυτά που έχετε εσείς εδώ!*» Τι να σας πούμε κι εμείς κυρία Ρέντινγκ μου; Ζητάμε «*με την κυρά μας και τον παρά μας*», που λέει κι ένα άλλο ρητό, και δεν έχουμε ακόμα αυτό που θα έπρεπε να έχουμε ή τέλος πάντων αυτό που έχουν όλοι οι άλλοι.

Ιντερνετική τηλεόραση σου λέει. Με σύνδεση πάνω από 24. Πού να την βρω καλή μου κυρία; Προσπάθησα να κάνω συνδρομή σε ξένα τηλεοπτικά δίκτυα, που τα χρειάζομαι για τη δουλειά μου, και μου είπαν οι άνθρωποι : «*ας το, τζάμπα θα το πληρώσεις!*»!

Μου αρέσει το διαδίκτυο. Λίγο για τη δουλειά, λίγο για την ευκολία δεν φαντάζομαι πια τη ζωή μου χωρίς αυτό. Αλλά πόσα χρόνια ακόμα θα πρέπει να περιμένω να το δίνουν σε υψηλή ταχύτητα στα σπίτια μαζί με το νερό και το ρεύμα; Πόσα χρόνια ακόμα για να έχουμε παντού; Στο δρόμο, στα καφέ, στα εστιατόρια; Πόσα χρόνια ακόμα για να σταματήσουν να το χρεώνουν τα ξενοδοχεία 20 Ευρώ την ημέρα; (Για να είμαι δίκαια, αυτό είναι ταρίφα σε όλη την Ευρώπη δεν έχει να κάνει με μας!)

Κυρία Ρέντινγκ μας, τι τρέχατε στους Παρνασσούς για να εγκαινιάσετε προγράμματα; Παντού πρέπει να πάτε και με λεφτά μαζί σας, αφού δεν επενδύουμε εμείς, μπας και μας τα δώσετε εσείς οι κούτόφραγκοι και εκπολιτιστούμε.

(PC Magazine, Μάιος 2009)

Είμαστε όλοι πειρατές

Στην Α' γυμνασίου, ανακάλυψα ότι το δισκάδικο απέναντι από το σχολείο, «έγραφε» κασέτες κατά παραγγελία. Ο άντρας μου φυλάει τις δικές του ακόμα, παρ' όλο που δεν έχουμε πια κασετόφωνο στο σπίτι.

Φυσικά αγοράζαμε τα αγαπημένα μας LP, όπως και γράφαμε και τραγούδια από το ραδιόφωνο, με το Γιάννη Πετρίδη να μας φέρνει σ' επαφή μ' ότι καινούργιο από τον κόσμο ολόκληρο.

Οι πιτσιρικάδες που μοιράζονται «peer to peer» σήμερα δεν κάνουν κάτι διαφορετικό. Κι όμως τους κυνηγούν αλύπητα: ένας χρόνος φυλακή και 2,8 εκ. ευρώ πρόστιμο για τους υπεύθυνους του «pirate bay», όχι γιατί προσέφεραν λογισμικό, μουσική ή ταινίες δωρεάν αλλά γιατί είχαν φτιάξει μία μηχανή αναζήτησης εξειδικευμένη σε torrents.

Μόνο που αυτή τη φορά η ιστορία δεν σταμάτησε εδώ... Αποτέλεσμά της ήταν το σουηδικό Piratpartiet, το Κόμμα των πειρατών που στις 14 του μήνα, θα αντιπροσωπευθεί επίσημα στην Ολομέλεια του Ευρωκοινοβουλίου στο Στρασβούργο.

Piratpartiet : ένα από τα ελάχιστα κόμματα που κατάφερε να κινητοποιήσει τους νέους και να τους φέρει στις κάλπες, τις μέρες αυτές της μεγάλης αποχής. Piratpartiet: ένα κόμμα που έπιασε το σφυγμό της εποχής του και μίλησε στους νέους τη γλώσσα που καταλαβαίνουν. Piratpartiet: ένα κόμμα που δεν είναι κόμμα.

Μέχρι στιγμή, με την εξαίρεση των οικολόγων και των κυνηγών/ψαράδων, δεν ιδρύονταν κόμματα για κάθε ευγενή (ή μη σκοπό). Δεν υπάρχει το κόμμα της ταιριασμένης νοικοκυράς, του μακροχρόνια άνεργου ή του εξεγερμένου φοιτητή. Γιατί λοιπόν τα πνευματικά δικαιώματα αποτελούν εξαίρεση;

Κατ' αρχήν γιατί η νομοθεσία, όπου δεν είναι εντελώς παρωχημένη, ασχολείται αποκλειστικά με τα «δικαιώματα των μεγάλων» και όχι με τη χρηματοδότηση του πολιτισμού. Άλλωστε, όλοι ξέρουμε ότι η συμμετοχική κουλτούρα, η παραγωγή του πολιτισμού είναι πια υπόθεση λίγων, όπως και ο αθλητισμός και τόσα άλλα. Κατά δεύτερον γιατί τα παραδοσιακά κόμματα δεν ασχολούνται με το θέμα. Είτε γιατί δεν το γνωρίζουν είτε γιατί τα συμφέροντά τους είναι αλλού.

Έτσι λοιπόν, την υπεράσπιση της ψηφιακής κουλτούρας, την πρωτοπορία της ψηφιακής εποχής την αναλαμβάνει ο πάσα ένας, πειρατής ή μη. Γιατί πώς ακριβώς θα συμπεριφερθεί το συγκεκριμένο κόμμα στα θέματα της ανεργίας, της υγείας, της παιδείας, της οικονομικής κρίσης, κανείς δε μας το λέει...

Όσο κι αν δε μας ικανοποιούν οι πολιτικοί καριέρας που στελεχώνουν το ευρωκοινοβούλιο και το κάθε εθνικό κοινοβούλιο, φανταστείτε τον εφιάλη ενός ευρωκοινοβουλίου στελεχωμένου σήμερα από τεχνοφρική, αύριο από οργισμένες φεμινίστριες, μεθαύριο από απηυδισμένους γαλακτοπαραγωγούς.

Στο μόνο που μπορεί να συμβάλλει το Κόμμα των Πειρατών είναι να ασχοληθεί η πολιτική σοβαρά με την τεχνολογία και τις εφαρμογές της στην καθημερινή ζωή. Για κάποιους, ίσως αυτό γίνει πολύ σύντομα. Στη μακρινή Εσθονία ψήφισαν μέσω Ίντερνετ. Στην δική μας τιβιπαραθυροχώρα των απαρχαιωμένων πολιτικών μάλλον θ' αργήσει ακόμα.

(PC Magazine, Ιούλιος 2009)

Ααααααχ! Η Acta

Την έχω ψωνίσει. Εντελώς όμως. Σερφάρω με διάφορες ταυτότητες και μπαينوβγαίνω σ' εκείνα τα μαυρογάγκανα φόρουμ όπου ο καθένας συνεισφέρει τον οβολό του προς τέρψιν όλων. Εκεί ντε που δεν υπάρχει Μάκης, Τάκης, Σούλα αλλά Φρόντο, Πήτερ Παν και Κοκκίνοσκουφίτσα.

Όχι ότι δε βρίσκω μπιζουδάκια και σε απλά blog. Σας ευχαριστώ όλους παιδιά... Η γνώση και η τέχνη είναι για να μοιράζονται: Φρουτοπία, Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ο άνθρωπος, τα ταξίδια του Οδυσσέα (ήχος)... μόνο Κλούβιο και Σουβλίτσα δεν έχω βρει ακόμα (κι αυτό γιατί δεν έχω ψάξει μάλλον). Κι από την άλλη, βρίσκω τα απίστευτα CD, εξαφανισμένα εδώ και χρόνια από τα ράφια των εμπορικών καταστημάτων, soundtrack από ταινίες που κανείς δε θυμάται ότι υπήρξαν. Ταινίες που είδα πολύ νέα στο εξωτερικό και που ποτέ δεν κυκλοφόρησαν εδώ. Και μη μου πει κανείς ότι χάνει από μένα γιατί απλούστατα τα ταξίδια του Οδυσσέα είχαν κυκλοφορήσει μόνο σε κασέτες... όποιος τις πήρε πριν από 20 χρόνια έχει καλώς. Οι άλλοι;

Γιατί, όσο σύντομη και να είναι μέχρι στιγμής η ζωή του καθενός μας (απευθύνομαι στις νεώτερες γενιές), σίγουρα αν παίζει λίγο το μάτι και το αυτί του θα έχει αντιληφθεί ότι ο πολιτισμός μας είναι αναλώσιμος. Κρατάει λίγο και ξεχνιέται. Πόσες βδομάδες κρατάει μια ταινία στις οθόνες; Πόσο κρατάνε τα τραγούδια στα charts; Σε λίγο θα βγάζουν το νούμερο ένα της ημέρας, όχι της βδομάδας.

Η κουλτούρα είναι εύκολη, βγαίνει αβασάνιστα και αντικαθίσταται από ένα παρόμοιο προϊόν το ίδιο εύκολα. Κι όμως αυτήν ακριβώς την κουλτούρα είναι που με μυστικές διαπραγματεύσεις –εδώ και τρία χρόνια παρακαλώ- προσπαθούν να προφυλάξουν Ευρωπαϊκή Ένωση, ΗΠΑ, Αυστραλία, Καναδάς, Ιαπωνία, Κορέα, Μεξικό, Μαρόκο, Νέα Ζηλανδία, Σιγκαπούρη και Ελβετία, με την ACTA.

Το προσχέδιο της νέας συμφωνίας για τα πνευματικά δικαιώματα, έμεινε επτασφράγιστο μυστικό μέχρι τον περασμένο μήνα, φυσικά με την ανοχή όλων των κυβερνήσεων που συμμετείχαν. Η δικαιολογία που έδιναν, είναι ότι η γνωστοποίησή της θα θέσει σε κίνδυνο της διαπραγματεύσεις. Μόνο μετά από παρέμβαση του Ευρωκοινοβουλίου η Κομισιόν αποφάσισε να γνωστοποιήσει το περιεχόμενο της Εμπορικής Συμφωνίας Ενάντια στην Παραποίηση -γνωστότερη με την αγγλική ονομασία της ACTA (Anti-Counterfeiting Trade Agreement). Η ACTA θα προστατεύει την πνευματική ιδιοκτησία στα αγαθά (το τι ορίζεται ως αγαθό και για πόσα χρόνια είναι προστατευμένο είναι ένα από τα μεγαλύτερα αγκάθια) από κλασικές αντιγραφές (όπως στα ρούχα και στα φάρμακα) μέχρι φυσικά το downloading και το file sharing. Η ACTA φιλοδοξεί να μετατρέψει τους παρόχους σε χωροφύλακες των πνευματικών δικαιωμάτων οι οποίοι θα διακόπτουν τη σύνδεση των συνδρομητών ή θα φιλτράρουν τις ιστοσελίδες, χωρίς να υπάρχει ο παραμικρός έλεγχος της δικαιοσύνης.

Κι όμως υπάρχει ο ΠΟΠΙ (Παγκόσμιος Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας WIPO αγγλιστί), ο οποίος θεωρητικά ρυθμίζει τα ζητήματα αυτά, με καβγάδες μεν, αλλά με διαφάνεια. Το 1995 όταν έγινε πρώτη φορά λόγος για ηλεκτρονικά δικαιώματα, στον WIPO είχε γίνει πανικός. Που είναι ο ΠΟΠΙ;

Αναρωτιέται κανείς ποιος έχει συμφέρον από τη μη διάδοση της γνώσης και του πολιτισμού; Οι μεγάλες εταιρείες που υποστηρίζουν ότι έχουν τεράστια διαφυγόντα κέρδη; Μπα! Ο καπιταλισμός εξελίσσεται και ιστορικά είναι πρώτες αυτές που επενδύουν στην καινοτομία. Για πρώτη φορά στη ζωή μου αρχίζω να πιστεύω σε θεωρίες συννομωσίας. Μήπως είναι κάποιοι που δεν θέλουν προσβάσιμα τη γνώση και τον πολιτισμό; Γιατί άραγε;

(PC Magazine, Ιούνιος 2010)

Σαρκοζί εναντίον Ρουσώ

Στη Γαλλία ο Big Brother ονομάζεται Hadopi και δεν είναι τηλεοπτικό ριάλιτι αλλά ο νέος νόμος για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας από τους «πειρατές» του διαδικτύου, που χρησιμοποιούν τα δίκτυα P2P για να κατεβάζουν ταινίες και μουσική.

Πριν από λίγες μέρες μπήκε σε εφαρμογή η πρώτη φάση και χιλιάδες χρήστες έλαβαν προειδοποιητικά μείλ. Εάν τους «τσακώσουν» και δεύτερη φορά, τότε θα λάβουν γραπτή προειδοποίηση, με το κανονικό ταχυδρομείο αυτή τη φορά, συστημένη. Την τρίτη φορά, η ανεξάρτητη αρχή Hadopi (που φτιάχτηκε σύμφωνα με το νόμο) στέλνει το φάκελο στη δικαιοσύνη και σε περίπτωση καταδίκης ο χρήστης πληρώνει πρόστιμο 1500 Ευρώ και διακόπτεται η σύνδεσή του με το διαδίκτυο για διάστημα μέχρι και 6 μήνες.

Το κόστος εφαρμογής του νόμου υπολογίστηκε από το γαλλικό υπουργείο Πολιτισμού σε 6,7 εκ. Ευρώ, όμως η ομοσπονδία των παρόχων εκτιμά ότι τα φτάσει τα 100. Επιπλέον οι χρήστες θα πρέπει να πληρώσουν την εγκατάσταση στον υπολογιστή τους λογισμικού που ν' απαγορεύει την είσοδο σε δίκτυα P2P. Οι πάροχοι, δε, έχουν σκάσει γιατί σύμφωνα με το νόμο, παριστάνουν τα «καρφιά» για τις παραβιάσεις.

Από αυτούς λοιπόν ήρθε και η «αντίσταση» και συγκεκριμένα από τον Ξαβιέ Νιλ, ιδιοκτήτη του παρόχου Free και ενός εκ των τριών νέων αφεντικών της «Le Monde». Ο Τύπος τότε έγραφε ότι ο βασιλιάς της «ροζ τηλεματικής» αγόρασε την πιο σοβαρή εφημερίδα της χώρας, ο Νιλ όμως είναι ένας ωραίος τύπος που κατάλαβε τι είναι δίκτυα πρώτος και καλύτερος και έβγαλε λεφτά πουλώντας στους χρήστες αυτό που ήθελαν.

Η «αντίσταση», λοιπόν, του Νιλ ήταν να στείλει μεν τα στοιχεία των παραβατών στην αρχή Hadopi αλλά με κανονικό ταχυδρομείο, όχι με μείλ. Επίσης αρνήθηκε να στείλει τα συστημένα γράμματα με τα οποία η αρχή Hadopi ειδοποιεί τους χρήστες ότι η συνδρομή τους στο διαδίκτυο «χρησιμοποιήθηκε για να γίνουν πράξεις που μπορεί ν' αποτελούν ποινικό αδίκημα», εκμεταλλευόμενος μια τρύπα του νόμου. Θεσμικά μέχρι εκεί πας. Ή τσιμπάς πελάτες.

Πάντως νόμος Hadopi έχει δύο σκέλη. Το πρώτο, η πάταξη της πειρατείας στο διαδίκτυο, έχει δρομολογηθεί. Για το δεύτερο και πιο σημαντικό όμως, τη διευκόλυνση της πρόσβασης στα πολιτιστικά προϊόντα στο διαδίκτυο δεν έχει γίνει απολύτως τίποτα. Είναι λογικό οι εταιρείες παραγωγής να παραπονιούνται για διαφυγόντα κέρδη, όμως το «κατέβασμα» -όταν είναι διαθέσιμο- εξακολουθεί είναι εξίσου ακριβό μ' ένα CD ή DVD παρ' όλο που δεν υπάρχει το κουτί, η διανομή, η λιανική. Χώρια που δε βρίσκεις αυτά που θες. Και η πίτα ολόκληρη και ο σκύλος χορτάτος.

Κι αν στεναχωριέστε μόνο για τους «κακόμοιρους» Γάλλους χρήστες, για σκεφτείτε: Από πού θα κατεβάζουμε εμείς οι υπόλοιποι γαλλικές ταινίες που δεν έρχονται στις φτωχές μας επαρχίες γιατί οι διανομείς τις θεωρούν αντιεμπορικές;

Χώρια πού, ως γνωστόν, πίσω έχει η αγλάδα την ουρά της. Έρχεται η ACTA (ο Hadopi για όλους μας).

Κι έπειτα, μόλις πριν λίγες μέρες κατέβηκε το greeksubtitles.gr. Αυτό τώρα τι πείραζε δηλαδή;

Και μου λέει η κολλητή: «εγώ θέλω να δω *Grey's anatomy* στον Αντέννα και να είμαι νομοταγής, έλα όμως που το σταμάτησε...». (Και να λυσσάζουν όλες δεν τους λέω το τέλος του βου κύκλου).

Από τη βαριά κουλτούρα στην κατινιά και πάλι πίσω, καλά περνάμε. Αλλά βρε παιδιά του Gamato –που τόση χαρά δώσατε όταν ξανανοιζατε) με το καινούργιο interface, άντε να βρεις και το ένα και το άλλο άμα πέφτεις συνεχώς στη «μελαχρινή τον (...) πάνω στο τραπέζι», «μία στη μέση, δύο προς πίσω και τρεις γύρω γύρω». Είναι και σεξιστικά ρε gamato, μην το παρακάνουμε... τόσο πια η φτηνή πορνογραφία

έχει γίνει καθημερινότητα που είναι χύμα μαζί με το Μίκυ;
Κι από κει που το παλεύουμε Σαρκοζί εναντίων Ρουσώ, τί μας βγαίνει και ο ντε Σαντ στη μέση;

(PC Magazine, Νοέμβριος 2010)

Νεόπτωχοι χωρίς γκάτζετς

Έχω μία καινούργια θεωρία. Από αυτές που μου ξεφυτρώνουν (σαν μανιτάρια μετά τη βροχή) στον εγκέφαλο, χωρίς να τις ζητήσω. Αυτή είναι, μάλιστα, από τις πιο εκκεντρικές που έχω σκεφτεί ποτέ. Αφορά τα κινητά τηλέφωνα. Αυτά τα καινούργια, τα αϊφόνια, τα ανδροϊντια, τα γουιντοζάκια (που έρχονται λέει στην αγορά δυναμικά).

Η θεωρία μου είναι ότι απευθύνονται αποκλειστικά στους μεσήλικες. Και ιδιαίτερα στους μεσήλικες που θέλουν να κάνουν τα τζόβενια. Μη βιαστείτε να χαμογελάσετε γιατί τα επιχειρήματα που έχω είναι μπετονένια.

Πρώτα και κύρια είναι πανάκριβα. Και ποιος νεαρός ενήλικας (που δε χαρτζιλικώνεται ακόμα από τους γονείς) της γενιάς των 700 Ευρώ έχει να δώσει το μισθό του για κινητό; Να σας πω εγώ. Κανείς. Άρα, τάρκετ γκρουπ, οι μεσήλικες. Κατά δεύτερον και φαρμακερότερον ποιος νεαρός ενήλικας έχει καιρό να παίζει δυο μήνες με το κινητό του, να γράφεται σε ιστοσελίδες, να κατεβάζει εφαρμογές, να ενημερώνεται από περιοδικά, να περνάει δεδομένα, μέχρι να καταφέρει να τηλεφωνήσει για πρώτη φορά; Να σας πω εγώ. Κανείς. Άρα, τάρκετ γκρουπ, οι μεσήλικες.

Εάν τα παραπάνω δεν ισχύουν τότε κάτι δεν πάει καλά στο γιαλό. Είναι στραβός. Γιατί τότε ζούμε σε μία κοινωνία που οι νεαροί ενήλικες έχουν λεφτά και έχουν και χρόνο. Και η πλατεία Συντάγματος δεν υπήρξε ποτέ παρά μόνο για το παραδοσιακό χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ξέρετε εσείς που υπάρχει αυτή η κοινωνία; Πια; Γιατί κάπως έτσι ζήσαμε, εμείς, ως νεαροί ενήλικες, με τα λεφτά που οι γονείς δανείζονταν από τις Τράπεζες, πριν σκάσει η χρηματοπιστωτική φούσκα.

Σε λίγο δε, τα κινητά αυτά θα είναι για υπερήλικες. Γιατί ούτε και οι μεσήλικες θα έχουν τα χρήματα ή το χρόνο να ασχοληθούν μ' αυτά. Και σε λίγο ακόμα, ούτε καν για υπερήλικες γιατί η σύνταξη, ως έννοια, δε θα υπάρχει.

Με λίγα λόγια η εποχή των γκάτζετς μάλλον τελείωσε για την Ελλάδα. Στον ακήρυχτο πόλεμο, τον οποίο βιώνουμε τους τελευταίους μήνες και για τον οποίο δεν προλάβαμε καν ν' αδειάσουμε τα ράφια των σούπερ-μάρκετ όπως έκαναν γονείς και παππούδες στην επιστράτευση του '73 για την Κύπρο (το πιο κοντινό που φέρνει σε πόλεμο για τη δικιά μου γενιά), τα γκάτζετς, δηλαδή η καινοτομία, το ντιζάιν, η διασκέδαση δεν έχουν πια θέση, παρά μόνο στην τσέπη λίγων τυχερών (των γερο-Λαδάδων του, παγκοσμιοποιημένου πια, χωριού μας). Όσοι έχετε διαβάσει τα «100 χρόνια μοναξιάς» θα θυμάστε, ίσως, τους γύφτους που στα πρώτα χρόνια της ίδρυσης του Μακόντο, έδειχναν τον πάγο στους έκπληκτους χωρικούς. Μετά ήρθε η ανάπτυξη, το τρένο, ο ηλεκτρισμός, τα εργοστάσια της μπανάνας. Και μετά η μεγάλη απεργία, οι δολοφονίες, ο μαρασμός. Κι έπειτα ξαναγύρισαν οι γύφτοι κι έδειχναν ξανά τον πάγο σε νέες γενιές έκπληκτων (εκ νέου) χωρικών.

Ας ελπίσουμε ότι τα εγγόνια μας δεν θα είναι τόσο άτυχα, ώστε να μην γνωρίζουν τι είναι κινητό τηλέφωνο (διάβαζε τεχνολογικός πολιτισμός). Ελπίζω δηλαδή να μην ζουν σε μια κοινωνία νεόπτωχων. Ελπίζω, ταυτόχρονα, ότι κανείς δε θα τους προσφέρει το τελευταίο μοντέλο στα 12 τους χρόνια. Ελπίζω δηλαδή να μη ζουν στη νεόπλουτη κοινωνία που ζήσαμε εμείς και που μας έφτασε εδώ που είμαστε.

(PC Magazine, Σεπτέμβριος 2011)

Twitter: εδώ το καλό ξεκατίνασμα

Φρικάρισα σήμερα... ανακάλυψα ότι έχω πάνω από δύο βδομάδες να μπω στο twitter! Αυτό τώρα τι μπορεί να σημαίνει; Ότι ήμουν άρρωστη; Μπορείς να το πεις κι έτσι. Ότι το καλοκαίρι η ζωή παίρνει το πάνω χέρι και μας σπρώχνει έξω από το σπίτι και μακριά από τον υπολογιστή; Αυτό σίγουρα. Και για του λόγου το αληθές αντιγράφω το post μιας φιλενάδας μου (αληθινής, ε; Όχι του facebook μόνο) που την ώρα που εγώ γράφω αυτές τις γραμμές, εκείνη λέει : «OK... Λοιπόν. Έχουμε και λέμε.... Θέλω να ζητήσω ταπεινά ένα μεγάλο... πολύυυ μεγάλο... συγγνώμη, απ' όλους όσους μου γράφουν μηνύματα και περιμένουν (χα!) να πάρουν απαντήσεις για θέματα που για μένα έχουν κλείσει οριστικά και αμετάκλητα εδώ και καιρό... Συγγνώμη, που αντί να κάθομαι να ξημεροβραδιάζομαι στο φατσοβιβλίο, εγώ δουλεύω, κοιμάμαι, ξεκουράζομαι, πηγαίνω βόλτα το σκύλο μου και πάω και για κανένα ουζάκι ή καφέ με τους φίλους μου, στον ελάχιστο ελεύθερο χρόνο που μου μένει. Ε! μα κ εγώ πια!!!! Θράσος που 'χω εεεε;»

Το ίδιο ακριβώς θα έγραφα κι εγώ. Υπάρχει και τρίτη εκδοχή, βέβαια, να έχω κουραστεί τόσο από τις βλακείες που διαβάζω συνεχώς και να θέλω να ησυχάσω λίγο. Και καλά, μερικοί είναι απλώς γραφικοί, όμως, στη δημόσια ελληνική τηλεόραση (NET) και στο twitter παίχτηκε ένα απίστευτο σκηνικό τον Ιούλιο, τόσο απίστευτο που ν' αναρωτιέται κανείς, αν οι άνθρωποι, και δη οι πολιτικοί δεν καταλαβαίνουν ότι τα social media είναι ΔΗΜΟΣΙΑ μέσα και ότι γράφεται και μένει και αναπαράγεται ή αν τα πολιτικά παιχνιδάκια έχουν περάσει και στα κοινωνικά δίκτυα.

Η εκπομπή «Πρωινή Ενημέρωση» της NET φιλοξενούσε τον πρόεδρο της κοινοβουλευτικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ, Αλέξη Τσίπρα, όταν ο διευθυντής του γραφείου Τύπου του πρωθυπουργού, Γιώργος Μουρούτης, άρχισε να σχολιάζει τα τηλεοπτικά δρώμενα στο λογαριασμό του στο twitter. Μιλώντας στην εκπομπή, ο επικεφαλής του ΣΥΡΙΖΑ μίλησε, μεταξύ άλλων, για προσλήψεις Μεσσηνίων επί υπουργίας Σαμαρά στο Μουσείο της Ακρόπολης. Ο κ. Μουρούτης αντεπιτέθηκε τουιτερικά επαναφέροντας αρχικά το θέμα των δηλώσεων του προέδρου της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ, που αντιτίθεται στην ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ: «Ο κ. Τσίπρας, αντί να απολογείται για τους εκβιασμούς του κ. Φωτόπουλου, αναμηνυκάει τα ψεματάκια του περί Μεσσηνίων στο μουσείο Ακρόπολης» και συνέχισε «Ας ρωτήσει ο κ. Τσίπρας τους αριστερούληδες που καταλαμβάνουν τον βράχο της Ακρόπολης + τους αρχαιολογικούς χώρους για τη σχέση τους με ΣΥΡΙΖΑ». Από τα βέλη του δεν ξέφυγαν οι δημοσιογράφοι: «Πρωινή Ενημέρωση και Κούλογλου, πρέπει να διδάσκονται στις σχολές δημοσιογραφίας για την διεισδυτικότητα των ερωτήσεών τους... » ειρωνεύτηκε και συνέχισε: «Ανυπόμια την δημοσιογράφο της NET, που δεν της επιτρέπει ο Πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ να του υποβάλει ερώτηση... Δέκα λεπτά αμίλητη είναι...»

Όπως είναι φυσικό έγινε πανικός. Άνθρωποι με θεσμική θέση να σχολιάζουν ένα μέσο ενημέρωσης, μέσα από ένα άλλο μέσο ενημέρωσης; Τι να σχολιάζουν δηλαδή; Να ξεκατινιάζονται καλύτερα ειρωνευόμενοι και απειλώντας, λέγοντας πράγματα που δεν θα τολμούσαν ποτέ να προφέρουν στην τηλεόραση.

Θα παραμείνω εκτός για λίγο. Κάνει τόση ζέστη... Αλλά πάλι, τι μπορεί να συμβεί όσο λείπω, άραγε;

(PC Magazine, Αύγουστος 2012)

Το παστίσιο είναι βαρύ για το στομάχι

Πριν από αρκετά χρόνια, ο αρχισυντάκτης μου μ' έστειλε σ' ένα ρεπορτάζ, δικαστικό. Το θέμα δεν μ' ενδιέφερε καθόλου, μια πολύκροτη δίκη, που απασχόλησε τα πρωτοσέλιδα για πολύ καιρό και στην οποία, λίγο ως πολύ, η κοινή γνώμη περίμενε την –εκ των προτέρων σίγουρη- καταδίκη, περισσότερο για να αξιολογήσει το μέγεθος των ποινών.

Τα νομικά δεν είναι το φόρτε μου, αλλά «κέρδισα το εισιτήριο» λόγω του ότι ο ποινικολόγος που θα συναντούσα για τη συνέντευξη ήταν Γάλλος και συμμετείχε στην ομάδα υπεράσπισης ενός από τους κατηγορούμενους. Με βαριά καρδιά πήγα, προβληματισμένη έφυγα. Γιατί ο εν λόγω ποινικολόγος, δεν χρειάστηκε πολύ για να με πείσει, ότι η δίκαια δίκη είναι κατάκτηση του πολιτισμού και της δημοκρατίας και κάθε παρέκκλιση από αυτήν θέτει σε κίνδυνο τον καθένα από μας. «Στην αρχή θα πούμε ότι εντάξει, κάνουμε τα στραβά μάτια για τους τρομοκράτες. Λογικό δεν είναι; Σκοτώνουν, φοβίζουν, χρησιμοποιούν άκριτη βία για να φτάσουν στο στόχο τους. Μετά, με τους μεγαλέμπορους ναρκωτικών; Δεν θα κάνουμε “εκπτώσεις” και γι' αυτούς που σπέρνουν το θάνατο στα παιδιά μας; Και τους παιδόφιλους; Αυτά τα τέρατα έτσι θα τ' αφήσουμε; Και τους δολοφόνους; Και σιγά σιγά θα καταλύσουμε κάθε έννοια δικαιοσύνης, το τεκμήριο της αθωότητας δεν θα έχει καμία ισχύ... και μια μέρα κάποιος θ' αποφασίσει ότι και ένας απλός πολίτης είναι εγκληματίας και θα του φερθεί ανάλογα. Και τότε θα έρθει ο χαμός όλων μας».

Τα λόγια αυτά, που με συγκλόνισαν τότε, δεν τα αναφέρω τυχαία. Έχω τη φρικτή υποψία ότι έχουμε φτάσει κιόλας στον «πάτο», στο ζοφερό σενάριο που τότε εξέλαβα ως επιστημονική φαντασία και όχι ως δυνητικό μέλλον. Ένας νεαρός συμπολίτης μας συνελήφθη και καλείται να απολογηθεί στη δικαιοσύνη γιατί έφτιαξε μια χιουμοριστική σελίδα στο facebook. Κατά την άποψή μου κακόγουστη. Αλλά δεν παύει να είναι χιουμοριστική και να στηλιτεύει τους επιτήδειους που εκμεταλλεύονται την αφέλεια των άλλων. Και την ίδια στιγμή που στους καναπέδες μας αναφωνούμε με έκπληξη για το μουσουλμανικό μένος απέναντι σε ταινίες και σκίτσα που προσβάλλουν τον προφήτη Μωάμεθ, μένος που οδηγεί σε φρικιαστικές ακρότητες, κάνουμε τα ίδια και χειρότερα. Και μάλιστα ούτε καν υπερασπιζόμενοι το Θεό των χριστιανών ή κάποιο άγιο αλλά ένα μοναχό. Ο πολιτισμός μας τρίζει.

Τρίζει και το πολιτικό μας σύστημα, όταν μετά από τόσες και τόσες σοβαρότατες επερωτήσεις βουλευτών (σε όλη τη μεταπολιτευτική περίοδο) για σκάνδαλα, κατάχρηση και τόσα άλλα, η κυβέρνηση αντιδρά άμεσα σε μια επερώτηση για τον Παστίσιο. Και η επίλεκτη διεύθυνση ηλεκτρονικού εγκλήματος, που τόσες επιτυχίες έχει στο ενεργητικό της για την προστασία του πολίτη, ασχολείται με τον Παστίσιο.

Το επόμενο που θα δούμε είναι να συλλαμβάνουν κωμικούς σε ζωντανή εκπομπή στην τηλεόραση. Και κατόπιν, την ώρα που θα λέμε ανέκδοτα, η αστυνομία της σκέψης θα έρχεται στο σπίτι μας για να μας επιβάλλει άμεση τιμωρία γιατί ήταν βλάσφημα ή σεξιστικά ή πολιτικά μη ορθά.

Κι επειδή εδώ δεν είναι Αίγυπτος η Λιβύη, όσα twitter και να γράψουμε, όσα post στο facebook και ν' ανεβάσουμε, προκοπή δε θα βρούμε, ούτε την κατάσταση μπορούμε ν' αλλάξουμε. Η αιτία ήρθε από το δίκτυο, η λύση πρέπει να έρθει από αλλού.

(PC Magazine, Οκτώβριος 2012)

Ποιος φοβάται τις (κυβερνο)επιθέσεις;

Διαβάζοντας για την υπόθεση «Κόκκινος Οκτώβρης», άρχισα ν' ανησυχώ. Βέβαια ο χειρότερος εφιάλτης μου εξακολουθεί να είναι οι ιοί και η ζημιά που μπορεί να πάθω, τη στιγμή ειδικά που βιάζομαι να παραδώσω μια δουλειά. Σε πρώτο επίπεδο αυτό. Σε δεύτερο επίπεδο, αν εξαιρέσει κανείς τις χρηματικές μου συναλλαγές, σκασίλα μου για το απόρρητο των αρχείων μου. Έτσι κι αλλιώς τα περισσότερα δημιουργούνται για να είναι δημόσια, εξ ορισμού.

Όταν όμως τέτοιου μεγέθους επιθέσεις στοχεύουν απόρρητες εθνικές πληροφορίες δεν μπορώ παρά να θορυβηθώ. Κυρίως για το πώς μπορούν να τις χρησιμοποιήσουν αυτοί που τις κλέβουν. Από τη μία είναι η ρομαντισμός των wikileaks: όλα στο φως για τον πολίτη και από την άλλη η σκληρή πραγματικότητα. Και καλά εμείς. Οι άλλοι που έχουν πυρηνικές εγκαταστάσεις και πολύπλοκα οπλικά συστήματα. Φαντάζεστε να μας σκάσει κανένα στο κεφάλι; [Η συγκεκριμένη φοβία προϋποθέτει, φυσικά, απόλυτη εμπιστοσύνη στις κυβερνήσεις που τα χειρίζονται, το οποίο αγγίζει το οξύμωρο, αλλά αυτό είναι μια άλλη συζήτηση].

Για όσους δεν παρακολούθησαν το στόρι, θυμίζω ότι Ρώσοι ερευνητές των Kaspersky Labs αποκάλυψαν μια εκτεταμένη κυβερνοεπίθεση μέσω της οποίας φαίνεται να έχουν κλαπεί απόρρητες πληροφορίες από το 2007 μέχρι και πριν από τέσσερις μήνες που αποκαλύφθηκε. Το malware ονομάστηκε «Κόκκινος Οκτώβρης», επειδή ανακαλύφθηκε τον Οκτώβριο του 2012. Στόχοι του ήταν κυβερνητικές υπηρεσίες και οργανισμοί, όπως πρεσβείες, ερευνητικά κέντρα πυρηνικής ενέργειας, καθώς και ινστιτούτα πετρελαίου και φυσικού αερίου.

Το malware σχεδιάστηκε για να κλέβει κρυπτογραφημένα αρχεία όλων των δημοφιλών τύπων, word, PDF κ.λπ. ενώ μπορούσε να ανακτήσει ακόμη και σβησμένα αρχεία. Βασικός στόχος των επιτιθέμενων ήταν η συλλογή ευαίσθητων πληροφοριών σχετικά με γεωπολιτικά θέματα, στοιχεία πρόσβασης σε διαβαθμισμένα υπολογιστικά συστήματα, κινητές συσκευές και δικτυακό εξοπλισμό. Σύμφωνα με τους ερευνητές, υπήρχαν 55.000 στόχοι σε 250 διαφορετικές διευθύνσεις IP, κάτι που σημαίνει ότι είχαν μολυνθεί ολόκληροι οργανισμοί. Για τη χώρα μας, η ένδειξη των εργαστηρίων είναι πώς στόχευε διπλωματικές υπηρεσίες και πρεσβείες. [Δεν έχουμε και τίποτε άλλο ενδιαφέρον, μάλλον.]

Το Red October απαρτίζεται από διαφορετικά διακριτά τμήματα, κάθε ένα από τα οποία έχει συγκεκριμένη αποστολή. Ένα από αυτά έχει αποκλειστικό στόχο την ανάκτηση διαγραμμένων δεδομένων από USB sticks (μήπως μας χρειάζεται για να λύσουμε τα δικά μας θέματα;) λειτουργία που δεν έχει ανακαλυφθεί σε malware στο παρελθόν. Επίσης, το malware έχει τη δυνατότητα να κρύβεται εάν ανακαλυφθεί και προσποιείται πως σβήστηκε, ενώ ενεργοποιείται και πάλι μέσω ενός email! Μέχρι στιγμής, οι επιστήμονες έχουν καταφέρει να εντοπίσουν τις διευθύνσεις IP από 60 «command and control» servers σε Γερμανία και Ρωσία, που φέρονται να είναι υπεύθυνοι για τις επιθέσεις, μένει όμως να βρεθεί η τοποθεσία του κύριου server. Από την Kaspersky δήλωσαν πως υπάρχουν ενδείξεις για την προέλευση του Red October, όμως δεν είναι σε θέση να δημοσιοποιήσουν ακόμη οτιδήποτε σχετικά.

Κι εκεί που ο τρόμος για το μέλλον των παιδιών μας με είχε καταλάβει, μαθαίνω διά στόματος πολιτικού μας, στην ομιλία του στη Βουλή, ότι μετά τη θητεία του ως υπουργός Άμυνας της χώρας, κουβάλησε τα μυστικά αρχεία στο σπίτι του. Όπως κάνουν όλοι, κατά δήλωσή του. Εγώ τώρα που να κρυφτώ και από ποιον; Πάντως τον Κόκκινο Οκτώβρη δεν τον φοβάμαι πια.

(PC Magazine, Φεβρουάριος 2013)

Socialpolitik η μετεξέλιξη της realpolitik

Μια από τις πρόσφατες viral ιστορίες, αφορά ένα 14χρονο κορίτσι από τη Βοστώνη των ΗΠΑ, το οποίο με τίμημα 200\$ που της πλήρωσε ο πατέρας της, δέχτηκε να παρατήσει το Facebook για πέντε μήνες. Η ιστορία έγινε γνωστή από το blog του πατέρα, Πωλ Μπάιερ, ο οποίος δημοσίευσε και το συμβολαίο τους με τίτλο «Σύμφωνο Απενεργοποίησης Facebook».

Όπως δείχνει και μια πρόσφατη έρευνα του Pew Research Center Internet & American Life Project, η κοπελίτσα δεν είναι η μόνη που έκανε κάτι τέτοιο και μάλιστα οι υπόλοιποι το κάνουν και χωρίς χρήματα. Για την ακρίβεια, το 61% των αμερικανών χρηστών (οι οποίοι αποτελούν το 67% του πληθυσμού της χώρας) έχουν «κάνει διάλλειμα» εθελοντικά από το Facebook για μια περίοδο αρκετών εβδομάδων. Όταν ρωτήθηκαν για ποιο λόγο το έκαναν, ανέφεραν μια ποικιλία από αιτίες. Η μεγαλύτερη ομάδα (21%) δήλωσε ότι «οι διακοπές από το Facebook» ήταν αποτέλεσμα του ότι δεν είχαν χρόνο για να ασχοληθούν. Άλλοι λόγοι ήταν η ατονία του ενδιαφέροντος γενικά (10%), η έλλειψη σοβαρού περιεχομένου (10%), η υπερβολική δραματοποίηση γεγονότων από τους φίλους (9%) και τέλος η ανησυχία ότι περνούσαν πάρα πολύ χρόνο και ήθελαν να «ξεκόψουν» (8%).

Παρά τα πηγαινέλα στο Facebook, τα social media κερδίζουν όλο και περισσότερο το ενδιαφέρον του κόσμου, ακόμα και σε ότι αφορά την πολιτική, για να μείνουμε και λίγο στη σημερινή επικαιρότητα. Στις αμερικανικές εκλογές του περασμένου Νοεμβρίου, το 22% των εγγεγραμμένων ψηφοφόρων δήλωσαν το τι ψήφισαν μέσα από το Facebook ή το Twitter. Επίσης το 20% ποστάρησε (το ρήμα «ποστάρω» είναι η ελληνική εκδοχή του αγγλικού ρήματος «to post», το οποίο η νεολαία προτιμά έναντι του πιο εξευγενισμένου «αναρτώ») σχόλια που προέτρεπαν τους άλλους να ασκήσουν το δικαίωμά τους στην ψήφο και ένα 30% να ψηφίσουν υπέρ του ενός ή του άλλου υποψηφίου. Δεν χρειάζεται, φυσικά, να διευκρινίσουμε ότι στην πλειονότητά τους, όλοι αυτοί ήταν νεαροί.

Αλλά δεν είναι μόνο οι πολιτικές πεποιθήσεις, όταν έρχεται να μπει το χέρι στην τσέπη, το sms ή οι εφαρμογές στα έξυπνα κινητά κερδίζουν συνεχώς έδαφος (10% στις περασμένες αμερικανικές εκλογές), αφού η διαδικασία απλοποιείται και τα ποσά μειώνονται. Γιατί άλλο να στείλεις ένα δολάριο με sms και άλλο να πας στην τράπεζα να καταθέσεις 10.

Το καλό της ιστορίας, κάτι που ξεπερνά τη χρήση της τεχνολογίας και μπορεί να φέρει πραγματική επανάσταση στον τρόπο που ασκούμε τα πολιτικά μας δικαιώματα, δεν είναι απλώς να διατυμπανίζουμε ποιον υποψήφιο προτιμάμε. Είναι κυρίως να διαμορφώνουμε και να εκφράζουμε γνώμη για τα δρώμενα, σε όλο το διάστημα ανάμεσα σε δύο πολιτικές αναμετρήσεις.

Η μεγάλη πολιτική επανάσταση δεν έρχεται από τις εξεγέρσεις του τύπου αραβικής άνοιξης, όπου οι καλοί πολέμησαν τους κακούς. Έρχεται όταν ο απλός πολίτης βλέπει ποιος μοιράζεται τις ίδιες σκέψεις μαζί του και ποιος από τους πολιτικούς τον κατανοεί καλύτερα. Σιγά σιγά διαμορφώνεται στους νέους μια φρέσκια πολιτική κουλτούρα, η οποία στο μέλλον αναγκαστικά θ' αναδιαμορφώσει και τον πολιτικό χάρτη της κάθε χώρας. Και τα υπάρχοντα κόμματα θ' αναγκαστούν να μετεξελιχθούν ή να παραδώσουν τη σκυτάλη.

(PC Magazine, Μάιος 2013)

Ωρα για δράση

Την συζήτηση για την προστασία των προσωπικών δεδομένων στο διαδίκτυο την έκανα για πρώτη φορά στη Γαλλία το 1996 και από τότε την έχω πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού μου. Η προσοχή μου, ωστόσο, ποτέ δεν έμεινε προσηλωμένη στο συγκεκριμένο στοιχείο. Οι τεχνολογικές εξελίξεις, οι νέες δεξιότητες που έπρεπε ν' αποκτήσουμε μας έκαναν να τρέχουμε πίσω από τα γεγονότα. Κι έπρεπε να μας απειλήσουν με μία ACTA για να ξεκουνηθούμε, για να θυμηθούμε ότι δεν είμαστε απλώς χρήστες του διαδικτύου, είμαστε πολίτες κι έχουμε δικαιώματα και ένα από τα σημαντικότερα είναι η προστασία των προσωπικών μας δεδομένων.

Γιατί ποιος δεν ξέρει ότι κάθε κλικ που κάνουμε στο δίκτυο αποθηκεύεται, αναλύεται και μας χαρακτηρίζει για πάντα; Κι όμως, τα big data, μας θάμπωσαν τεχνολογικά και μας έκαναν να ξεχάσουμε ότι ο εαυτός μας ο ίδιος είναι ένα κομματάκι τους.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, θέλοντας να συγχρονίσει και να ομογενοποιήσει την ισχύουσα –από το 1995- νομοθεσία παρουσίασε πέρσι ένα φιλόδοξο νομοθετικό πακέτο. Και σύμφωνα με τις ευρωπαϊκές διαδικασίες το πακέτο πρέπει να εγκριθεί από το Ευρωκοινοβούλιο, να συζητηθούν με το Συμβούλιο και την Επιτροπή οι τροπολογίες που θα προτείνει και κατόπιν να γίνει από όλους αποδεκτό ώστε να καταλήξει ως νομοθεσία στα κράτη μέλη.

Τα τελευταία χρόνια, η Επιτροπή μας έχει συνηθίσει σε πιο «συντηρητικές προσεγγίσεις» και το Ευρωκοινοβούλιο, δια των εκλεγμένων εκπροσώπων του, φροντίζει ώστε η νομοθεσία να είναι πιο κοντά στον πολίτη, να τον προστατεύει με κάθε τρόπο. Ωστόσο, σύμφωνα με τους ακτιβιστές, συναντήσαμε τον θρυλικό Τζέρεμι Τσίμερμαν, βραβευμένο από την Electronic Frontier Foundation για τη μάχη του κατά της ACTA, στις Βρυξέλλες, αυτή τη φορά, το Ευρωκοινοβούλιο έχει υποκύψει στις πιέσεις των διάφορων λόμπι και οι τροποποιήσεις που προτείνει (3.133 στον αριθμό!!!), αλλάζουν τόσο το χαρακτήρα της νομοθεσίας, που κάνουν την ACTA να μοιάζει αστείο μπροστά της.

Και μάλλον δεν έχουν άδικο. Λίγες μέρες πριν, ξέσπασε μεγάλο σκάνδαλο, όταν φάνηκε ότι τρεις γίγαντες του χώρου (Google, Microsoft και Yahoo) ήταν «κρυφά μέλη» της European Privacy Association, ενός από τα επίσημα λόμπι. Άλλωστε και ο Έλληνας ευρωβουλευτής, Δημήτρης Δρούτσας, εισηγητής του ενός από τους δύο πυλώνες της νομοθεσίας το παραδέχτηκε επίσημα: «Αισθάνομαι ότι γλιστράμε προς τα συμφέροντα των εταιριών αντί να προστατεύουμε τους πολίτες μας, κάτι που με δυσαρεστεί», προκαλώντας έκρηξη στην αίθουσα της παρουσίασης όταν οι παρευρισκόμενοι δημοσιογράφοι από τα 27 κράτη μέλη, συνειδητοποίησαν ότι το ΕΚ είναι διχασμένο και τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά όσο παρουσιάζονται. Και με την ευκαιρία να σημειώσουμε ότι με τη διοργάνωση μιας πλειάδας ενημερωτικών εκδηλώσεων το ΕΚ δίνει μαθήματα δημοκρατίας και διαφάνειας.

Οι πτυχές του προβλήματος είναι πολύπλοκες και κρυμμένες πίσω από νομικούς όρους. Η ανωνυμία είναι πλέον αδύνατη στο δίκτυο μας δείχνει μια πρόσφατη έρευνα. Το δικαίωμα να «σβηστούμε» από το δίκτυο, υπάρχει άραγε; Μπορεί κάποιος να πουλάει και κάποιος άλλος ν' αγοράζει τα προσωπικά μας δεδομένα.

Ο Τσίμερμαν δεν έχει ούτε skype! Εμείς οι υπόλοιποι πιθανόν, στην πράξη, να θυσιάζουμε χάριν ευκολίας ένα μέρος των προσωπικών μας δεδομένων. Όχι όμως και με τη βούλα του νόμου. Ας ενημερωθούμε όλοι με σοβαρότητα και ας δράσουμε πριν να είναι αργά.

(PC Magazine, Ιούνιος 2013)

Social και πολιτική (πάλι, ναι)

Έπεσε στα χέρια μου σήμερα μια πολύ ενδιαφέρουσα έρευνα: τι κάνουν οι χρήστες στο facebook και το twitter, σε παγκόσμιο επίπεδο εννοείται. Και δεν προκαλεί έκπληξη, φαντάζομαι, σε κανέναν, ότι μία από τις κύριες δραστηριότητες είναι η συζήτηση για την τεχνολογία και για τα ίδια τα κοινωνικά δίκτυα (28%). Η δεύτερη μεγαλύτερη κατηγορία είναι το φαγητό, το ποτό και τα ταξίδια (25%). Επόμενη κατηγορία είναι οι ταινίες και η τηλεόραση. Και σ' αυτήν την κατηγορία μπορούμε να εντάξουμε, πιθανόν, και το σχολιασμό στο twitter των ειδήσεων των 8, ένα σπορ ιδιαίτερα δημοφιλές στην Ελλάδα. Αλλά σ' αυτό θα επανέλθουμε σε λίγο. Η τέταρτη κατηγορία είναι η υγεία και τα σπορ, ακολουθούν η μουσική και οι τέχνες και η μόδα και τα ψώνια. Πιο πίσω έρχονται η αστρολογία, η κλασική μουσική, οι αθλητικές διοργανώσεις (Ολυμπιακοί αγώνες, ποδόσφαιρο, super cup κλπ).

Θα έχετε ήδη παρατηρήσει ότι από την καθημερινότητα του χρήστη των κοινωνικών δικτύων απουσιάζει παντελώς η πολιτική. Φαντάζομαι ότι σε εκλογικές περιόδους θα αυξάνεται το ενδιαφέρον αλλά γενικά είναι κάτι αρκετά υποτονικό στον παγκόσμιο ιστό. Γεγονός που ως νότιοι ευρωπαίοι μας κάνει μεγάλοι εντύπωση γιατί όλοι οι γείτονές μας (Ιταλοί, Ισπανοί, Πορτογάλοι κ.α.) ασχολούνται με αυτήν σε μεγάλο βαθμό. Ιδιαίτερα στην Ελλάδα το twitter, πιο συγκεκριμένα, είναι ή πολιτικό ή γεμάτο σεξουαλικά απωθημένα. Η οποία θεματολογία, την εποχή που ζούμε, συνδέεται άμεσα. Παράδειγμα, τα πρόσφατα γεγονότα στην ΕΡΤ, όπου το «μαύρο» προκάλεσε σεισμό και στα social media, τόσο από εγχώριους όσο και ξένους σχολιαστές, με το αντίστοιχο hashtag στο Twitter (#ert) να μπαίνει στη δεύτερη θέση της κορυφαίας δεκάδας των worldwide trends της πλατφόρμας. Σε αυτήν την περίπτωση βέβαια, τα social media δεν προκάλεσαν ή μεγέθυναν το θυμό ή την αντίδραση εργαζόμενων και απλού κόσμου για τα συμβάντα, αλλά διέδωσαν κάτι που ήδη συνέβαινε, κρατώντας μεγάλο βάρος της ενημέρωσης του κόσμου. Ιδιαίτερα στο εξωτερικό, αφού πολλοί Έλληνες δημοσιογράφοι –και όχι όλοι από την ΕΡΤ- τα χρησιμοποίησαν για να ενημερώσουν τους συναδέλφους τους. Τα social media της ίδιας της ΕΡΤ, στα χέρια των εργαζόμενων και αυτά, παρουσίασαν έκρηξη αύξησης παρακολούθησης της τάξης του 120%, ενώ πολύ μεγάλη ήταν και η αλληλεπίδραση (likes, retweet, απαντήσεις κλπ).

Δυστυχώς, όπως φαίνεται, το χάσμα αυτό βορρά-νότου, ούτε καν καταγράφεται στις έρευνες, αφού η πολιτική χροιά των κοινωνικών δικτύων είναι ανύπαρκτη. Και τότε γιατί βλέπουν το φως το ένα πίσω από το άλλο τα δημοσιεύματα είτε γι' αυτούς που πληρώνονται για να παρεμβαίνουν σε ομάδες και σελίδες είτε για τους πληρωμένους followers και likes; Ή ακόμα γιατί τόσες και τόσες ακαδημαϊκές δημοσιεύσεις αναφέρονται στους τρόπους με τους οποίους α κοινωνικά δίκτυα άλλαξαν ριζικά τον τρόπο που ο πολίτης αντιλαμβάνεται και συμμετέχει στην πολιτική;

Πιθανόν η συγκεκριμένη έρευνα να είναι κακή, πιθανόν επίσης η πολιτική να είναι σημαντική μόνο όταν αφορά στους ιδιοκτήτες των δικτύων. Γιατί τόσο ο Ζούκερμαν, όσο και άλλοι μεγάλοσχημοι της Σίλικον Βάλει, ανακατεύονται προσφάτως με την πολιτική. Όχι μόνο βοήθησε στην προεκλογική εκστρατεία του Κυβερνήτη του Νιού Τζέρσεϊ, Κρις Κράισλ στις αρχές του χρόνου αλλά και έκανε έκκληση στον πρόεδρο Ομπάμα για τον εκσυγχρονισμό της μεταναστευτικής πολιτικής των ΗΠΑ.

Μήπως να ξαναδούν τις προτιμήσεις τους οι χρήστες;

(PC Magazine, Ιούλιος 2013)

Εδώ Λονδίνον, Εδώ Λονδίνον

Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, η ραδιοφωνική υπηρεσία του BBC υπήρξε η ελεύθερη φωνή της κατεχόμενης Ευρώπης. Ποιος δε θυμάται το Βασίλη Λογοθετίδη να ανεβοκατεβάζει το παράνομο ραδιόφωνο στο πηγάδι της αυλής για ν' ακουστεί το «Εδώ Λονδίνον» (στην ταινία «Οι Γερμανοί ξανάρχονται»); Αλλά δεν ήταν μόνο η ελληνική υπηρεσία... Το ίδιο διάσημο ήταν και το Radio Londres, η αντίστοιχη φωνή στα γαλλικά.

Το Ράδιο Λονδίνο διάλεξαν λοιπόν οι χρήστες του twitter για να «κοροϊδέψουν» το νόμο και να μεταδώσουν δημοσκοπήσεις και αποτελέσματα κατά τη διάρκεια της απαγορευμένης περιόδου.

Η ιστορία είναι παλιά. Εφημερίδες των γειτονικών γαλλόφωνων κρατών, Βελγίου και Λουξεμβούργου, εφημερίδες τις οποίες μπορούσες άνετα να προμηθευτείς από κεντρικά περίπτερα, δημοσίευαν εδώ και χρόνια τις απαγορευμένες δημοσκοπήσεις. Μέγα θέμα στα μήντια κάθε παραμονή εκλογών.

Αυτή τη φορά, δεν χρειαζόταν καν να βρεις περίπτερο, αρκεί ν' άνοιγες το twitter. Με πολύ χιούμορ, οι χρήστες του, προσπερνώντας προειδοποιήσεις και απειλές των Αρχών σε περίπτωση παραβίασης του εκλογικού νόμου και πρώιμης δημοσίευσης εκλογικών εκτιμήσεων και προβλέψεων άνοιξαν και πάλι το Ράδιο Λονδίνο χρησιμοποιώντας το hashtag #radiolondres. «Δηλώνω επισήμως ότι ανοίγει η αντένα του #radiolondres μέχρι την Κυριακή στις 8 το βράδυ», δήλωνε την Παρασκευή πριν τις εκλογές, την ώρα που άρχιζε η απαγόρευση, ο χρήστης Niko GL.

Μερικά από τα ευφάνταστα σχόλια τα κατανοούσε εύκολα κάθε γαλλομαθής: «Η Καρλίτα δεν θα τραγουδήσει. Επαναλαμβάνω, η Καρλίτα δεν θα τραγουδήσει». «Το 29% των σπερματοζωαρίων διάλεξαν την αριστερή σάλπιγγα». Αλλά η αλήθεια είναι ότι για λίγο επικράτησε χάος. Ακόμα χειρότερα που τα σχόλια μπερδεύτηκαν μ' εκείνα του διάσημου ριάλιτι σόου «TheVoice». «*Τι, ψήφισες Ρούμπι; [σ.σ.διαγωνιζόμενη] Δεν μου κάνει εντύπωση που υπάρχουν 50% ηλίθιοι που τους αρέσει η Ολλανδία*». Και πράγματι, οι αναφορές στο σοσιαλιστή υποψήφιο είχαν κυρίως άρωμα Ολλανδίας αφού ταιριάζει τόσο με το όνομά του. Επιτυχία είχαν τα αλκοολούχα «Πορτοκαλί Μαλιμπού», για τον Ολάντ, «Κιρ Ρουαγιάλ», για το Σαρκοζί. Όλα τα κόκκινα φρούτα συμβόλιζαν τον αριστερό Μελανσόν, ενώ για τη Λεπέν, χρησιμοποιούσαν κυρίως προϊόντα από τον τόπο καταγωγής της, τη Βρετάνη.

Από τα στοιχεία που έδωσαν οι ίδιοι οι χρήστες το #radiolondres πέρασε σε άλλη κατηγορία κι έγινε professional (<http://www.tweetwallpro.com>), αφού «μετέδιδε» 62.000 tweets/min, τα οποία παρακολουθούσαν 1.860.000 άνθρωποι.

Το Σάββατο αργά τη νύχτα τα πράγματα δυσκολεύουν, κυκλοφορεί η φήμη ότι καταργούνται λογαριασμοί σε εφαρμογή του νόμου για τις εκλογές. Κάποιοι μάλιστα στέλνουν μηνύματα αλληλεγγύης στους 10 «λογοκριτές» που παρακολουθούν το twitter.

Με το άνοιγμα της κάλπης, τα πράγματα ησυχάζουν κάπως αλλά το απόγευμα ξαναφουντώνουν με την αναμετάδοση των πρώτων αποτελεσμάτων από τα νησιά της Γαλλικής Καραϊβικής: «κάτω από τους φοίνικες ή στη μακρινή Γαλλία, οι θερμοκρασίες φτάνουν τους 30 βαθμούς Κελσίου στα θερμόμετρα της Ολλανδίας».

Κι όμως, το κερασάκι στην τούρτα ήταν το πιο παραδοσιακό μέσο απ' όλα: το γαλλικό πρακτορείο ειδήσεων (AFP). Το οποίο έδωσε με «εμπάργκο» τα αποτελέσματα στο εξωτερικό, αλλά αφού τίποτα δεν μένει κρυφό κάτω από το φως του διαδικτύου, τα ποσοστά μεταδόθηκαν αμέσως μέσω διαδικτύου.

Με αποτέλεσμα πάνω από το AFP να επικρέμαται πρόστιμο εκατοντάδων χιλιάδων ευρώ.

Κι επειδή μετά τη Γαλλία έρχεται η Ελλάδα (και ξανά η Γαλλία), την επόμενη εβδομάδα η πολιτική επικαιρότητα θα κυριαρχήσει εξίσου στο διαδίκτυο. Και όλα αυτά δεν κάνουν παρά πιο αργά βασανιστική την αναμονή των κυπριακών εκλογών...

Προσοχή, η ACTA ζει

Τις προηγούμενες μέρες, η μεγάλη είδηση στο χώρο της τεχνολογίας ήταν ο θάνατος της ACTA. Αυτής της απίθανης συμφωνίας, που διαπραγματευόταν εν κρυπτώ σε απίθανα μέρη του κόσμου, εκεί όπου ανυποψίαστοι πρεσβευτές χωρών υπέγραφαν με άνωθεν εντολές υπουργείων και η οποία έγινε τελικά δημόσια γνωστή χάρη στο Ευρωκοινοβούλιο που ζήτησε από την Κομισιόν εξηγήσεις για τη μυστικότητα.

Η Εμπορική Συμφωνία Ενάντια στην Παραποίηση, γνωστότερη με την αγγλική ονομασία της, ACTA [Anti-Counterfeiting Trade Agreement], στόχευε στην προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας στα αγαθά [τι ορίζεται ως αγαθό και για πόσα χρόνια είναι προστατευμένο είναι ένα από τα μεγαλύτερα αγκάθια] από κλασικές αντιγραφές [όπως στα ρούχα και στα φάρμακα] μέχρι φυσικά το downloading και το file sharing. Η ACTA φιλοδοξούσε να μετατρέψει τους παρόχους διαδικτυακής πρόσβασης σε χωροφύλακες των πνευματικών δικαιωμάτων, οι οποίοι θα διακόπτουν τη σύνδεση των συνδρομητών ή θα φιλτράρουν τις ιστοσελίδες, χωρίς να υπάρχει ο παραμικρός έλεγχος της δικαιοσύνης. Κατά τα πρότυπα του ισχύοντος νόμου Hadopi στη Γαλλία ή με την πρόσφατα –επίσης- μακαρίτισσα αμερικανική SOPA.

Την περασμένη Τρίτη, η αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Neelie Kroes, υπεύθυνη για την Ψηφιακή Ατζέντα της Ένωσης, προανήγγειλε την απόσυρση της συνθήκης ACTA. Πρόκειται για μια σημαντική νίκη στον αγώνα για ένα δίκτυο χωρίς ασφυκτικούς κανόνες copyright. Η Kroes είπε ότι η βιομηχανία του copyright πρέπει να αλλάξει και να προσαρμοστεί στους ανθρώπους και όχι το αντίθετο. Η Επίτροπος υπογράμμισε τις έντονες αντιδράσεις που προκάλεσε η ACTA στην Ευρώπη: *«είναι μια δυνατή πολιτική φωνή και ως τέτοια την καλωσορίζω, αν και δε συμφωνώ με όλα όσα λέγονται στο συγκεκριμένο θέμα»*, είπε χαρακτηριστικά η Ολλανδή Επίτροπος.

Η ACTA βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και αναμένει την ετυμηγορία των Ευρωβουλευτών, ωστόσο μάλλον δε θα χρειαστεί να γίνει καν η ψηφοφορία έπειτα από τις δηλώσεις της Kroes. Άλλωστε και η αρμόδια επιτροπή του Ευρωκοινοβουλίου, δια στόματος Ντέιβιντ Μάρτιν, εισηγητή της έκθεσης για την ACTA, είχε δώσει την ετυμηγορία της: *«Οι ελπίδες που δημιουργεί δεν ισοσταθμίζουν τους φόβους που προκαλεί»*.

Αυτό όμως δε σημαίνει ότι οι απανταχού πολέμιοι της – από υποστηρικτές της ελευθερίας στο δίκτυο μέχρι ενόσεις αρρώστων που ανησυχούν για τον έλεγχο της αγοράς των φαρμάκων- θα πρέπει να πανηγυρίσουν. Η ACTA είναι σαν τη Λερναία Ύδρα, της κόβεις ένα κεφάλι, βγαίνουν δύο.

Έτσι λοιπόν, ένα ανεπίσημο έγγραφο εργασίας του G8 που εμφανίστηκε στη σελίδα του European Digital Rights group (EDRi) στοχεύει στη διαμόρφωση των «βέλτιστων πρακτικών» της μάχης ενάντια στην αντιγραφή, τις οποίες θα διαδώσει αργότερα σ' ολόκληρο τον κόσμο. Ωστόσο, στον συγκεκριμένο τομέα δεν υπάρχουν συναινέσεις. Η πνευματική ιδιοκτησία, την οποία πολλοί χαρακτηρίζουν ως το «πετρέλαιο του 21ου αιώνα) αγγίζει από τις ατομικές ελευθερίες (για παράδειγμα την επιτήρηση μέσω διαδικτύου) μέχρι τη δημόσια υγεία (γενόσημα φάρμακα) και τη βιομηχανική ανάπτυξη (μεταφορά τεχνολογίας, πόλεμος για τις πατέντες στην κινητή τηλεφωνία).

Το συγκεκριμένο non paper αναφέρει ως μοντέλο, τη συμμετοχή στην κοινή πρωτοβουλία των αμερικανικών εταιρειών « American Express, Discover, eNom, GoDaddy, Google, MasterCard, Microsoft (Bing), Network Solutions, PayPal, Visa et Yahoo! ». Για μια φορά ακόμα, οι μεγάλες εταιρείες, των πλούσιων χωρών προσπαθούν να επιβάλλουν τη θέση τους, ενάντια στη θέληση της πλειονότητας των πολιτών.

Ας μη βιαστούμε να φωνάξουμε, «η ACTA πέθανε» κι ας έχουμε τα μάτια μας ανοιχτά.

Βόλτα με το κινητό

Ο υπάλληλος της εταιρείας κινητής τηλεφωνίας μου λέει εμπιστευτικά στο αυτί: «Αφού ταξιδεύετε στο εξωτερικό προσέξτε πολύ, μη χρησιμοποιείτε δεδομένα με περιαγωγή. Ξέρετε πόσοι πελάτες μας έπαθαν σοκ μόλις είδαν το λογαριασμό τους;» Κι αυτό μόλις πριν από τρεις μήνες.

Το ίδιο ίσχυε, κάποτε, και για τα κινητά τηλέφωνα. Υπήρχαν εποχές που το έκλεινα εντελώς στο εξωτερικό γιατί δεν είχα καμία διάθεση να «πάθω σοκ», όπως διευκρίνισε ο υπάλληλος. Σιγά σιγά οι τιμές μειώθηκαν και τα πράγματα είναι σήμερα αρκετά καλύτερα. Η περιαγωγή δεδομένων όμως;

Σύμφωνα με πρόσφατη ανακοίνωση του Ευρωκοινοβουλίου, οι τιμές θα μειωθούν ακόμα περισσότερο αφού το ευρωπαϊκό όργανο συμφώνησε με το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο να επιβάλλουν ακόμα χαμηλότερες τιμές. Το κόστος ενός τηλεφωνήματος θα πέσει από τα 35 λεπτά του Ευρώ που είναι σήμερα, στα 19 λεπτά από την 1η Ιουλίου, ενώ τα δεδομένα θα χρεώνονται 70 λεπτά το megabyte.

Η λογική τους είναι ότι οι ευρωπαϊκές εταιρείες κινητής τηλεφωνίας έχουν μεγάλα κέρδη από τη λειτουργία τους σε ολόκληρο το ευρωπαϊκό έδαφος, τη μεγαλύτερη αγορά του κόσμου. Έχουν πλεονεκτήματα σε οικονομία κλίμακας και βρίσκονται σε ανταγωνιστικότερη θέση σε παγκόσμιο επίπεδο. Μπορούν, λοιπόν, να μειώσουν τις χρεώσεις. Όπως επίσης και να σεβαστούν τα υψηλά στάνταρ υγείας και ασφάλειας για την προστασία των καταναλωτών.

Η πρώτη νομοθεσία για τις τιμές της περιαγωγής υιοθετήθηκε το 2007, όμως στη διάρκεια της πενταετίας ο ανταγωνισμός δεν κατάφερε να μειώσει αρκετά τις τιμές, έτσι λοιπόν η Ε.Ε. αποφάσισε να την αναπροσαρμόσει, αυτή τη φορά με συγκεκριμένες ανώτατες τιμές για τηλέφωνα, sms και δεδομένα. Οι αλλαγές θα γίνουν σε τρία στάδια: το πρώτο, την 1η Ιουλίου του 2012, το δεύτερο, την 1η Ιουλίου του 2013 και το τελευταίο την 1η Ιουλίου του 2014. Έτσι, για παράδειγμα, σε τρία χρόνια το κόστος ενός sms, θα περάσει από τα 11 λεπτά που είναι σήμερα, στα 6 λεπτά.

Κι ένα μπόνους ακόμα για τους καταναλωτές: Από την πρώτη κιόλας χρονιά... μόλις ξεπεράσουν τα 50€ περιαγωγής δεδομένων μηνιαίως, θα τους έρχεται προειδοποιητικό sms. Και αναλόγως ας πράξουν. Προσοχή, όμως, εδώ κρύβεται μια παγίδα θα πρέπει τα δύο δίκτυα, της εταιρείας στην χώρα προέλευσης και της εταιρείας στη χώρα περιαγωγής να είναι συμβατά. Γι' αυτό καλό θα είναι να ενημερώνεται ο καταναλωτής για το ποια είναι τα συμβατά δίκτυα, πριν ταξιδέψει. Κατόπιν μπορεί να ρυθμίσει το κινητό του, να χρησιμοποιεί μόνο τα συγκεκριμένα.

Κι εδώ κάπου αρχίζουν τα δύσκολα. Γιατί σύμφωνα με το νέο νόμο, από το 2014 και μετά, θα μπορεί ο καταναλωτής να έχει άλλη εταιρεία για τις κλήσεις που πραγματοποιεί στη χώρα του και άλλη εταιρεία για την περιαγωγή, φυσικά με το ίδιο νόμισμα. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πώς θα έχουμε να επιλέξουμε δύο εταιρείες ή ένα πακέτο προσφοράς από μία εταιρεία.

Οι ίδιες οι εταιρείες δεν μοιάζουν και πολύ χαρούμενες με τα νέα μέτρα. Αντιτείνουν ότι μπορεί να οδηγηθούν σε αντίστοιχες μειώσεις στις επενδύσεις, όμως η Ε.Ε. επιμένει ότι με τις χαμηλότερες τιμές θα έχουν περισσότερους πελάτες και άρα και περισσότερα έσοδα.

Όσο για μας δεν έχουμε παρά να ελέγχουμε από την 1η Ιουλίου και μετά εάν η νομοθεσία εφαρμόζεται... αν όχι να το απαιτήσουμε.

(Πολίτης, 20 Μαΐου 1912)

Μέσα Ενημέρωσης

Μήπως να κάνει ο καθένας τη δουλειά του;

Τον Μάιο του 2005, τα φώτα της [δημοσιογραφικής] επικαιρότητας στράφηκαν στο μέλλον της Ευρώπης και, κατά συνέπεια, το πριν και το μετά του γαλλικού δημοψηφίσματος για το Ευρωσύνταγμα. Και σε αυτήν την περίπτωση, όπως και στην εκστρατεία για τις αμερικανικές προεδρικές εκλογές, η φόρα των bloggers δεκαπλασιάστηκε. Στη Γαλλία, τα περισσότερα μέσα ενημέρωσης διεξήγαγαν ανοιχτά καμπάνια υπέρ του «ναι». Το κενό ενημέρωσης που παρουσιάστηκε, το κάλυψαν τα εναλλακτικά μέσα, τα blogs. Μπράβο τους! Μια δημοσκόπηση, στις αρχές Μαΐου, έδειξε ότι μόνο ένας Γάλλος στους τρεις πιστεύει ότι τα μέσα ενημέρωσης είναι ανεξάρτητα από την πολιτική εξουσία. Σε πολλές άλλες χώρες, η άποψη των πολιτών είναι ακριβώς η ίδια. Έτσι λοιπόν, τα blogs ανάγονται σε εναλλακτικά μέσα ενημέρωσης.

Σύμφωνα με online έρευνα της ιστοσελίδας Blogads, το 80% των Αμερικανών μπαίνει στα blogs για «να βρει πληροφορίες που δε βρίσκει αλλού». Τα blogs έχουν, βέβαια, τους γκουρού τους, όπως ο Αμερικανός Νταν Γκίλμορ, δημοσιογράφος-βεντέτα της εφημερίδας «San Josi Mercury News», της εφημερίδας-σταθμού για τη Silicon Valley και μιας από τις πρώτες εφημερίδες στον κόσμο που ανέβηκε στο Δίκτυο. Το τελευταίο βιβλίο του Γκίλμορ έχει τίτλο «Εμείς τα μήντια», όπου το «εμείς» αναφέρεται στην κοινότητα των πολιτών που έχουν αναλάβει την «ιστορική ευθύνη» να ενημερώνουν όσο γίνεται πληρέστερα τους γύρω τους. «Οι αναγνώστες μου γνωρίζουν περισσότερα από μένα», λέει ο Γκίλμορ, ο οποίος μάλιστα παραιτήθηκε πρόσφατα από την εφημερίδα του.

Ίδια ουτοπία και από τον Νοτιοκορεάτη δημοσιογράφο Ο Γέονχο, ιδρυτή της ιστοσελίδας ohmynews.com, και ο οποίος πιστεύει ότι «κάθε πολίτης» είναι ένας εν δυνάμει δημοσιογράφος, ο οποίος δεν είναι ανάγκη να είναι αντικειμενικός. Προβλέπει μια «αργή αλλά σταθερή αποδυνάμωση της αυθεντίας των παραδοσιακών μέσων ενημέρωσης προς όφελος των δικτυακών μέσων». Στις αρχές της, η ιστοσελίδα μετρούσε 727 «πολίτες δημοσιογράφους». Ο αριθμός αυτός έχει φτάσει τους 40.000[!], από τους οποίους οι 600 βρίσκονται στο εξωτερικό και συμμετέχουν στην αγγλική έκδοση. Οποιοσδήποτε «πολίτης» μπορεί να συμμετάσχει στη συντακτική ομάδα του OhmyNews, ενώ τη στιγμή της εγγραφής του τον υποδέχεται το μήνυμα: «Καλώς ήλθες στον κόσμο της επαναστατικής παραγωγής, διανομής και κατανάλωσης της πληροφορίας. Πες “bye-bye» στη δημοσιογραφική κουλτούρα του χθες”». Υπάρχουν όμως και οι «μόνιμοι» της σελίδας. Γύρω στα άτομα, που κάθε μέρα διαβάζουν και διορθώνουν τα 200 περίπου «άρθρα» που τους στέλνονται σε ημερήσια βάση. Από αυτά, «δημοσιεύονται» περίπου τα 2/3, αλλά μόνο αυτά που θεωρούνται εξαιρετικά πληρώνονται: 17 δολάρια.

Μήπως τελικά ήρθε το τέλος των εφημερίδων; Και του ραδιοφώνου; Και της τηλεόρασης; Και των περιοδικών; Μήπως κλείσουμε το PC Magazine και να φτιάξουμε ένα ομαδικό blog, όπου θα συμμετέχεις κι εσύ, αναγνώστη; Φαντάζομαι όμως τι θα γίνει τότε.

Α. Κάποιοι από εμάς και κάποιοι από εσάς θα διαβάζονται περισσότερο από τους άλλους. Γιατί θα γράφουν καλύτερα, γιατί θα έχουν πιο έγκυρες πληροφορίες, ένα σωρό γιατί... Αυτοί, για να συνεχίσουν να γράφουν, θα θέλουν κάποια στιγμή να πληρωθούν. Αλλιώς, θα πάνε αλλού, όπου θα τους πληρώνουν [μην ξεχνάτε ότι κι εμείς είμαστε άνθρωποι που βγάζουμε το ψωμί μας, με χομπίστες εφημερίδες και περιοδικά δε βγαίνουν]. Πάει ο μύθος της εθελοντικής εναλλακτικής πληροφόρησης.

Β. Όταν θα κάνουμε μια δοκιμή στα Labs, για να μην κάνουν όλοι τα ίδια προϊόντα, κάποιος θα μοιράζει τη δουλειά. Αυτός ο κάποιος θα έχει αυξημένες αρμοδιότητες και θα λέγεται διευθυντής. Πάει ο μύθος της ισότητας.

Γ. Για να πληρωθούν όλοι αυτοί, θα μπει διαφήμιση, έτσι αλλιώς. Και μάλιστα περισσότερη, αφού το περιοδικό δε θα πληρώνει ο αναγνώστης (αν πλήρωνες, αναγνώστη, 30 ευρώ το τεύχος, δε θα είχαμε

ούτε μία). Πάει και ο μύθος της ελεύθερης από διαφήμιση δημοσιογραφίας.

Δ. Μετά τους μύθους, μένει το πρόβλημα της έλλειψης αντικειμενικότητας στην πληροφόρηση και των σχέσεων των δημοσιογράφων με την πολιτική εξουσία. Μα, υπάρχουν και εναλλακτικά έντυπα. Και ερασι-τεχνικά ραδιόφωνα. Και καλές εκπομπές στην τηλεόραση. Και φυσικά υπάρχει και το Δίκτυο.

Συμπέρασμα: Πιστεύουμε στα blogs και τα υποστηρίζουμε. Άλλωστε, θέλουμε δε θέλουμε, εσείς εκεί στο Δίκτυο φτιάχνετε ένα καινούργιο κάθε 5,8 δευτερόλεπτα. Αλλά, αφήστε μας τη δουλειά μας. Κανείς δεν θέλει ξαφνικά να γίνει τσαγκάρης και να φτιάχνει μόνος τα παπούτσια του γιατί του φαίνεται δύσκολο.

Ποιος είπε ότι είναι εύκολο να είσαι δημοσιογράφος;

(PC Magazine, Ιούλιος 2005)

Ένα (ακόμη) μεγάλο μπράβο στο BBC

Δεν είχα σκοπό να γράψω για δεύτερη συνεχή φορά για τα μήντα στο διαδίκτυο και τη νέα δημοσιογραφία. Όμως η πρόσφατη συμμετοχή μου σ' ένα συνέδριο που διοργάνωσε η καταλάνικη διαδικτυακή εφημερίδα «[Vilaweb](#)» για να γιορτάσει την επέτειο των δέκα χρόνων της, έφερε το θέμα ξανά μπροστά μου.

Δυστυχώς, λόγω χώρου δεν θα παρουσιάσω την καταπληκτική εισήγηση του Χάουαρντ Φίνμπεργκ, διευθυντή του έγκυρου αμερικανικού [Poynter Institut](#). Θα την αφήσω για αργότερα όταν θα έχω στα χέρια μου το πρωτότυπο υλικό. Δεν θ' αναφερθώ, επίσης, στην εισήγηση του Λούις Φόις, διευθυντή της ηλεκτρονικής έκδοσης της εφημερίδας «[La Vanguardia](#)», ο οποίος από αρχισυντάκτης της «χάρτινης» έκδοσης και πλήρως άσχετος με τους Η/Υ είναι σήμερα ένας ιδιαίτερα ενεργός blogger. Τέλος θ' αφήσω στην άκρη την εισήγηση του Μάικλ Μάγιερ, αρχισυντάκτη της δικτυακής «[Netzeitung](#)», δίδυμη της «[Vilaweb](#)» στη Γερμανία. Τις προσπερνάω με βαριά καρδιά για να σταθώ στον Πωλ Μπράναν, αναπληρωτή διευθυντή μιας ιστοσελίδας που όλοι γνωρίζουμε, το [BBCNews](#), το οποίο απασχολεί σήμερα 400 εργαζόμενους.

Η αλήθεια είναι πώς πρέπει να περάσεις πολύ χρόνο μέσα στην ιστοσελίδα για να συνειδητοποιήσεις το εύρος της. Οι λειτουργίες που οι περισσότεροι από εμάς γνωρίζουμε είναι οι τρέχουσες ειδήσεις, οι δεσμοί προς εξειδικευμένες εκπομπές (όπως το click on line, που εμένα τουλάχιστον μου αρέσει πολύ) και τα αφιερώματα. Υπάρχουν όμως και άλλες πολλές δυνατότητες που συχνά διαφεύγουν από το μέσο χρήστη ή δεν είναι άμεσα φανερές και αφορούν τη λειτουργία της ιστοσελίδας.

Η πιο εντυπωσιακή απ' όλες είναι η εφαρμογή web authoring που έχουν αναπτύξει για τη συγγραφή των κειμένων. Δεν πρόκειται για κάτι δύσκολο τεχνικά αλλά για κάτι έξυπνο δημοσιογραφικά. Οποιοσδήποτε συντάκτης μπορεί να το χρησιμοποιήσει για να γράψει την είδηση και να τη στείλει στο δίκτυο, όμως μετά η ίδια είδηση μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για άλλα μέσα. Για την ακρίβεια, ο συντάκτης γράφει ένα κείμενο τεσσάρων παραγράφων, του δίνει ένα τίτλο και δίπλα δίνει και μία περίληψη είκοσι λέξεων. Όταν πατήσει το «enter» κάθε λέξη πάει στη σωστή της θέση. Ο τίτλος και η πρώτη παράγραφος στο δίκτυο. Για να διαβάσει κάποιος τις υπόλοιπες πρέπει να κάνει κλικ πάνω στο «διαβάστε περισσότερα». Η περίληψη φεύγει για την τροφοδοσία των υπηρεσιών κινητής τηλεφωνίας. Ο τίτλος και η περίληψη για την τροφοδοσία των τηλεοπτικών υπηρεσιών teletext. Όλο μαζί το κείμενο πηγαίνει στους συνδρομητές του «[BBC News RSS feeds](#)», της διαδραστικής υπηρεσίας News ala καρτ. Με τη βοήθεια ενός News Reader, ο αναγνώστης λαμβάνει, την ώρα που ανεβαίνουν στο δίκτυο, τα άρθρα που τον ενδιαφέρουν. Και ο καθένας μπορεί να χρησιμοποιήσει την υπηρεσία αυτή στη δική του ιστοσελίδα, αρκεί να κάνει αναφορά στην πηγή. Τέλος ολόκληρο το κείμενο φεύγει μέσω φαξ για τους συνδρομητές της υπηρεσίας φαξ, οι οποίοι, όπως σημείωσε ο Μπράναν είναι περισσότεροι από τους χρήστες του διαδικτύου!

Άλλη μία εφαρμογή για την οποία νομίζω πώς αξίζει τον κόπο να μιλήσουμε και που είναι άμεσα προσβάσιμη στους αναγνώστες είναι το [creativearchive](#). Το [BBC](#) μαζί με το [Channel 4](#), το [Open University](#), το [British Film Institute](#) και άλλους οργανισμούς δημιούργησαν μια ιστοσελίδα ([creativearchive.bbc.co.uk](#)) όπου η εκμετάλλευση των πληροφοριών είναι δωρεάν. Από ειδήσεις και φωτογραφίες μέχρι μουσική και βίντεο (παραγωγές των οργανισμών που συμμετέχουν όπως για παράδειγμα και οι εννέα συμφωνίες του Μπετόβεν από τη συμφωνική του BBC).

Όσο για τη νέα τρέλα του podcast, του να κατεβάζεις δηλαδή ολόκληρες εκπομπές, αντί για τραγούδια, το BBC ξεκίνησε δοκιμαστικά το Μάιο και θα συνεχίσει μέχρι το Δεκέμβριο. Για την ώρα μόνο κάποιες εκπομπές και δωρεάν. Δεν θα μπορούσε άλλωστε να χάσει μια αγορά που μόνο στις ΗΠΑ, το

ακροατήριο από 840.000 σήμερα, θα φτάσει τα 56 εκατομμύρια μέσα στην επόμενη πενταετία.

Το δεύτερο μεγάλο θέμα που έθιξε είναι η συμμετοχή του αναγνώστη στην παραγωγή της είδησης. «Οι δημοσιογράφοι δεν είναι πια οι φύλακες ή οι ιδιοκτήτες της ενημέρωσης», είπε χαρακτηριστικά. «Εκεί έξω βρίσκονται εκατοντάδες δημοσιογράφοι», συνέχισε. Το μεγάλο πρόβλημα για τους δημοσιογράφους είναι ότι όλες οι πληροφορίες είναι ήδη γνωστές και κυκλοφορούν στο διαδίκτυο με διάφορες μορφές ενώ ταυτόχρονα υπάρχουν πολλοί «εκεί έξω» που γνωρίζουν πολύ περισσότερα από το δημοσιογράφο για το θέμα που χειρίζεται. Ενδεικτικά αναφέρουμε πώς μόλις εκδηλώθηκε το τσουνάμι, το BBC News έλαβε, την πρώτη κιόλας μέρα, 25000 μηνύματα με ειδήσεις, πληροφορίες, φωτογραφίες κλπ.

Ο Μπράναν, βέβαια, παρουσίασε την «καλή όψη», εκείνη που οι αναγνώστες συνεισφέρουν ουσιαστικά στο περιεχόμενο του μέσου ενημέρωσης. Για την κακή όψη, θα πρέπει να δώσουμε το λόγο στην εφημερίδα «Los Angeles Times» η οποία, τον Ιούνιο δοκίμασε να αφήσει τους αναγνώστες το ελεύθερο να αλλάζουν τα εντιτόριαλ κατά βούληση. Όμως, το εγχείρημα διήρκεσε μόνο λίγες μέρες και τελικά αναγκάστηκε να το πάρει πίσω γιατί η ιστοσελίδα γέμισε με πορνογραφία και βωμολοχίες.

Δεν έχω κρατήσει κανένα συμπέρασμα για το τέλος. Τα διαδικτυακά μέσα έχουν κλείσει δέκα χρόνια παρουσίας στο δίκτυο, όμως δεν είναι πολλά εκείνα που έχουν να επιδείξουν κάτι διαφορετικό. Λίγο τα blogs λίγο πρωτοβουλίες σαν αυτή του BBC θα τα κάνουν να περάσουν σιγά σιγά από την παιδική ηλικία στην ωριμότητα.

Καλό (υπόλοιπο) καλοκαίρι

(PC Magazine, Αύγουστος 2005)

Το σήριαλ των blogs

Να κλάψω ή να γελάσω; Το τι ακούσαμε τις περασμένες βδομάδες για τα blogs είναι άνω ποταμών. Η ασχετοσύνη στη χώρα που ζούμε –ειδικά των TV persona- είναι ανήκουστη. Φαντάζομαι ότι όσοι bloggers κράτησαν την ψυχραιμία τους και δεν έσπασαν την τηλεόραση, γέλανε ακόμα.

Παλιότερα αναγνώστες του PC Magazine μου είχαν γκριλιάξει γιατί σ' ένα από τα κείμενα δεν είχα αντιμετωπίσει τους bloggers με τον απαιτούμενο σεβασμό. Επιμένω στην άποψή μου ότι η μπλογκόσφαιρα είναι ένα αχανές καφενείο και ότι λες εκεί είναι ανώνυμο, αφορολόγητο και δεν μεταβιβάζεται. Αλλά από εκεί μέχρι να έχουν γίνει οι bloggers «όργανα του πονηρού», ε, αυτό πάρα πάει. Χώρια που υπάρχουν και υποψίες για αλληλοκαρφώματα επωνύμων...

Μου έρχεται στο νου μία συγκεκριμένη κυρία (το συνάδελφος δεν μου πάει γιατί ούτε τα ίδια λεφτά παίρνουμε, ούτε τα ίδια μυαλά έχουμε), η οποία μετά από ατελέσφορη υπερπροσπάθεια να καταλάβει τη διαφορά μεταξύ κασέτας(?)/δισκέτας(?)/flash/DVD κλπ, ωρυόταν για τις συκοφαντίες(?) που γράφουν για την αρχοντιά της τα blogs.

Σιγά, πάντως, που περίμεναν οι εκβιαστές τα ευρυζωνικά δίκτυα για να δράσουν. Κατηγόρησε κανείς το τηλέφωνο, αναρωτιέμαι, για τους τηλεφωνικούς εκβιασμούς; Ή το χαρτί για τα ανώνυμα γράμματα; Νομίζετε ότι όλα αυτά είναι κοινοτυπίες; Για ρωτήστε γύρω σας, να δείτε τι κουβεντιάζει ο κόσμος. Η κατακλείδα, βέβαια, ήταν πάντα: δεν φταίει το δίκτυο και προς Θεού μην φιμώσουμε την ελευθερία της έκφρασης. Συγκινηθήκαμε, τώρα. Σόρρυ, θείε Μακλιούχαν, το μέσο ΔΕΝ είναι το μήνυμα.

[Παρένθεση: πριν από ένα χρόνο με φωτογράφισαν -δυσφημιστικά φυσικά- σε εφημερίδα τοίχου (!!!) Ε, δεν έσπασα τους τοίχους... Η δική μου γενιά δεν το πρόλαβε αλλά οι μεγαλύτεροι θα θυμούνται τη δεκαετία του '70, όταν κάθε πικραμένος έγραφε τον πόνο του και τον τοιχοκολλούσε. Τα blogs είναι η σημερινές εφημερίδες τοίχου.]

Μερικοί συνάδελφοι πάντως (μετρημένοι στα δάχτυλα και αυτούς τους αποκαλώ συναδέλφους) έδειξαν ότι ξέρουν. Οι περισσότεροι από αυτούς μίλησαν για αυτορρύθμιση και πράγματι δεν βλέπω να υπάρχει άλλος τρόπος.

Ωστόσο, εδώ και μήνες παρακολουθούμε το ένα σήριαλ να διαδέχεται το άλλο στα τηλεοπτικά παράθυρα. Και αρκετοί από εμάς αναρωτιούνται εάν τελικά υπάρχει πάτος και πότε θα τον πιάσουμε. Το θέμα «τεχνολογία» υπήρξε ένα ακόμη σήριαλ που ήδη ξεχάστηκε. Το μόνο που διατηρείται τόσο ψηλά όσο η τηλεθέασή τους είναι οι τιμές και η αλαζονεία κάποιων. Η ηθική και μαζί το ηθικό μας, η αξιοπρέπεια, η εντιμότητα, ο επαγγελματισμός των «συναδέλφων» μου είναι σε ελεύθερη πτώση. Και δεν φταίνε τα blogs. Ή μάλλον φταίνε γιατί δεν μας το φωνάζουν αρκετά δυνατά. Πιο δυνατά παιδιά, μπορεί και να ξυπνήσει κάποιος...

(PC Magazine, Απρίλιος 2008)

Τα αναπάντεχα του Δικτύου

Κάποια στιγμή πριν από μερικά χρόνια, μ' έπιασε ο οίστρος και δημιούργησα καμιά δεκαριά θεματικά blogs. Προσπαθούσα να βρω τρόπους να εκφραστώ και να αποθέσω το overload της καθημερινής δουλειάς.

Από αυτά τα blogs ενεργά έμειναν τρία. Δύο για διεθνή πολιτική και ένα για νέες τεχνολογίες –είναι και λίγο παραπονεμένο το κακόμοιρο από δικό μου λάθος. Μέχρι που προχθές χρειάστηκε να ενεργοποιήσω ένα από τα παλιά, για θεσμικούς λόγους. Και τι βλέπουν τα ματάκια μου. Ένας Τούρκος χάκερ ονόματι BadDark είχε χώσει μέσα μια νεκροκεφαλή και τον υπέροχο τίτλο «fuck all Greeks».

Με τους Τούρκους δεν τα 'χω. Με τους χάκερς, ναι! Πού πήγε εκείνη η ωραία εποχή που οι Ρομπέν του δικτύου χάκεβαν τους «κακούς»; Τώρα δηλαδή ο τύπος που μόνο τα νεύρα μου έσπασε, τι κατάλαβε; Εκδικήθηκε τους Έλληνες για το Αφιόν Καραχισάρ, ένα πράγμα; Συγχαρητήρια.

Έψαξα να τον βρω στο δίκτυο. Είχε ταλαιπωρήσει κι άλλους. Τα είχε μάλλον με τα Βαλκάνια. Προφανώς από τον ξεσηκωμό του Ρήγα. Κάπου βρήκα κι ένα μείλ αλλά βαρέθηκα να συνεχίσω γιατί με απορρόφησε ένα άλλο γεγονός.

Στο τεύχος Ιανουαρίου της «Le Monde diplomatique», μιας έγκυρης γαλλικής μηνιαίας επιθεώρησης, με άρθρα-αναλύσεις-σεντόνια των 2.500 λέξεων (τα μικρά), με την οποία συνεργάζομαι εδώ και δέκα χρόνια, δημοσιεύτηκε ένα κείμενο δικό μου για τον ξεσηκωμό της νεολαίας μετά τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Το κείμενο, μεταφρασμένο στα Αγγλικά, έκανε το γύρο του Διαδικτύου σε ελάχιστες μέρες. Όταν έφτασε και στο znet, αναπαράχθηκε σε δεκάδες blogs όπου οι συζητήσεις ήταν από πολιτικά παθιασμένες έως «γιατί γράφεις she (για μένα), είναι σίγουρο ότι είναι γυναίκα»;

Προσπαθώντας να κατανοήσω πώς ένα κείμενο και μάλιστα σχεδόν εκτός επικαιρότητας κατάφερε να κάνει το γύρο του κόσμου. Η απάντηση είναι διπλή: Εναλλακτική ενημέρωση (με όνομα) και αγγλικά.

Ας είσαι η καλύτερη πένα του αιώνα, ας σε βγάζουν κάθε βράδυ στα τηλεοπτικά παράθυρα, ας είναι τα περιοδικά γεμάτα με τη φάτσα σου, τα φώτα της διασημότητας σβήνουν στο τριεθνές. Όσο δε για το μύθο του δημοσιογράφου-πολίτη, ας το καλύτερα. Ο κόσμος πράγματι έχει ανάγκη από εναλλακτική ενημέρωση αλλά θα πρέπει να έχει υπογραφή. Το έγραψε το znet; Είναι νόμος. Το έγραψε η Λίτσα στο blog; Μόνο σήριαλ γίνεται.

Δεν είμαι σίγουρη ότι το μυστικό της «επιτυχίας» έχει μόνο αυτά τα δύο συστατικά, είμαι όμως βέβαιη ότι είναι αναγκαία συνθήκη.

(PC Magazine, Ιανουάριος 2009)

Ποιος είναι δημοσιογράφος;

Έχω απέναντί μου μια συνάδελφο θυμωμένη. Μια συνάδελφο πολύ πικραμένη. Μια συνάδελφο έξαλλη.

Το κυριακάτικο ρεπορτάζ της έγινε βορά ενός μπλόγκερ, ο οποίος υποστηρίζει ότι του «έκλεψε το θέμα». Ότι ήταν ο πρώτος που έβγαλε την είδηση μια βδομάδα πριν η συνάδελφος γράψει στην εφημερίδα και ότι το θέμα ήταν δικό του. Της επιτέθηκε, όπως και στην εφημερίδα της άσχημα και προσβλητικά μέσω του μπλογκ του. Επειδή τυγχάνει να παρακολουθώ για χρόνια τις έρευνες και τα ρεπορτάζ της εν λόγω συναδέλφου, ενώ αντίθετα δεν γνωρίζω τον συγκεκριμένο κύριο δεν έχω καμία αμφιβολία για το τι συνέβη.

Όταν μας στέλνουν υβριστικά γράμματα (ή μείλ πια) στο μέσο ενημέρωσης που εργαζόμαστε, συνήθως τα αγνοούμε. Σαφώς και κάνουμε λάθη αλλά απαιτούμε διόρθωση (και σ' αυτήν την περίπτωση απαντάμε) και όχι ύβρη από τους αναγνώστες. Τι γίνεται όμως σήμερα, όταν ο καθένας μπορεί ατιμώρητα να διασύρει το όνομά σου; Να αυτοαναγορευείται δημοσιογράφος ή δικαστής και να κάνει ό,τι του καπνίσει;

Άλλη περίπτωση, συναφής αλλά όχι όμοια. Πληροφορίες που δημοσιεύονται στο Διαδίκτυο κι εμείς τις αναπαράγουμε στα μέσα ενημέρωσης. Στη Γαλλία υπήρξαν πρόσφατα δύο τρανταχτά κρούσματα. Το περιοδικό «Nouvel Observateur» δημοσίευσε το περίφημο sms του προέδρου Νικολά Σαρκοζί προς την πρώην σύζυγο Σεσιλιά «γύρνα κοντά μου και παρατάω την Κάρλα», ένα sms που δεν υπήρξε ποτέ. Και λίγες μέρες αργότερα, ο παλιός τηλεπαρουσιαστής Πασκάλ Σερβάν, άκουσε το ραδιόφωνο ν' ανακοινώνει το θάνατό του!

Οι δημοσιογράφοι φωνάζουν για την πίεση που τους ασκεί το Διαδίκτυο και είναι αλήθεια. Δεν πάνε πολλά χρόνια που εφεύραμε τη «δημοσιογραφία των πολιτών». Η ιδέα ήταν ότι καθένας θα μπορούσε να γίνει πομπός μιας πληροφορίας χρησιμοποιώντας το Διαδίκτυο. Και μάλιστα πώς οι δημοσιογράφοι δεν είναι πια απαραίτητοι. Έχει γίνει, όμως, πια αντιληπτό, ότι παρ' όλο που αυτός ο καθένας μπορεί να δημοσιεύσει μια φωτογραφία, να δώσει μια είδηση ή να γράψει ένα εντιτόριαλ στο Διαδίκτυο, δεν έχει ούτε την ικανότητα, ούτε καν τη διάθεση να αξιολογήσει την πληροφορία, να την ιεραρχήσει, να την επαληθεύσει, να τη βάλει σ' ένα πολιτικό, κοινωνικό ή οικονομικό πλαίσιο. Αυτή είναι δουλειά για επαγγελματίες.

Αντίθετα, οι χρήστες του Διαδικτύου μπορούν να δώσουν εξαιρετικά πολύτιμες πληροφορίες στα μέσα ενημέρωσης. Για παράδειγμα την άνοιξη του 2007, αμέσως μετά το σφαγείο στο πανεπιστήμιο της Βιρτζίνια αναρτήθηκε στη Βικιπαίδεια ένα πλήρες άρθρο που περιέγραφε τα γεγονότα αλλά κυρίως τη μικρή πόλη, το πανεπιστήμιο, το μικρόκοσμο του. Διάβασα πως 2000 άτομα συνέβαλλαν στη συγγραφή αυτού του κειμένου. Είναι αλήθεια πώς καμία εφημερίδα δεν θα το έκανε καλύτερα.

Δημοσιογράφοι και χρήστες του Ίντερνετ θα πρέπει να μάθουμε να ζούμε μαζί. Και να συμβάλλουμε από κοινού στην ενημέρωση όλων. Ο καθένας από τη θέση του.

(PC Magazine, Σεπτέμβριος 2008)

Ψηφιακό Χάος

Όποιος έχει καταλάβει τι ακριβώς γίνεται με την ψηφιακή τηλεόραση να μ' ενημερώσει, παρακαλώ, γιατί εγώ δεν καταλαβαίνω πια τίποτα.

Γεγονός 1. Πριν από πόσο καιρό ήταν που έβαλαν τους Αθηναίους ν' αγοράσουν ψηφιακούς δέκτες για να πιάνουν τα καινούργια κανάλια; Απ' ό,τι έχει φτάσει στ' αυτιά μου –γιατί εγώ δεν πήρα- τα κανάλια δεν ήταν άσχημα. Και κάτι καλές ταινίες έβαζαν και το περιεχόμενό τους ήταν αυτό που συνήθως χαρακτηρίζω «τίμιο». Αλλά αν δεν τα είχες κιόλας δεν έχανες και κάτι.

Γεγονός 2. Παρακολουθούσα τις αντίστοιχες ευρωπαϊκές ενέργειες, όπου τα πακέτα έβγαιναν ψηφιακά, με οργάνωση, με περιεχόμενο, με συνεργασία μεταξύ όλων των φορέων (παρόχων περιεχομένου και τηλεπικοινωνιών, πολιτείας κλπ) και όταν αγόραζες τον ψηφιακό σου δέκτη, είχες μεγάλη επιλογή καναλιών. Κάποια, μάλιστα, βγήκαν και στο δορυφορικό αέρα ελεύθερα κι έτσι μπορέσαμε να διαπιστώσουμε την ποιότητα τόσο του σήματος όσο και του περιεχομένου.

Γεγονός 3. Στη χώρα μας ακολούθησε σιωπή ιχθύος. Τα κανάλια που ξεκίνησαν, αυτά και παρέμειναν. Το μόνο που μπορώ να σας διαβεβαιώσω είναι ότι στην Αγία Παρασκευή το τμήμα «ψηφιακή» όλο και φούσκωνε με νέους συναδέλφους (απ' έξω όχι από τα κορόιδα εντός που δουλεύουν με τη συλλογική σύμβαση) που με ωραιότατες συμβασούλες στρογγύλευαν το τέλος του μήνα. Και αυτά δεν τα πολυδιάβασα στα ρεπορτάζ για το μέγαρο της αμαρτίας. Το κόλπο είναι ότι οι συμβάσεις δεν ήταν τεράστιες ώστε να ξεσηκώσουν το κοινό αίσθημα. Εκτός βέβαια αν σκεφτείς ότι δύο και τρεις χιλιάδες ευρώ το μήνα για να μην κάνεις τίποτα δεν είναι και λίγα.

Γεγονός 4. Άσχετο, αλλά και σχετικό με την ψηφιακή. Τηλεόραση πάντα και ο ΟΤΕ λανσάρει την ιντερνετική του τηλεόραση. Και μάλιστα με γερό πρόγραμμα. Είναι κανένας Έλληνας που δε θέλει να βλέπει τους αγώνες της Μπάρτσα; Κι όμως, ακόμα και σήμερα υπάρχουν περιοχές στη χώρα που δεν καλύπτονται από το πακέτο. Και φυσικά καταλάβαμε καλά ότι ο κάτοικος της Αθήνας είναι πρώτης κλάσης ενώ της Ιθάκης τέταρτης. Το ξέραμε βέβαια και κάποιιοι από εμάς φωνάζαμε για το ψηφιακό χάσμα ανάμεσα σε πόλεις και περιφέρεια που βαθαίνει αλλά πού... φωνή βοώντος εν τη ερήμω.

Γεγονός 5. Ξαφνικά λοιπόν σκάει η διαφήμιση στην τηλεόραση που μας λέει ότι μπήκαμε επιτέλους στη μαγική ψηφιακή εποχή και μας ειδοποιεί να ετοιμαστούμε (μη και μας πιάσει στον ύπνο). Αυτά μόνο για τα χάπατα γιατί όλοι γνωρίζουν ότι broadcasters και τηλεπικοινωνιάρχες σφάζονται μεταξύ τους και οι δύο μαζί με την πολιτεία και όλοι μαζί με την ΕΡΤ.

Γεγονός 6. Και μάλλον από εδώ έπρεπε να ξεκινήσουμε. Η όλη μετάβαση σε πλήρως ψηφιακά κανάλια και κατάργηση του αναλογικού σήματος (switch over). θα πρέπει να ολοκληρωθεί μέσα σε δύο χρόνια (τέλος 2012). Σε ερώτησή μου, πριν από ενάμισι χρόνο ο τότε αρμόδιος υπουργός είχε δηλώσει πρόσχαρα ότι έχουμε πολύ χρόνο μπροστά μας. Δεν τολμάω σήμερα να κάνω την ίδια ερώτηση στον νυν υπουργό... Βέβαια το 2012 είναι προτροπή της Ε.Ε., η σύμβαση της Γενεύης προβλέπει καταληκτική ημερομηνία το 2015. Τι πειράζει που θα είμαστε πάλι τελευταίοι;

Γεγονός 7. Μας είπαν ότι δοκιμαστική ψηφιακή εκπομπή ξεκίνησε ήδη στο Ξυλόκαστρο το Σεπτέμβριο και στις 14 Ιανουαρίου και στη Θεσσαλονίκη. Τι έγινε βρε παιδιά, κανένας αναγνώστης από τις περιοχές αυτές να μας πει αν δουλεύει ή όχι; Γιατί τα μέσα ενημέρωσης έγραψαν ότι ΘΑ ξεκινήσει και μετά τίποτα. Το Πάσχα θα ξεκινήσει και στην Αθήνα και τότε θα μάθουμε όλοι.

Γεγονός 8. Ο κόσμος αναρωτιέται αν θα πρέπει να πετάξει τους αποκωδικοποιητές που ήδη αγόρασε. «Μάλλον», είναι η απάντηση. Και όσοι δεν θέλουν να επενδύσουν σε καινούργια τηλεόραση, αλλά θέλουν ψηφιακό σήμα θα πρέπει να αγοράσουν άλλον. Και γιατί να θέλουν να επενδύσουν σε τηλεόραση; Αφού δεν γίνονται εκπομπές υψηλής ευκρίνειας στην ελληνική τηλεόραση. ΘΑ γίνουν,

λέει, με την ψηφιακή (το 15 που λέγαμε...) Να το κάνεις τι το σούπερ ντούπερ μηχάνημα, να βλέπεις το διαζύγιο της Μενεγάκη σε τεχνολογία led, ανάλυση εκατομμυρίου; Και μικρή ασπρόμαυρη φτάνει. Και καθόλου, ακόμη καλύτερα...

(PC Magazine, Μάρτιος 2010)

WikiLeaks for Dummies

Ένα από τα θέματα με τα οποία δεν έχω ασχοληθεί είναι η υπόθεση του WikiLeaks, ίσως γιατί είναι πρωτοσέλιδο και όχι ανάλυση.

Την αφορμή μου την έδωσαν οι φοιτητές μου (ναι, το κάνω και αυτό) πριν από λίγες μέρες. Σε κάθε εξάμηνο βρίσκεται πάντα τουλάχιστον ένας (και όχι από τους πιο χαζούς), να ανησυχεί για όλα όσα μας κρύβουν, το έδαφος που μυστικά παραχώρησε στους εχθρούς η κυβέρνηση, τα φαγητά που περιέχουν μέσα ανθρώπινα κύτταρα, το νερό που μας δηλητηριάζουν... όλη τη Μεγάλη Συνομοσία, που κρύβεται πίσω από όσα μας κάνουν «Αυτοί». Ανάλογα με την εποχή, τον πολιτισμό και τη γεωγραφία το «Αυτοί» αλλάζει: μασόνοι, εβραίοι, αμερικάνοι... τώρα τελευταία της μοδός είναι οι κυβερνήσεις γενικώς. Τα περισσότερα από τα νεαρά αυτά παιδιά, με τις προαιώνιες ανησυχίες παρακολουθούν τα τηλεοπτικά και διαδικτυακά σήριαλ του κάθε γνωστού και άγνωστου μπουρδο-βέλα και τα αναφέρουν, μάλιστα, ως έγκυρες πηγές.

Κάθε φορά με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αφού συζητάμε για διεθνείς σχέσεις και επικοινωνίες, η κουβέντα αναπόφευκτα φτάνει εκεί. Και κάθε φορά, ανελλιπώς, τους θυμίζω ότι οι θεωρίες συνομοσίας όχι μόνο είναι αστικοί μύθοι (δε φαντάζεστε πόσοι πιστεύουν ότι οι εβραίοι ειδοποιήθηκαν και δεν πήγαν στη δουλειά την 11η Σεπτεμβρίου του 2001 και πόσοι ακόμα διαβεβαιώνουν ότι την επίθεση την έκαναν οι ίδιοι οι αμερικανοί) αλλά και μας αποτρέπουν να δράσουμε ως πολίτες αφού «Αυτοί» μας κάνουν ότι θέλουν έτσι κι αλλιώς.

Εμβρόντητη άκουσα, λοιπόν, προχθές ότι τα WikiLeaks δεν είναι παρά μια συνομοσία για να μας κρύψουν τις μεγάλες αλήθειες της ζωής δηλαδή ότι έδωσαν κρυφά έδαφος στους εχθρούς, ότι οι αμερικάνοι έριξαν μόνοι τους τους δίδυμους πύργους κλπ κλπ! Να μας ρίξουν στάχτη στα μάτια, αυτό ήθελαν «Αυτοί» και ο Ασάντζ είναι υποχείριό Τους.

Γκλουπ!

Η μεγαλύτερη επανάσταση στις επικοινωνίες μετά την ανακάλυψη της τυπογραφίας περνάει σε εικοσάχρονους ως θεωρία συνομοσίας! Γιατί είναι μεγαλύτερη επανάσταση από το ίδιο το Ίντερνετ; Διότι είναι οι χειρισμοί του Ασάντζ που έδωσαν νόημα στην ύπαρξη του Διαδικτύου και που για πρώτη φορά το σύνδεσαν, πραγματικά, με τη δημοσιογραφία. Μέχρι στιγμής είχαμε το ανάποδο: τη δημοσιογραφία να προσπαθεί να χρησιμοποιήσει το Διαδίκτυο ως μέσο, αντίστοιχο με το χαρτί, το τηλέφωνο, την εικόνα. Όμως το Ίντερνετ δεν είναι απλώς καλώδια, είναι άνθρωποι και οι άνθρωποι και μπορούν να βρουν την είδηση και μπορούν να τη δημιουργήσουν. Και ο Ασάντζ είπε: εγώ είμαι η πηγή, σας δίνω τα απόρρητα έγγραφα κι εσείς τώρα κυρίες και κύριοι των «El País», «Le Monde», «Der Spiegel», «The Guardian» και «The New York Times» ελέγξτε τα γιατί είναι η δουλειά σας και δώστε τα στο κοινό με την εγκυρότητα που το Δίκτυο δεν έχει ακόμα. Και ο κόσμος πήγε ένα βηματάκι προς το καλύτερο.

Ακόμα, πάντως και όσοι διαφωνούν με τη λογική των WikiLeaks και πιστεύουν ότι η διπλωματία και η πολιτική ανήκουν σε αυτούς που τις ασκούν, θα συμφωνήσουν στο ότι το να πιστεύει κανείς πώς τα WikiLeaks έχουν κάτι κοινό με τους κροκόδειλους στους υπόνομους της Νέας Υόρκης δεν είναι απλώς θλιβερό, είναι σημάδι της εποχής μας, της εποχής της κρίσης. Γιατί η κρίση φοβίζει και κυρίως αποβλακώνει. Και ακόμα χειρότερα, όπως δεν θα κουραστώ να επαναλαμβάνω, ανεβάζει στο σβέρκο μας Χίτλερ.

(PC Magazine, Φεβρουάριος 2011)

Η νέα ΥΠΕΡ εφημερίδα

Η μόδα με τους curators μου την έχει δώσει στα νεύρα... ήρθανε ορδές να μου πάρουν τη δουλειά που κάνω τόσα χρόνια. Data miner ήθελα να με λένε, αλλά, αναγκαστικά, λόγω όγκου πληροφόρησης, έγινα επιμελήτρια (curator, κι όποιος δώσει άλλη μετάφραση να 'ρθει να πλακωθούμε). Αρκετά παπαγαλάκια έχουμε στην τηλεόραση (κυρίως, αλλά και στον τύπο γενικά), θα γεμίσουμε και στο δίκτυο τώρα; Άντε, να μη νοσταλγήσω τις εποχές που ήμασταν τρεις κι ο κούκος.

Για παράδειγμα η ιστορία του ντοκιμαντέρ Kony 2012 (δεν θα τα πω από την αρχή, διαβάστε τα πάντα στο <http://infocafe.eu/?p=1486>). Ενώ λοιπόν το θέμα έχει ξεκαθαρίσει και η εφημερίδα «Guardian» έχει σηκώσει ψηλά το φάρο της ανεξάρτητης δικτυακής δημοσιογραφίας (πες το curation αν σ' αρέσει) διαβάζω προχθές κι άλλο κείμενο στο ελληνικό δίκτυο, υποτίθεται αρθρογράφου, ο οποίος μας λέει ότι το δίδαγμα από το Kony 2012 είναι ότι μπορούμε όλοι πια, χάρη στα social media, να μάθουμε τα σημεία και τέρατα που κάνει ο Τζότζεφ Κόνι στην Ουγκάντα. Δώστε μου τοίχους να χτυπάω το κεφάλι μου.

Εκείνο όμως που τράβηξε περισσότερο την προσοχή μου ήταν ένα άλλο άρθρο με τίτλο «curating the curators», στο οποίο ο αρθρογράφος υποστήριζε ότι ο όγκος των πληροφοριών είναι τόσο μεγάλος που θα χρειαστούμε και επιμελητές που θα επιμελούνται τους επιμελητές, ώστε να βρίσκουμε τα «καλύτερα του web». Αυτό κρατήστε το θα το δούμε παρακάτω.

Πώς ξεχωρίζει ο αληθινός επιμελητής από τον μούφα που απλώς αναμεταδίδει ότι του πέσει στο μάτι; Από τρία κριτήρια. Το πρώτο είναι να υπάρχει πραγματικός μηχανισμός φιλτραρίσματος γιατί αλλιώς ο curator γίνεται aggregator και απλώς ανακυκλώνει. (Αν για παράδειγμα δείτε 2-3 παρόμοια άρθρα για το ίδιο θέμα ή τα ίδια άρθρα σας έρθουν και από αλλού, τότε...) Το δεύτερο είναι η εξειδίκευση του επιμελητή. (Αν κάποιος επιμένει να ασχολείται με όλους και με όλα...) Η επιμέλεια προϋποθέτει εξειδίκευση, γιατί τότε μόνο το φιλτράρισμα είναι αποτελεσματικό. Τέλος δεν είναι ο αριθμός των followers ή άλλων που κάνει τον επιμελητή καλό, αλλά και η δική τους εξειδίκευση. Το τρίτο κριτήριο είναι το «βάθος» του περιεχομένου που προσφέρει ο επιμελητής. Τα breaking news είναι για τους aggregators, υπάρχουν παντού. Ο σωστός επιμελητής, θα ψάξει αυτό που ξεχωρίζει, αυτό που κάνει και σύνθεση και ανάλυση της είδησης. Αν θέλετε δελτία τύπου, γραφτείτε σε newsletter.

Ο σοβαρός επιμελητής δεν θα επιλέξει τόνους περιεχόμενο, αλλά πραγματικά τα καλύτερα άρθρα, ώστε ο χρόνος που καταναλώνει κάποιος για την ανάγνωσή να πληρώνει μέχρι το τελευταίο δευτερόλεπτο. Και άρα δεν είναι παράλογο να επιμελείσαι τους επιμελητές, αλλά αυτή είναι δουλειά για τους καλύτερους. Και ο αναγνώστης που θα βρει έναν τέτοιο μπορεί άνετα να του εμπιστευτεί την ενημέρωσή του.

Και αυτό μας οδηγεί στο εξής συγκλονιστικό συμπέρασμα. Το να εμπιστεύεσαι την ενημέρωσή σου σε έναν επιμελητή για κάθε θέμα που σ' ενδιαφέρει είναι ακριβώς το ίδιο με το να παίρνεις και να διαβάζεις την παλιά καλή εφημερίδα του χθες. Αυτό ακριβώς δεν ήταν η δουλειά της; Η διαφορά είναι ότι αυτή είναι μια ΥΠΕΡ εφημερίδα, φτιαγμένη ακριβώς στα γούστα του καθενός, επιλεγμένα από χιλιάδες διαφορετικές πηγές.

(PC Magazine, Απρίλιος 2012)

Ας προστατέψουμε τα δικτυακά μήντια

Με τη συρρίκνωση των «παραδοσιακών» μέσων –κυρίως με το κλείσιμο της Ελευθεροτυπίας και του Alter- αλλά και με τις μειώσεις προσωπικού σε άλλα μέσα, μια πλειάδα συναδέλφων παισιώνουν, πλέον, διάφορα νέα ή παλιότερα διαδικτυακά μέσα (πολλές φορές και χωρίς αμοιβή). Το γεγονός αυτό έχει ένα καλό αλλά δυστυχώς και πολλά κακά.

Το καλό είναι ότι συμβάλλουν στην ποιοτική αναβάθμιση του διαδικτύου. Χρόνια πριν από αυτήν εδώ τη στήλη, γκρίνιαζα ότι δεν υπάρχει ενδιαφέρον ελληνικό περιεχόμενο στο δίκτυο. Όταν ηχηρές πένες ή έμπειροι τηλεοπτικά δημοσιογράφοι επενδύουν στα ηλεκτρονικά μέσα δεν μπορεί παρά να βγει κάτι καλό.

Περιμένοντας το καλό, όμως, ψιλογεμίσαμε σαβούρα. Ειδικά το κομμάτι της webtv αντιγράφει θλιβερά τη σκηνοθεσία των τηλεοπτικών παραθύρων. Ίδιο στήσιμο, ίδιοι καλεσμένοι, ίδιες ερωτήσεις, ίδια διαλεκτική... η τηλεόραση στην οθόνη του υπολογιστή μας... μα ζητήσαμε εμείς τέτοιο πράγμα; Οι ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις απλώς επιβεβαιώνουν τον κανόνα.

Όσο για το «γραπτό» λόγο (πως το λέμε στο δίκτυο, «οθονοτό»; Μήπως «διαβαστό»;) έχουμε πήξει στο άρθρο γνώμης. Για ρεπορτάζ στο twitter... Τόσοι και τόσοι μεγάλοι δημοσιογράφοι και θέλετε και ρεπορτάζ; Η υπογραφή δε σας φτάνει;

Κάποιοι από αυτούς ασχολούνται και με τα social media. Το ασχολούνται είναι λέξη γενικού περιεχομένου: λίγο διαβάζουν, πολύ ποστάρουν και πολύ περισσότερο αναλύουν. Διογκώνοντας έτσι δύο μείζονα προβλήματα του ελληνικού δικτύου: το πληροφοριακό χάσμα και την ημιμάθεια.

Τα δυο τους είναι σχεδόν ταυτόσημα. Τα κοινωνικά δίκτυα είναι η πληγή της γνώσης της χρήσης του Η/Υ (διαχωρίζω την πληροφορική αφήνοντάς την στους πλέον ειδικούς). Φτάνει να πάτε σ' ένα λύκειο για να δείτε πόσα «τρελά κουνέλια», «μικρές πριγκίπισσες», «θύρες 7/13/14 κλπ» κυκλοφορούν ελεύθερα. Μπαίνουμε στο facebook και ξέρουμε τι είναι υπολογιστής. Για βάλτε τους να κάνουν μια παρουσίαση powerpoint της προκοπής να δούμε τι θα κάνουν. Οι φοιτητές μου με κοιτούσαν με ανοιχτό το στόμα όταν τους έλεγα ότι μπορούν να περάσουν τις επαφές του κινητού τους στο outlook και αντίστροφα. Αναγκαζόμουν να τους το βάλω εργασία για να το κάνουν... ας φύγουν τουλάχιστον με κάτι χρήσιμο από τα ευαγή ιδρύματα. Και βέβαια το πρόβλημα διογκώνεται από τα ψευτοδιπλώματα που παίρνουν τα παιδιά σχολικής ηλικίας (πληρώνοντας αδρά) για ν' αποδείξουν σε μελλοντικούς εργοδότες ότι «ξέρουν». Και αυτό είναι ευθύνη της πολιτείας και του σχολείου και κανενός άλλου. Το όλον το λες και τεχνολογική ημιμάθεια, υπάρχει όμως και το άλλο σκέλος της, η πολιτισμική. Έμαθα δυο πράγματα, έγινα και ειδικός. Και άρα γράφω ό,τι αρλούμπα μου κατέβει στο κεφάλι και αντί να ξεκαθαρίσω τα πράγματα, τα θολώνω χειρότερα.

Νομίζω ότι οι άνθρωποι της πληροφορικής πρέπει να πάρουν λίγο την κατάσταση στα χέρια τους. Να σταματήσουν να φοβούνται το «λόγο», του οποίου η παραγωγή είναι έτσι κι αλλιώς αμφίβολης ποιότητας, να σταματήσουν να σνομπάρουν τα κοινωνικά δίκτυα και να βγουν από τα κλειστά «προστατευμένα» τους φόρουμ και να πάνε εκεί που χτυπάει η καρδιά της κοινωνίας. Να διεκδικήσουν την αρθρογραφία που τους ανήκει, να συμμετέχουν σε νέα πραγματικά κοινωνικά και δικτυακά μήντια. Αλλά και να βοηθήσουν τον κόσμο να μάθει να χειρίζεται λογισμικό χρήσιμο για τη δουλειά του, για τις σπουδές του, για την πρόσβαση στην αγορά εργασίας, ανοιχτό λογισμικό, όταν είναι δυνατόν...

(PC Magazine, Ιούνιος 2012)

Από τα debate στα twitbate

Τι σημασία έχει που δεν έγινε ντιμπέιτ αρχηγών στην ελληνική τηλεόραση; Είχαμε ένα σωρό άλλα. Κυρίως στο διαδίκτυο; Τι να την κάνεις την τηλεόραση, όταν κάνεις θαύματα στο Ιντερνετ; Δεν τα είδα όλα, αλλά κάποια από αυτά έφτασαν στ' αυτιά όλων μας: «ο τάδε έκανε μια τρομερή εκπομπή», του δείνα «το στούντιο είναι χάλια». Πάντως προσφορά υπήρχε και μεγάλη μάλιστα. Αλλά δυστυχώς, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, όλοι έκαναν μεταφορά, της λογικής της τηλεόρασης στο δίκτυο και όχι παραγωγή κάτι πρωτότυπου. Μια από τα ίδια των δελτίων ειδήσεων των καναλιών, που επιμένουν στη λογική «βγάζω στο παράθυρο τους δύο μονομάχους». Αυτό το δίδυμο είναι μιας άλλης εποχής και η τηλεόραση δεν κατάφερε να το προσαρμόσει, μάλλον γιατί οι εξελίξεις την ξεπέρασαν. Το δίκτυο όμως; Το όλον είναι στημένο στη λογική «αντιπαρατίθενται οι προτάσεις εξουσίας» και στόχο έχει να ντοπάρει τη συσπείρωση των μεγάλων κομμάτων και να επιτρέψει στο «μεσαίο χώρο», αυτές τις λίγες χιλιάδες ψηφοφόρων που παραδοσιακά δίνουν την εξουσία στο ένα ή το άλλο κόμμα, ν' αποφασίσουν ποιανού η σειρά είναι. Και τέλος, στόχο έχει ένα ωραίο «πολιτισμένο καβγά» που θα φέρει τα πολυπόθητα νούμερα της τηλεθέασης. Ξεχνιέται το περίφημο δίδυμο Ντόρα-Βενιζέλος;

Τώρα βέβαια με σχεδόν σίγουρο ότι η εποχή της αυτοδυναμίας πέρασε, αυτού του είδους οι συζητήσεις δεν έχουν κανένα νόημα. Ο δεξιός ψηφοφόρος, για παράδειγμα, προσπαθεί ν' αποφασίσει ανάμεσα στον Α. Σαμαρά και τον Π. Καμμένο. Δύο τέτοιους θα έπρεπε να έχουν στα παράθυρα, αν στόχος ήταν η ενημέρωση.

Σε αυτές τις αναμετρήσεις, ο ρόλος του δημοσιογράφου είναι να ρίχνει λάδι στη φωτιά κι όταν αυτή πάρει για τα καλά, κάθεται πίσω και απολαμβάνει τα νούμερά του. Ντροπή για τη δημοσιογραφία. Κι ακόμα μεγαλύτερη ντροπή, αυτό που έγινε την Τετάρτη το βράδυ, παραμονή της Παγκόσμιας Ημέρας ελευθερίας του Τύπου, όχι σε μια μικρή νότια χώρα αλλά στη μεγάλη Γαλλία.

Δυο μαριονέτες, μία ξανθιά του ιδιωτικού TF1, που γλυκοκοίταζε τον απερχόμενο πρόεδρο και ένα (με περούκα, όπως έγραφαν στο twitter) αστέρι δευτεροκλασάτο της δημόσιας France2, ούτε τους τροχονόμους δεν ήταν άξιοι να κάνουν στους δύο υποψήφιους, για την προεδρία της χώρας. Κάτι «ολοκληρώστε» ψέλλιζαν, κάτι «να μην καθυστερούμε έχουμε κι άλλα θέματα»... και για το μάρμαρο τίποτα. Ούτε μία ερώτηση. Ο Σαρκοζί έλεγε τον Ολάντ ψεύτη, ο Ολάντ διέκοπτε συνεχώς τον Σαρκοζί, ό,τι ήθελαν έκαναν και κυρίως διαμόρφωσαν οι ίδιοι την ατζέντα της συζήτησης. Ο δημόσιος διάλογος εξαντλήθηκε στα θέματα που επέλεξαν οι ερωτώμενοι και όχι οι εκπρόσωποι της κοινής γνώμης, δηλαδή οι δημοσιογράφοι.

Αυτή την εποχή της ντροπής, θα προσπαθούσα να την κρύψω από τους απογόνους μου, αν δεν είχε κάποιες φωτεινές εξαιρέσεις. Έτσι λοιπόν την περασμένη Δευτέρα, βρεθήκαμε σ' ένα βιβλιοπωλείο στο κέντρο της Αθήνας, το @FreeThinkinZone, με πρωτοβουλία ενός ενεργού πολίτη του @tsigos που μέσω twitter κάλεσε μικρά κόμματα, τη Δράση του Στ. Μάνου, τη Δημιουργία Ξανά του Θ. Τζήμερου, τους Οικολόγους Πράσινους, το Κόμμα Πειρατών Ελλάδας και την ANΤΑΡΣΥΑ σε #twitbate. Άλλοι ήμασταν εκεί, άλλοι παρακολουθούσαν μέσω webstreaming, ο @moumouris κάθισε κι έκανε ζωντανή καταγραφή των όσων λέγονταν (http://mobile.coveritlive.com/mobile.php?option=com_mobile/task=viewaltcast/altcast_code=fe5f313ead/start=1), ο @asteris έφτιαξε ένα storify (<http://storify.com/asteris/twitbate-debate/embed?#>), ο @sotiropoulos, ο @tsimitakis και ο @YanniKouts μάζευαν τις ερωτήσεις του κοινού και τις έθεταν. Όλοι αυτοί εθελοντικά. Συνολικά επτά άνθρωποι για να εγγραφήσουν πραγματικό δημόσιο διάλογο.

Οι συμμετέχοντες πολιτικοί, παρ' όλο που δεν γνωρίζονταν, επέμειναν να μιλάνε στον ενικό ο ένας στον άλλο και με τα μικρά τους ονόματα. Πιθανόν να μην έγινε η καλύτερη πολιτική συζήτηση που

έχουμε παρακολουθήσει ποτέ. Ήταν όμως αληθινή και ο κόσμος το ένιωσε και ακολούθησε τόσο με ερωτήσεις στο twitter όσο και με μεγάλη παρακολούθηση από το webcasting.

Όλα αυτά μας δίνουν το στίγμα του πώς θα έπρεπε να είναι η δημοσιογραφία, όχι του αύριο αλλά του σήμερα. Το ό,τι μερικοί από μας ξέρουμε να χειριζόμαστε καλύτερα τα νέα μέσα, δε μας κάνει καλούς δημοσιογράφους. Αλλά όσοι είναι καλοί δημοσιογράφοι, βρίσκουν στα νέα μέσα ένα αξιόπιστο βήμα.

(Πολίτης, 6 Μαΐου 1912)

Ιστορίες καθημερινής τρέλας

Δεν έχω πια mail

Η κατάσταση με το spam έχει πράγματι ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Και καλά. Όταν πρόκειται να δουλέψουμε στο γραφείο και ανοίγουμε τη γρήγορη σύνδεση του δικτύου και τα εκατό και πλέον mail κατεβαίνουν εν ριπή οφθαλμού κάτι πάει κι έρχεται. Το χειρότερο είναι ο χρόνος που χάνεται για να τα ξεκαθαρίσουμε. Και καμιά φορά και τα ενδιαφέρονται mail που χάνονται στο σωρό.

Όταν όμως η σύνδεση γίνεται από το σπίτι τότε τα πράγματα είναι χειρότερα. Γιατί ακόμα και με γραμμή στα 128K η πραγματική ταχύτητα δεν είναι αρκετά μεγάλη. Και περιμένεις και περιμένεις και περιμένεις... Για να πάρεις στο τέλος τι; Μια σειρά από άχρηστα mail!

Και εδώ δράττομαι της ευκαιρίας για να δηλώσω ευθαρσώς ότι:

1. Δεν θέλω ν'αδυνατίσω
2. Δεν θέλω να μεγαλώσω τα γεννητικά μου όργανα
3. Δεν μου χρειάζεται βιάγκρα ή άλλα φάρμακα του είδους
4. Δεν σκοπεύω να βοηθήσω τον κληρονόμο Μουμπούτου να ανακτήσει την περιουσία του
5. Δεν πιστεύω ότι τα λογισμικά αντι-spam που μου προτείνουν – με spam mail!- θα λύσουν το πρόβλημά μου.

Επίσης ως έκτη κατηγορία θα έβαζα όλες τις εκκλήσεις για βοήθεια σε παιδάκια, από το «στείλτε ένα ευρώ» μέχρι το «στείλτε μία κάρτα» στο παιδάκι που έχει όνειρο πριν πεθάνει να λάβει κάρτες από όλα τα μέρη της γης. Όταν κάποτε διέθεσα το χρόνο για να επικοινωνήσω με τον καθηγητή που υποτίθεται ότι κουράριζε το «κακόμοιρο το παιδί τις τελευταίες του μέρες», ο εν λόγω καθηγητής έπαθε ένα γερό σοκ, μια που φυσικά δεν γνώριζε τίποτα ούτε για παιδάκι και πολύ περισσότερο για κάρτες ενώ εγώ κέρδισα ένα καλό ρεπορτάζ.

Φυσικά όσοι στέλνουν τα mail δεν γνωρίζουν τις προτιμήσεις μου, αλλά αυτό είναι μία άλλη ιστορία. Υπάρχουν όμως και χειρότερα και όσοι έχουν αντιμετωπίσει παρόμοια κατάσταση θα καταλάβουν πολύ καλά τι εννοώ. Ας πούμε λοιπόν ότι κάποιος στήνει ευήκοα ώτα στο τραγούδι των σειρήνων της τηλε-εργασίας. Προνοητικός ο ήρωάς μας, ζητάει από το γραφείο να του κάνουν forward τα mail στο προσωπικό του λογαριασμό για να μην μπλέκει με συνδέσεις εταιρικών συστημάτων. Φτάνει λοιπόν στο νοικιασμένο δωμάτιο/γκαρσονιέρα/σπίτι φίλων και για λίγο ξεχνιέται. Δεν παίρνει τα mail, πάει για σκι και καλά κάνει. Άλλωστε εκεί που είναι η τηλεφωνική πρίζα (PSTN φυσικά) πρέπει να κάτσει στο πάτωμα με το laptop, το οποίο έχει εγκατεστημένο στην άλλη άκρη του δωματίου εκεί που υπάρχει το τραπέζι. Κάποια στιγμή όμως πρέπει να στείλει τη δουλειά. Κι εκεί αρχίζει το δράμα... Καλά ο χρόνος να κατέβουν 500 μηνύματα (από τη σύνδεση της δουλειάς και για τρεις ημέρες «αποχής») αλλά έλα που κολλάνε συνήθως στη μέση, διακόπτεται η σύνδεση και μετά φτου κι από την αρχή. Ξέρω άνθρωπο που ορκίζεται ότι έφαγε τεσσερισήμισι ώρες... Και στη δουλειά περίμεναν το αρχείο! Πάει η τηλε-εργασία, τα μάζεψε ο άνθρωπος και γύρισε.

Η συγκεκριμένη περίπτωση, που μόνο υπερβολή δεν είναι, απλώς εικονογραφεί με γλαφυρά χρώματα την καθημερινή μας ταλαιπωρία. Γιατί δηλαδή το να τρως μισή ώρα κάθε μέρα να κατεβάζεις σκουπίδια και μετά να τα πετάς, λίγο είναι;

Τις πταίει; Η προφανής απάντηση είναι αυτοί οι απαίσιοι που μπαίνουν στους σέρβερ, τους καταλαμβάνουν και στέλνουν μετά τα άχρηστα mail τους σε όλο τον κόσμο. Επιτρέψτε μου όμως να αναφέρω –και δεν είναι μόνο δική μου η εκτίμηση- και άλλους φταίχτες.

Οι παντοδύναμοι administrators. Αυτοί που χτίζουν firewalls το ένα πάνω στο άλλο και τελικά περνάνε οι ιοί., οι οποίοι είναι ακόμα πιο ισχυροί. Αυτοί που και δεν κάνουν τίποτα για τα spam αλλά και δεν μας αφήνουν να προστατέψουμε μόνοι μας, όπως μπορεί ο καθένας το «σπίτι» του.

Οι ανίδεοι οικονομικοί υπεύθυνοι. Αυτοί που νομίζουν ότι μπορούν τα δίκτυα να λειτουργούν ακόμα και σήμερα σε NT4! Τι να σώσεις με τέτοιο δίκτυο; Οι καινούργιες εφαρμογές δεν δουλεύουν καν επάνω τους. Όποιος νομίζει ότι τα δίκτυα δεν χρειάζονται συνεχείς επενδύσεις είναι πολύ, μα πολύ γελασμένος. Τα κινητά τους γιατί τα αλλάζουν κάθε τρεις και λίγο;

Οι αδιάφοροι πάροχοι υπηρεσιών. Της μόδας είναι τώρα τελευταία τα μηνύματα του τύπου «virus alert» τα οποία καταλήγουν να γίνονται spam τα ίδια. Κάντε κάτι βρε παιδιά!

Τι περιμένεις όμως; Οι μεν έχουν τόσο τυφλωθεί από την τεχνολογία που ξεχνούν ότι την χρησιμοποιούν άνθρωποι για να κάνουν τη δουλειά τους και όχι μεταπτυχιακοί φοιτητές πληροφορικής. Οι δε δεν έχουν δει υπολογιστή ούτε από μακριά και νομίζουν ακόμα ότι πρόκειται για ακριβά παιχνίδια των υπαλλήλων που τους τα δίνουν για την ψυχαγωγία τους.

Είναι κάποιες εφαρμογές χωρίς τις οποίες, η καθημερινότητα πολλών από εμάς –και είμαστε όλο και περισσότεροι- καταστρέφεται. Όπως δεν ζούμε πια χωρίς τηλέφωνο, έτσι δεν ζούμε και χωρίς mail και web. Όχι μόνο για τη δουλειά φυσικά αλλά και για τις προσωπικές μας επαφές, την ενημέρωσή μας και την ψυχαγωγία μας. Όταν το τηλέφωνο κάνει παράσιτα τρελαινόμαστε. Όταν το mail κατεβάζει σκουπίδια, τι πρέπει να κάνουμε;

Στην πραγματικότητα το spam αφαιρεί τη χρήση του mail. Μόνο υπό ειδικές συνθήκες μπορούμε πια να έχουμε σωστή σύνδεση: εάν έχουμε γρήγορη σύνδεση, εάν το ανοίγουμε πολύ τακτικά... Ο πρώτος λογαριασμός mail που απέκτησα δέκα χρόνια πριν, ήταν πιο εύχρηστος από τους πέντε σημερινούς που έχω. Μπροστά πάμε ή πίσω; Δεν έχω πια mail μου το «έφαγαν» τα spam.

Αν θέλετε πάντως μια μικρή συμβουλή, σε δύσκολες συνθήκες, μη δοκιμάσετε καν να κατεβάσετε τα μηνύματα. Πηγαίνετε στην υπηρεσία web mail που προσφέρουν οι περισσότεροι πάροχοι υπηρεσιών και πετάξτε από κει τα σκουπίδια σας. Θα είναι πιο γρήγορο και πιο σίγουρο.

(PC Magazine, Οκτώβριος 2004)

Επάγγελμα: καταναλωτής

Τα μπάνια τελείωσαν και τα κεφάλια μέσα. Και επειδή αρκετοί από εμάς κρατάνε ακόμα τις σχολικές συνήθειες, η χρονιά, άντε η σαιζόν, ξεκινάει το Σεπτέμβρη. Καλή Χρονιά, λοιπόν, που λένε και τα πρωτάκια.

Σεπτέμβρης σημαίνει προετοιμασία για το χειμώνα. Κι αν ακόμα ο καιρός δεν είναι τόσο κρύος που να μας κάνει να σκεφτόμαστε χαλιά και κουβέρτες, η προετοιμασία του σπιτιού ξεκινάει από το χειμερινό εξοπλισμό... Μήπως εκείνος ο προτζέκτορας που συζητάμε τόσο καιρό (για ταινίες τις κρύες νύχτες του χειμώνα); Μήπως μια αναβάθμιση του υπολογιστή για να κάνουμε το μοντάζ στα ενσταντανέ του καλοκαιριού (φωτογραφικές μηχανές και βιντεοκάμερες αγοράζουμε πάντα την άνοιξη); Η μήπως εκείνο το φορητό mp3 τώρα που φτάνει το μετρό κοντά στο σπίτι και θα αφήσουμε το αμάξι στο γκαράζ;

Οι αγορές θα γίνουν με βάση την κατηγορία του καταναλωτή hardware και software. Και για να σας βοηθήσουμε στις αγορές θα παρουσιάσουμε σήμερα τις τέσσερις βασικές κατηγορίες, ώστε να μπορείτε κι εσείς να γνωρίσετε καλύτερα τον εαυτό σας και να χρησιμοποιήσετε σωστά τους οδηγούς αγοράς του PC Magazine.

A. Ο επαγγελματίας. Σ' αυτήν την κατηγορία βρίσκονται όλοι όσοι αναγκαστικά είναι χωμένοι επαγγελματικά στο χώρο των νέων τεχνολογιών. Και δε βάζω μόνο τους κομπιουτεράδες μέσα. Είναι και όλοι όσοι απασχολούνται στον τομέα των τηλεπικοινωνιών ή πουλάνε hardware και software ή ακόμα είναι φωτογράφοι, τεχνικοί και ότι άλλο μπορεί να έχει άμεση σχέση με έναν από τους (πολλούς πια) τομείς των νέων τεχνολογιών. Μερικοί από αυτούς είναι μπαϊλντισμένοι. Γυρνάνε στο σπίτι και ασχολούνται με τον κήπο και το μαγείρεμα. Άλλοι πάλι είναι εντελώς άρρωστοι και ξοδεύουν όλο τον ελεύθερο χρόνο τους... στη δουλειά. Υπάρχει και μια άλλη μερίδα που ενώ γνωρίζουν καλά τα του δικού τους τομέα, στον ελεύθερο χρόνο τους ασχολούνται με έναν άλλο, στον οποίο γίνονται επίσης επαγγελματίες. Τα άτομα αυτής της κατηγορίας, δεν αφήνουν κανένα νέο μηχάνημα να περάσει ασχολίαστο ακόμα και αν δεν το αγοράσουν. Και η αλήθεια είναι ότι αγοράζουν πολύ επιλεκτικά και μόνο πράγματα που ξέρουν ότι θα χρησιμοποιήσουν. Είναι το δράμα του πωλητή γιατί πάντα ζητά πληροφορίες για το υποψήφιο προς αγορά μηχάνημα, στις οποίες ο μέσος πωλητής δεν ξέρει ν' απαντήσει, αλλά και του/της συζύγου, που ονειρεύεται απλώς ένα DVD για να βλέπει καμία ταινία το βράδυ μετά τη δουλειά και των παιδιών που ποτέ δεν παίρνουν σειρά στον υπολογιστή ή όταν πάρουν και κάτι πάει στραβά, ο γονιός θα περάσει το υπόλοιπο βράδυ να φτιάξει το συγκεκριμένο glitch και κατόπιν ακόμα είκοσι που μόλις ανακάλυψε. Προς αποφυγήν γενικώς.

B. Ο τεχνομανής. Ούτε κι αυτός ξέρει ποιος είναι και τι θέλει. Κυρίως τι θέλει ν' αγοράσει. Είναι ο πιο καλός αναγνώστης του PC Magazine. Διαβάζει ευλαβικά όλα τα άρθρα, στην προοπτική ότι κάποτε θ' αγοράσει κάτι. Και αγοράζει βέβαια, αλλά ίσως όχι ό,τι διάβασε. Έχει γνώμη για όλα, έχει άποψη για όλα και φυσικά τα ξέρει όλα, καλύτερα και από τους ειδικούς. Είναι ο τύπος που θα απασχολήσει τον πωλητή του καταστήματος ολόκληρο το δωρό του και πιθανόν πολλούς πωλητές, πολλά καταστήματα και πολλά δωρα μέχρι να βρει αυτό που ψάχνει και το οποίο είναι εντελώς διαφορετικό από εκείνο που ξεκίνησε ν' αγοράσει.

Γ. Ο τεχνόφοβος. Λίγα λόγια γι' αυτούς. Στην ουσία είναι τεχνομανής που δεν το έχουν ανακαλύψει ακόμα. Γιατί μπορεί μεν να φοβούνται τον υπολογιστή, όμως κάποιο ψώνιο κρύβουν κι αυτοί μέσα τους. Γνωρίζω άνθρωπο που με κορόιδευε επί χρόνια και τώρα το μηχάνημά του κάνει το δικό μου να χλομαίξει. Η λέξη κλειδί ήταν : μουσική. Ο τεχνόφοβος αφήνει τους άλλους ήσυχους στη δουλειά και το σπίτι να κάνουν ότι θέλουν με τα μηχανήματα. Επίσης ξοδεύει πολύ λιγότερα κι έτσι μπορεί να κάνει

περισσότερα πράγματα, να φάει σε καλύτερα εστιατόρια, να ντυθεί πιο επώνυμα, να κάνει μακρύτερες διακοπές. Είναι η χαρά του πωλητή γιατί δεν ρωτάνε απολύτως τίποτα. Προσοχή όμως, όπως είπαμε, κάθε τεχνόφοβος κρύβει μέσα του το κτήνος του τεχνομανή. Εάν ξυπνήσει, χαθήκαμε.

Δ. Ο τεχνοφάν. Σ' αυτήν την τελευταία κατηγορία ανήκουν όσοι είναι «άρρωστοι» με μια συγκεκριμένη τεχνολογία, ή με ένα «υποείδος». Κλασσικό παράδειγμα οι παιχνιδάδες. Πολλοί από αυτούς είναι ανίκανοι να χειριστούν οποιοδήποτε άλλο μηχάνημα εκτός από την κονσόλα, την οποία όμως μπορούν να «λύσουν» και να «δέσουν» εν ριπή οφθαλμού. Ως καταναλωτές είναι η χαρά του πωλητή. Ξέρουν τι θέλουν, το παίρνουν και είναι έτοιμοι να αγοράσουν και ότι άλλο τους πασάρεις, καλό, κακό, δεν έχει σημασία, αρκεί να το «έχουν».

Τα καταφέραμε; Αναγνωρίσατε τον εαυτό σας; Εγώ ναι, αλλά δεν θα σας πω σε ποια ανήκω. Αποφασίστε αν είστε ευχαριστημένος/η έτσι ή αν θα προτιμούσατε τελικά κάτι άλλο. Άλλωστε δεν κάνουμε ψυχανάλυση. Πλάκα κάνουμε.

Ο χειμώνας, όμως, θα είναι δύσκολος. Και η αγορά στη χώρα μας δεν πάει καλά. Μόλις περνά την μια κρίση, εμφανίζεται στη στροφή η επόμενη. Ωστόσο, η τεχνολογία και τα καλά της (και τα κακά της) είναι κομμάτι της καθημερινής μας ζωής. Τα μωρά χειρίζονται τηλεκοντρόλ πριν περπατήσουν. Κάθε διακοπή ρεύματος μας ταράζει γιατί μας στερεί τις αγαπημένες μας συσκευές. Σχεδόν σε κάθε δουλειά πια, όχι μόνο γραφείου, ο υπολογιστής εκτελεί τις πιο περίπλοκες εργασίες.

Άντε καλό μας χειμώνα.

(PC Magazine, Σεπτέμβριος 2005)

Ολλανδικά μαθήματα

Ενώ το θρίλερ της ADSL -που δεν έχω- βρισκόταν σε εξέλιξη, τα παράτησα όλα και αποδέχτηκα μια πρόσκληση να επισκεφτώ την Ολλανδία. Σκέφτηκα να ρωτήσω εάν έχει το ξενοδοχείο υπολογιστή για να μην κουβαλάω το laptop. Μου απάντησαν ότι δυστυχώς υπάρχει μόνο ένας αλλά σε όλο το ξενοδοχείο υπάρχει ασύρματο δίκτυο ADSL, άμα θέλω να πάρω το δικό μου μαζί. Παίζουν με τα νεύρα μου, σκέφτηκα και τελικά δεν πήρα το δικό μου μαζί. Από γινάτι.

Σας έχει τύχει να σας λένε κάτι που το ξέρετε, να νομίζετε ότι το καταλάβατε αλλά να μην το συνειδητοποιείτε; Αυτό έπαθα κι εγώ.

Προσγειώθηκα απότομα στην πραγματικότητα, όταν σε μία επίσκεψη στο Hogeschool στο Ρότερνταμ –όχι και το μεγαλύτερο Πανεπιστήμιο της χώρας, ε;- είδα ένα μεγάλο μαύρο κουτί στη γωνία της αίθουσας. Η πρώτη μου ερώτηση ήταν τι είναι το κουτί που μου έμοιαζε για μεγάλος ενισχυτής. «Α αυτό είναι πολυμηχάνημα για εικόνα και ήχο που κάνει και χρέη σέρβερ». Α! Μάλιστα. «*Το ασύρματο σύστημα Ιντερνετ του Πανεπιστημίου....μπλα μπλα*», συνέχισε ο πρύτανης... και τότε φωτίστηκα. Ασύρματο δίκτυο σε κτίρια. Όπως και στο ξενοδοχείο. Μου ήρθε να κλάψω... Ποτέ πριν δεν είχα μπει σε κτίριο που έχει ασύρματο ευρυζωνικό δίκτυο...

Την επόμενη μέρα, στο Πανεπιστήμιο του Βάνιγκεν δέχτηκα το δεύτερο μεγάλο χτύπημα. Οι Έλληνες φοιτητές εκεί μου είπαν ότι στα φοιτητικά δωμάτια που νοικιάζουν έχουν σύνδεση στα 40Mb, η οποία περιλαμβάνεται στην τιμή του δωματίου!!! Δεν τόλμησα να ρωτήσω αν το δίκτυο είναι ασύρματο... ποιος νοιάζεται;

Τρίτο χτύπημα στο Πανεπιστήμιο του Λάιντεν. Ζητήσαμε φωτογραφίες πριν τους επισκεφτούμε. Το γραφείο διεθνών σχέσεων μας είχε ετοιμάσει ένα USB flash για τον καθένα μας!!!

Σε ποια χώρα βρέθηκα; Και η Ολλανδία δεν είναι καν φάρος τεχνολογίας στην Ευρώπη όπως υπήρξε –και είναι ακόμα- για παράδειγμα η Φινλανδία. Είναι όμως Ευρώπη κάτι που εμείς απ' ότι φαίνεται αργούμε να γίνουμε ακόμα.

Έμαθα κι άλλα, που μ' έκαναν ανθρώπινο ράκος. Ότι, για παράδειγμα, στη δημόσια διοίκηση, στον υπολογιστή των υπαλλήλων βγαίνει μετά από ορισμένο χρόνο χρήσης ένα προγραμματάκι που σου λέει τι ασκήσεις πρέπει να κάνεις για να ξεκουράσεις τον ταλαιπωρημένο σκελετό σου και να μην έχεις προβλήματα υγείας.

Μου 'ρχεται να βάλω θαυμαστικά παντού...

Τι να τα κάνουμε – ο καθένας σπίτι του- τα σούπερ-ντούπερ μηχανήματα, όταν ζούμε σε μία κοινωνία που είναι ακόμα πίσω; Τι ρεπορτάζ αγοράς και συγκριτικά τεστ να κάνουμε στο PC Magazine; Επιμόρφωση πρέπει να κάνουμε...

ΥΓ: Έχω εναποθέσει τις ελπίδες μου για ADSL στη Vivodi. Συνέχεια και τέλος του θρίλερ όταν καταφέρω ν' αυξήσω το ποσοστό της διεύθυνσης των ευρυζωνικών δικτύων...

(PC Magazine, Μάιος 2006)

Οέο, που 'ναι η θύρα, οέο;

Όταν ακούς ότι υπάρχουν και χειρότερα από τα δικά σου πρέπει να χαίρεσαι ή να στεναχωριέσαι περισσότερο; Ακούστε την ιστορία και αποφασίστε μόνοι σας.

Μόλις διάβασα ότι η διείσδυση των ευρωζωνικών δικτύων στην Ελλάδα είναι η χαμηλότερη στην Ευρώπη (1%), μ' έπιασε το πατριωτικό μου; Ντροπή σου! σκέφτηκα. Εάν δεν έχεις εσύ σύνδεση ADSL στο σπίτι από τους πρώτους, ποιος περιμένεις να έχει; Τι κι αν στη δουλειά έχουμε ένα σούπερ δίκτυο, τι κι αν αποφεύγω όπως ο διάολος το λιβάνι να εργάζομαι στο σπίτι, η ζωή τα φέρνει αλλιώς. Και σε μια δουλειά σαν τη δικιά μου, υποτίθεται πώς δουλεύεις από παντού... το ρεπορτάζ τρέχει στο μετρό, στην παραλία, τη νύχτα, παντού και πάντα. Μέχρι στιγμής καλά ήμουν με την ISDN 128, άλλωστε κείμενα δουλεύω, mail και φυσικά Ίντερνετ. Ένα μόνο μελανό σημείο έγερνε αποφασιστικά υπέρ της ADSL: για να συνδεθώ με το δίκτυο στη δουλειά από το σπίτι, έμπαινα αναγκαστικά με χαμηλότερη ταχύτητα και με αστική χρέωση.

Την εποχή των ευρωζωνικών δικτύων, τηλεφώνησα στο 134 του ΟΤΕ. «Σας παρακαλώ, θέλω να υποβιβάσω τη γραμμή μου σε PSTN και να της φορέσω ADSL», τους δήλωσα ευγενικά. «Βεβαίως κυρία μου», απάντησαν το ίδιο ευγενικά και αρχίσαμε τα διαδικαστικά. Μόνο που στην πορεία διαπίστωσα πώς πρώτα πρέπει να γίνει ο υποβιβασμός και μετά να κάνω αίτηση για ADSL! Το γιατί δεν το κατάλαβα αφού η απάντηση ήταν «δεν μπορεί να καταγράψει την αίτηση το σύστημα». Η αλήθεια είναι ότι οι τεχνικοί του ΟΤΕ ήρθαν γρήγορα. Κλείσαμε ραντεβού για μια Τρίτη μετά από δέκα μέρες και ήρθαν (αφού φυσικά ειδοποίησαν) το προηγούμενο Σάββατο.

Τη Δευτέρα έκανα την αίτηση για την ADSL. Ο Φεβρουάριος δεν είχε ακόμα τελειώσει.

Λίγο πριν την Καθαρή Δευτέρα, άρχισα ν' ανησυχώ. Ο ξεχασμένος ήχος της «χειραψίας» του μόντεμ, τόσο θαυμαστός πριν από δέκα χρόνια (και βάλε), μου δένει τα νεύρα φιόγκο. Και πρέπει να δουλέψω. Επίσης ασθένησα και δεν μπορούσα να πάω στο γραφείο. Έμεινα με τον ήχο της χειραψίας... Ούτε στο νόρτονα δεν καταφέρνω να κάνω αναβάθμιση πια...

Έβαλα τα μεγάλα μέσα. Τηλεφώνησα στο γραφείο τύπου του ΟΤΕ. Σκοτώθηκαν οι άνθρωποι να μ' εξυπηρετήσουν. Δεν μπορούν όμως να κάνουν τίποτα. Ούτε καν χάρη. Ρουσφέτι. Δεν υπάρχουν θύρες στην περιοχή μου.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΘΥΡΕΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΜΟΥ.

Τώρα που γράφω, ο Μάρτης έχει προχωρήσει... Είμαι σπίτι... Για να στείλω το κείμενο θ' ακούσω για άλλη μια φορά τη χειραψία... Βοήθεια! Κάποιος να με σώσει...

ΥΓ Μόλις σήμερα το πρωί έμαθα τα χειρότερα. Υπάρχουν κι άλλοι που παίρνουν προπληρωμένα πακέτα και μόλις τελειώσει η διάρκειά τους μένουν κι αυτοί ξεκρέμαστοι γιατί... δεν υπάρχουν θύρες. Η θύρα του πακέτου δεν είναι μόνιμη.

(PC Magazine, Απρίλιος 2006)

Έχω DSL, εσείς;

Στις 29 Απριλίου αποκτήσαμε DSL τελικά. Μια διαδικασία που ξεκίνησε στις 20 Ιανουαρίου. Το μόνο που έχω να σχολιάσω είναι ότι πριν από λίγες μέρες με ρώτησε ένας φίλος *«μήπως έχεις καμιά άκρη να βάλουμε γρήγορα DSL;»* κι εγώ λιποθύμησα...

Θυμίζω ότι κάναμε αίτηση για υποβάθμιση της ISDN σε PSTN (όπου τελικά με τα καινούργια τιμολόγια του ΟΤΕ η διαφορά στο πάγιο είναι μόνο 5 Ευρώ το μήνα αλλά που να το ήξερα τότε;) και μετά αίτηση για DSL, όπως απαιτούσε η γραφειοκρατία αλλά δεν υπήρχε πόρτα. Κι έτσι αφού περιμέναμε εβδομάδες ολόκληρες, αποφασίσαμε ν' αλλάξουμε εταιρεία μπας και δούμε φως. Και διαλέξαμε τη νινοδί γιατί είναι η μοναδική που έχει το δικό της δίκτυο και όλοι οι φίλοι μας που είναι IT Managers (ήταν δηλαδή γιατί βαρέθηκαν να δουλεύουν 28 ώρες το 24 και κάνουν τώρα ιστιοπλοΐα και πουλάνε τυρόπιτες για να ζήσουν) μας είπαν ότι η διαφορά στην ταχύτητα είναι μεγάλη γιατί όλοι οι υπόλοιποι χρησιμοποιούν τα καλώδια του ΟΤΕ (γι' αυτό έχει μπουκώσει κι αυτός). Έλα όμως που δεν υπολογίσαμε ότι ο ΟΤΕ παρεμβάλλεται έτσι κι αλλιώς για να δώσει την άδεια για τη χρήση της δικής του γραμμής.

Όταν το Μάρτιο, τηλεφωνήσαμε στο 134 για να πούμε ότι δεν θέλουμε τη γραμμή, η κοπέλα στο τηλέφωνο αναφώνησε *«μα την ενεργοποιήσαμε και δεν την θέλετε!»*. Εκεί μείναμε κάγκελο κι είχαμε τη φαινή ιδέα να κάνουμε την απλή ερώτηση: *«δηλαδή μπορούμε να τη βάλουμε και σήμερα;»* *«Ε!, όχι βέβαια»*, είπε η κοπέλα *«σε δέκα με δεκαπέντε εργάσιμες»*...

Το μόνο που έχω να προσάψω στη νινοδί είναι ότι αναγκαζόμαστε να παίρνουμε εμείς τηλέφωνο και να ρωτάμε *«μήπως μπήκε;»* Μετά το Πάσχα, στις 29 Απριλίου, μάθαμε ότι είχε ενεργοποιηθεί από τις 19 του μήνα! Συγγνώμη, βρε παιδιά που κάναμε Πασχαλινές διακοπές. Μας έδωσαν τους κωδικούς μέσω τηλεφώνου, το δε επίσημο χαρτί της ενεργοποίησης (με ημερομηνία 19/4) ήρθε ακόμη αργότερα... Από ταχύτητα πάντως πράγματι σκίζει. Κι άμα είχα μυαλό, θα είχα βάλει απ' ευθείας τηλεφωνική γραμμή δική τους και μέχρι να έρθει το πακέτο θα κράταγα την ISDN να κάνω τη δουλειά μου. Δεν είχα πάει όμως σε χαρτορίχτρα...

Η αίσθηση της γρήγορης σύνδεσης δεν είναι καινούργια για μένα γιατί στη δουλειά το έχουμε κατακτήσει εδώ και καιρό. Στο σπίτι όμως είναι αλλιώς γιατί διασκεδάζεις κιάλας... είχα ξεχάσει πόσο μπορείς να διασκεδάζεις με το διαδίκτυο ακόμα κι αν δεν κλείνω ραντεβού στον κυβερνοχώρο. Υπάρχουν τόσα πράγματα να κάνεις κανείς... Για πότε στην Ελλάδα και το τριπλό τηλέφωνο – Ίντερνετ – τηλεόραση; Κάτι για 2007 ακούω...

(PC Magazine, Ιούνιος 2006)

Λευκή Κόλλα

Θα ήθελα πραγματικά να έδινα λευκή κόλλα αυτό το μήνα. Γιατί η τεχνολογία, όπως την εννοούμε με έχει κουράσει. Ωραίο το επίπεδο της επιχειρηματικότητας, όπου εργολάβοι τεχνολογίας στα όρια της πτώχευσης τα βάζουν με το κράτος. Ωραίο και το επίπεδο του δημόσιου που μας δίνει φορολογική ενημερότητα μέσω Ίντερνετ και μετά δεν τη δέχεται κανένας παρά μόνο το ίδιο το δημόσιο, γιατί δεν έχει, λέει, στρογγυλή σφραγίδα! Ωραία και τα διάφορα ότι «παίρνουμε μπρος», και άντε «πήραμε μπρος» και άντε ξανά μανά. Ποιον κοροϊδεύουμε, θα ήθελα να ξέρω. Κι αντί να κάνουμε τη ζωή μας ευκολότερη, την κάνουμε (μας την κάνουν) πιο δύσκολη.

1. Τα έχω με τη ΔΕΗ γιατί εδώ και μήνες στην περιοχή μας κάνει απροειδοποίητες διακοπές και έχει συνεχείς πτώσεις τάσεις βάζοντάς με σε κίνδυνο ανά πάσα στιγμή. Που να πρωτοβάλω UBS, στο home theater; Στο φορητό; Στο desktop; Εδώ χρειάζεται δικτύωση ολόκληρο το σπίτι και όταν τόλμησα να ρωτήσω τον ηλεκτρολόγο έβαλε τα γέλια.

2. Τα έχω με τον ΟΤΕ γιατί εκεί που είναι το εξοχικό μας δεν έχει δίκτυο DSL. Και δεν είναι και σε κανένα κατσικοχώρι, σ' ένα μεγάλο νησί είναι, ανάμεσα στην πρωτεύουσα και το αεροδρόμιο. Φυσικά ούτε το αεροδρόμιο έχει. Πάνε τα όνειρα για τηλεργασία το καλοκαίρι.

3. Τα έχω με το Δημόσιο. Γιατί οι οικονομικές υπηρεσίες κάποιων υπουργείων δεν εγκρίνουν γραμμές DSL για να «μην αυξήσουν τα έξοδα» και οι υπάλληλοι –που έχουν μία PSTN ανά δέκα- φέρνουν δουλειά στο σπίτι και πιάνουν τον υπολογιστή για βλακειές νυχτιάτικα (κάτι ξέρω). Και να φωνάζει ολόκληρος ΓΓ και να μη δέχεται η προϊσταμένη.

4. Τα έχω με το ευρύτερο Δημόσιο. Γιατί σπατάλησα ένα ολόκληρο μεσημέρι μαζί με τρεις ανθρώπους να βρούμε γιατί δεν δούλευε ένας λογαριασμός mail σε μία υπηρεσία ΝΠΙΔΔ, ο οποίος δούλευε πριν από μερικές μέρες. Και ανακαλύψαμε ότι τις ώρες που το δίκτυο ήταν φορτωμένο «κόβονται» κάποια mail.

5. Τα έχω με τους κομπιουτεροτεχνικούς γιατί κανείς δεν έχει μάθει ν' ακούει τον φίλο/συνάδελφο/πελάτη και να του δίνει λύσεις για τις δικές του ανάγκες και το βαλάντιό του, αλλά ψάχνουν την «καλύτερη», η οποία και στοιχίζει και κάνεις ένα μήνα να πάρεις χαμπάρι πώς δουλεύει. Τι θα γίνει με την κάρτα ήχου μου, βρε παιδιά;

6. Τα έχω με όλους εκείνους που αρνούνται να ακολουθήσουν την εποχή τους. Γιατί μου φέρνουν οι συνεργάτες στη δουλειά δισκέτες με κείμενα, οι οποίες χτυπάνε και μετά τις πάω στη μηχανοργάνωση που βγάζει τα μάτια της και με βρίζει (και καλά κάνει). Τι είναι δισκέτα;

Ούτε μέχρι το δέκα δεν έφτασα ακόμα...

Αντέχετε και για τον άλλο μήνα; Ή μήπως να κάνουμε κάτι όλοι μαζί;

(PC Magazine, Ιούλιος 2006)

Για ψώνια και άλλα

Μη με πάρετε για ψώνιο. Κάνω συνήθως τα ψώνια μου στο Παρίσι. Όχι κολόνιες, ρούχα και τέτοια. Ηλεκτρονικά ψώνια. Πάω στο υποκατάστημα μιας μεγάλης αλυσίδας στο Μονπαρνάς (όρος Παρνασσός στα ελληνικά), εκεί που φοιτήτρια διάβαζα τα καινούργια κόμικς στη μοκέτα, εδώ και μερικά χρόνια αγοράζω ό,τι μου χρειάζεται. Όχι, δεν το παινεύομαι μετά, για την ακρίβεια είναι η πρώτη φορά που το παραδέχομαι δημόσια.

Οι λόγοι που το κάνω αυτό είναι δύο. Ο πρώτος είναι ότι ψωνίζω φτηνότερα. Εάν κάποιος θέλει να πάρει κάτι ιδιαίτερα ακριβό, η διαφορά είναι τόση που μπορεί να βγάλει, αν όχι το αλέ-ρετούρ, τουλάχιστον το αλέ. Γιατί παρακαλώ είναι όλα πιο ακριβά στην Ελλάδα; Μας έχουν κόψει για παραλήδες; Ή μήπως επειδή η μισθοί μας είναι μεγάλοι;

Ανοίγω παρένθεση, μια καφετιέρα αγόρασα –άσχετο- και όχι μόνο είχε 75 Ευρώ λιγότερα από ένα αντίστοιχο μοντέλο στην Ελλάδα –γιατί το ίδιο φυσικά και δεν υπήρχε- αλλά και μέσα στο φυλλάδιο έγγραφε ότι η μερίδα ο εσπρέσο έχει 31 λεπτά ενώ στην Ελλάδα την πουλάνε 41 λεπτά. ΓΙΑΤΙ;;;

Μήπως να πηγαίνω και για καφέ στο Παρίσι; Μήπως να τα μαζέψω μια και καλή, που εδώ παραμυθιαζόμαστε με κρασί, θάλασσα και τ' αγόρι μου κι εκεί έξω περνάνε καλά την ώρα που εμείς κοιμόμαστε;

Ξεφεύγω. Δεύτερος λόγος γιατί εκεί βρίσκω τέλεια εξυπηρέτηση. Έχω ήδη αγοράσει την τέλεια φωτογραφική μηχανή, την τέλεια βιντεοκάμερα, το τέλειο USB, 4 γίγα παρακαλώ, ο κατάλογος είναι μακρύς). Γιατί οι πωλητές εκεί, έχουν μία εντολή: να κάνουν τον πελάτη να ξανάρθει. Εδώ οι πωλητές έχουν άλλη εντολή: «γδύστε τον». Ή άλλες φορές: «ξεφορτώσου το στοκ».

Είναι τόσο εξυπηρετικοί που την τελευταία φορά, όταν πήγα με σκοπό ν' αγοράσω μια κάρτα ήχου, ο πωλητής που ρώτησα μου λέει: «δεν έχουμε και μεγάλη ποικιλία, δεν πάτε αλλού;» Γκτούπ! Πιάνοντας συζήτηση, ήτανε και στο κλείσιμο και πάλι καθυστέρησε για χάρη μου, έψαξε στο Ίντερνετ για το προϊόν που ήθελα, μπήκε σε φόρα χρηστών, κουβεντιάσαμε την καλύτερη λύση και μου έδωσε και τη διεύθυνση ενός άλλου μαγαζιού.

Νομίζετε ότι έχασε; Την επόμενη φορά πάλι εκεί θα πάω.

Σηκώνομαι μια και δυο, την άλλη μέρα, και πάω στη διεύθυνση που μου είχε δώσει. Και τι να δουν τα μάτια μου εκεί; Την Κορέα/Ιαπωνία/Κίνα να έχει μετακομίσει... εκεί να δείτε εξυπηρέτηση. Αλλά επειδή έφαγα η σελίδα... νομίζω ότι μπορείτε να κάνετε μερικά μπάνια περιμένοντας τη συνέχεια... με αγωνία ελπίζω.

Καλό καλοκαίρι... και προσοχή μη σας χτυπήσει ο ήλιος.

Σπλάτς

(PC Magazine, Αύγουστος 2006)

Ο Θεός, οι ξένες δυνάμεις και το ADSL

Τελικά, κι εμείς θα βαρεθούμε κι εσείς ακόμη περισσότερο... Τι να γράψεις όμως για τα υπόλοιπα, όταν είναι το ADSL που καίει όλο τον κόσμο. Αν υπάρχει στην περιοχή, ποιος πάροχος είναι καλύτερος, ποιος φτηνότερος και πάει λέγοντας.

Άλλος περιμένει, άλλος πληρώνει μια ταχύτητα κι έχει άλλη, άλλος μισεί το γείτονα γιατί ανήκει σε άλλο τηλεφωνικό κέντρο, όπου φτάνει η φτηνή προσφορά της τάδε εταιρείας. Οι τεχνικοί του κέντρου Σβορωνάτων κάνουν φιλότιμες προσπάθειες, εδώ και μήνες, να κάνουν «ζεύξη» με το κέντρο Αργοστολίου και να λειτουργήσουν επιτελούς οι θύρες που έχουν ήδη τοποθετήσει. Ο ταξιτζής που έπεσα πάνω του τυχαία δύο φορές και που μένει στο Περιστερι μπορεί να έχει μόνο σύνδεση dial-up γιατί η γραμμή του δεν είναι καν PSTN αλλά ένας άλλος τύπος –ούτε θυμάμαι πώς μου το εξήγησε– γιατί μοιράζεται σε 3-4 σπίτια. Ο καθένας μας έχει μια πονεμένη ιστορία και οι σελίδες με τα γράμματα των αναγνωστών δείχνουν ένα μόνο μικρό κομμάτι τους.

Και ταυτόχρονα οι ταχύτητες ανεβαίνουν. Πριν από 6 μήνες τα 2 Mbps ήταν καινοτομία και τώρα οι εταιρείες ανακοινώνουν μοναδική ταχύτητα για όλους στα 10. Ακόμη μακριά από τα 40 που μου έλεγαν πέρσι το Μάρτιο οι φοιτητές στην Ολλανδία, αλλά τέλος πάντων πλησιάζουμε.

Αυτό που αδυνατώ να καταλάβω, είναι η ουσία του προβλήματος. Μία τα βάζουμε με τον ΟΤΕ, μία με τους παρόχους αλλά εδώ πρέπει να πρόκειται για συνωμοσία ξένης δύναμης, τουλάχιστον. Γιατί ποιο το όφελος για τους δικούς μας; Υπάρχει μήπως κάποιος μυστικός διαγωνισμός συλλογής παραπόνων και ο νικητής παίρνει την αγορά δική του; Ενώ με τον ξένο δάκτυλο καταλαβαίνουμε καλύτερα τη σκοπιμότητα. Είναι κακόβουλος γείτονας, είναι δορυφόροι υπερδύναμης... κάτι είναι πάντως.

Μήπως πάλι είναι μεταφυσικό το πρόβλημα και ο Θεός μας τιμωρεί; Μήπως είναι η πρώτη από τις σύγχρονες πληγές των Φαραώ της διοίκησής μας; Δεν θα ήθελα να ζήσω τη δεύτερη.

Βέβαια, ζούμε και με ISDN, εξ' όσων ξέρω κανείς δεν πέθανε από έλλειψη ADSL, όπως μπορεί να πεθάνει από έλλειψη ασβεστίου.

Άλλωστε και το δίκτυο είναι γεμάτο σκουπίδια. Είναι φίσκα στα επικίνδυνα για τα παιδιά πορνογραφικά sites. Άσε που μπορεί κάποιος να μάθει πώς να φτιάχνει μολότοφ και να γίνει καμικάζι στο μετρό. Αμ, οι άλλοι που σου κλέβουν τους αριθμούς της πιστωτικής σου κάρτας και σε καταστρέφουν οικονομικά; Για τέτοια είμαστε τώρα;

Κι αν θέλετε την ταπεινή μου γνώμη, οι χρήστες θα έπρεπε να σταματήσουν να διαμαρτύρονται. Κανονικά αυτοί που θα έπρεπε να «ουρλιάζουν» είναι οι εταιρείες hardware και τα μαγαζιά. Αυτοί χάνουν τα περισσότερα γιατί το γρήγορο Ίντερνετ γι' αυτούς σημαίνει περισσότερες πωλήσεις Η/Υ και περιφερειακών. Αλλά μήπως το καταλαβαίνουν κι αυτοί;

(PC Magazine, Μάιος 2007)

Τίποτα δεν είναι ασφαλές

Στις 10 Φεβρουαρίου γιορτάσαμε την ευρωπαϊκή μέρα ασφαλούς διαδικτύου. Όχι μόνο είναι ένα θέμα που μ' απασχολεί ιδιαίτερα αλλά είναι και από τις λίγες φορές που δεν έχω κάτσει με σταυρωμένα χέρια. Με φορείς, με γονείς, με παιδιά στη δουλειά, στην προσωπική ζωή... το έχω πάρει σοβαρά. Και όχι μόνο με τη στενή αλλά με την ευρεία έννοια. Και το σύστημα PEGI για τις ηλικίες στα παιχνίδια και το αν η οθόνη χαλάει τα μάτια, αν παθαίνουν τα παιδιά εθισμό και επιληψία, αν πρέπει να δίνουμε την πιστωτική μας κάρτα... Και άμα βρείτε φωτογραφίες του δικού μου παιδιού στο δίκτυο να μου γράψετε...

Επίσης οι φίλοι μου γνωρίζουν ότι πνέω τα μένεα με τους γονείς που χρησιμοποιούν την τηλεόραση, τον υπολογιστή και κυρίως τις φορητές παιχνιδομηχανές για μπέμπι σίτερ. Δεν με σιχτιρίζει τίποτε περισσότερο από μια παρέα πιτσιρίκια που αντί να κλωτσάνε μια αυτοσχέδια μπάλα έξω είναι κολλημένα όλα μαζί σε μία οθόνη 5 ιντσών. Και μάλιστα για να παίζουν παιχνίδια που θα έκαναν το πιο σκληροτράχηλο βετεράνο του Βιετνάμ να ανατριχιάζει.

Το κάζο, όμως, που έπαθα με τον κινηματογράφο δεν το περιμένα...

Είπαμε κι εμείς αθώα να δείξουμε στη διάδοχη γενιά το θαύμα της τέχνης και το ρίξαμε στον πολιτισμό. Που έχει παιδικό θέατρο, μπαλέτο, ζωγραφική... εκεί κι εμείς πρώτοι (να πάτε τα παιδιά στην Κρυψώνα στο Μοναστηράκι είναι τέλεια!). Στον κινηματογράφο τα βρήκαμε λίγο μπαστούνια, ένεκα που δεν διαβάζουμε ακόμα. Έχει όμως και Λούκι Λουκ και Μαδαγασκάρη 2 και άλλα που έρχονται. Άλλωστε εμείς μεγαλώσαμε στον κινηματογράφο. Όλα τα βλέπαμε: και καουμπόηδες και γκοτζίλες (συγγνώμη τζουράσικ παρκ ήθελα να πω) και πολέμους των άστρων και ότι βάζει ο νους σας. Και ποτέ ο κινηματογράφος δεν μας έκανε κακό. Ίσα ίσα που μας άνοιγε τα μάτια. Πώς ν' ανοίξουν τα μάτια των παιδιών, με τη Λόλα;

Μετά την επιτυχία που είχε, λοιπόν, ο «Ηλίας του 16ου» –νέα έκδοση- κάναμε το λάθος να πάμε και στο «όλα θα πάνε καλά», μια συμπαθέστατη κωμωδία. Μόνο που βρέθηκα να πρέπει ν' απαντήσω σ' ερωτήσεις του στυλ «τι είναι απαγωγή», «ποιος είναι ο κακός», «τι είναι τα πλαστά λεφτά», «τι είναι φυλακή», αφού είχα έντεχνα αποφύγει μια δυο σκηνές σεξ χάρη σε κάτι λυμένα κορδόνια. Στο νεκροταφείο, δε, όταν πάνε να κόψουνε ένα δάχτυλο από πεθαμένο, εκεί βγήκαμε όλοι μαζί έξω για τουαλέτα, γιατί η μαμά δεν άντεχε άλλο, με τη διαδοχή να ουρλιάζει «γρήγορα, χάνω την ταινία». Καλύτερα όμως να με μισήσει παρά να πρέπει στα καλά καθούμενα να εξηγώ και το θάνατο.

Που πήγε το «ακατάλληλο κάτω των 13» ή των 16; Γιατί πρέπει ν' ακούει μια αίθουσα τίγκα στα μαθητούδια «τ'... α... μου κουνιούνται»; Το safer internet μας μάρανε; Back to basics, δυστυχώς. Και κούνια που με κούναγε...

(PC Magazine, Μάρτιος 2009)

Θλιβερό καλοκαίρι

Ιούνιος. Τέλος της σχολικής χρονιάς. Δυστυχώς τα μπάνια του λαού αργούν ακόμα (για όσους τα κάνουν ή καλύτερα τα αντέχουν ακόμα). Τα τυχερά πιτσιρίκια θα φύγουν σε χωριά με παππουδογιαγιάδες και θα την περάσουν με μπάνια, ποδηλατάδες, πλατείες και τα συμπαραομαρτούντα της παιδικής μας ηλικίας. Μόνο που αυτά είναι όλο και λιγότερα... Κάθε πέρσι και καλύτερα. Δε χρειάζεστε εμένα να σας αναλύσω την οικονομική κρίση, ε;

Τα υπόλοιπα θα μείνουν με την τηλεόραση και τον υπολογιστή στο σπίτι. Πέντε ώρες το ένα, πέντε το άλλο και τη βγάλαμε τη μέρα.

Διαβάζω και ξαναδιαβάζω το τελευταίο ευρωβαρόμετρο για την ασφαλή χρήση του διαδικτύου και κάθε φορά κάτι καινούργιο μου χτυπάει στο μάτι. Η χώρα μας «ξεχωρίζει» σε πολλές περιπτώσεις. Για παράδειγμα, μόνο το ένα τέταρτο των γονιών είναι χρήστες του Διαδικτύου. Ταυτόχρονα έχουν τα υψηλότερα ποσοστά ανησυχίας για το τι μπορεί να πάθει το παιδί τους: να δει «ανάρμοστο» περιεχόμενο, να επικοινωνήσει με κάποιον άγνωστο και να θελήσει να τον συναντήσει μετά, να αποκαλύψει προσωπικά δεδομένα, να πέσει θύμα «cyber bullying» (νέο φρούτο).

Άλλο ένα στοιχείο που αξίζει προσοχής είναι το ότι ενώ στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης, 8 στα 10 παιδιά έχουν πρόσβαση από το σπίτι (και τα υπόλοιπα 2 από το σχολείο μας) στην Ελλάδα 8 στα 10 παιδιά δεν έχουν πρόσβαση από το σπίτι και τα περισσότερα καταφεύγουν σε φίλους, στο σχολείο και ένα στα τέσσερα σε Ίντερνετ καφέ.

Όχι ότι έχω κάτι μαζί τους και ας μου επιτρέψουν οι συμπαθείς επαγγελματίες να υποστηρίξω ότι ορθώς βγάζουν το ψωμί τους. Ωστόσο, εδώ και μερικά χρόνια, τρία στενά κάτω από το σπίτι μου, άνοιξε ένα τέτοιο καφέ και η πελατεία που βλέπω είναι αποκλειστικά πιτσιρικάκια. Το κακό είναι ότι τη βλέπω μπροστά σε υπολογιστές μετά τις 10 το βράδυ, ώρα που θα έπρεπε να είναι στο κρεβάτι της κανονικά. Το μέρος σκοτεινό, σε μια γειτονιά της Αθήνας, ελάχιστα εμπορική – μόνο ψιλκατζίδικο, κομμωτήριο και σουβλατζίδικο έχουν καταφέρει να στεριώσουν – χαμηλού σχετικά βιοτικού επιπέδου με διάφορα κτίρια που ζουν οι ίδιες οικογένειες εδώ και δεκαετίες. Μια γειτονιά που ξέρεις τι μαγειρεύει ο γείτονας, που ακούς τον καβγά του και γνωρίζεις τη νέα του διεύθυνση όταν μετακομίσει. Και που κάποτε οι δρόμοι έσφυζαν από ζωή και παιχνίδι. Σήμερα το καφέ τα έβγαλε από το σπίτι για να τα χάσει σ' ένα άλλο κτίριο...

Θλίψη.

Όπως και η δική μου που μου κόβονται τα χέρια στην πρώτη διακοπή ρεύματος, που χάνω την επαφή μου με τον κόσμο μόλις κλείσει ο υπολογιστής. Μήπως είναι χειρότερο από την οικονομική κρίση;

(PC Magazine, Ιούνιος 2009)

Περί πολιτισμού

Κάθε φορά που πάω τις βόλτες μου στις Ευρώπας γυρίζω πίσω θλιμμένη. Αυτή τη φορά γύρισα χαρούμενη με τη γνωστή επωδό: Ελλάδα, Ελλαδίτσα μου...

Παρίσι. Μια πόλη που ξέρω όσο καλά και την Αθήνα κι έτσι μπορώ και να συγκρίνω ανάμεσα στις δύο αλλά και να αναγνωρίσω τις μεταβολές από το ένα ταξίδι στο άλλο.

Το ότι η διαφήμιση για ιστοσελίδες είναι πλέον καθεστώς, το ζούμε πια κι εδώ (άλλο αν αντί για χρήσιμες ή διασκεδαστικές ιδέες έχουμε overload καζίνου). Παιχνίδια όμως; Αχά! Το νέο Red Dead Redemption της Rockstar με κυνηγούσε σε κάθε σταθμό του μετρό. Βέβαια έπρεπε να δω το τρέιλερ για να καταλάβω ότι πρόκειται για υπόθεση Γουέστερν. Ουάου, γουέστερν παιχνίδι δράσης... αμάν με τους Ράμπο πια.

Το πρώτο κιόλας βράδυ, με τη γνωστή παλιοπαρέα στο σπίτι, μιλάγαμε για κινηματογράφο, μου σύστησαν μια πολύ καλή ταινία που δεν παίχτηκε εδώ και τι έκανα εγώ η έξυπνη; Πήγα στον υπολογιστή τους παρά δίπλα να τσεκάρω αν υπάρχει... «ΜΗΗΗΗΗΗΗΝ ΤΟ ΚΑΤΕΒΑΣΕΙΣ» ακούστηκε μια σπαραχτική κραυγή που με πάγωσε... Τι έγινε βρε παιδιά, ποιος με κάρφωσε πάλι (Χαρχούδας);

Και τότε έμαθα ότι με την πρώτη «κατεβασία» σου έρχεται προειδοποιητικό μέιλ, με τη δεύτερη ένα ακόμα αυστηρότερο και με την τρίτη... βρίσκεσαι χωρίς σύνδεση! Όταν έγραφα σε προηγούμενες στήλες για την ACTA και τις μυστικές διαπραγματεύσεις για να μετατρέψουν τους παρόχους πρόσβασης σε πολιτοφύλακες του Διαδικτύου δεν είχα φανταστεί πώς είναι όταν κάτι τέτοιο ΗΔΗ ΙΣΧΥΕΙ! Στη Γαλλία, ο νόμος Αντοπί τα φρόντισε όλα μια χαρά.

Σε σημείο που κάποιος άλλος φίλος, ερασιτέχνης σκηνοθέτης καλλιτεχνικών ταινιών, έλαβε ένα μέιλ που τον παρακαλούσε να κατεβάσει το βίντεο που είχε ανεβάσει στο δίκτυο γιατί δεν είχε τα δικαιώματα της μουσικής επένδυσης. Πάει και η καλλιτεχνική δημιουργία. Όποιος θέλει να γυρίσει ταινία να βάλει το ένα του παιδί να παίζει πιάνο και το άλλο να τραγουδάει... κι αν δεν έχει παιδιά να τα κάνει μόνος του...

Το «πολιτοφύλακες» που χρησιμοποίησα δεν είναι τυχαίο. Θα μπορούσα να γράψω «χωροφύλακες», «αστυνομικοί» κτλ... Αλλά όμως αυτοί οι τελευταίοι έχουν ως θεσμικό ρόλο την εφαρμογή των νόμων και άρα και τη νομιμότητα να το κάνουν. Οπως πολύ σωστά παρατήρησε και ένας φίλος, λογικά, μια τέτοια διάταξη θα πρέπει να είναι αντισυνταγματική γιατί οι πάροχοι δεν έχουν καμία τέτοια νομιμοποίηση.

Με τα πνευματικά δικαιώματα δεν έχω απολύτως τίποτα και βιβλία και δίσκους και ταινίες αγοράζω... Αλλά σήμερα απαιτώ να μου εξασφαλίζεται η πλήρη πρόσβαση σε όλα (με αντίτιμο) ακόμα και αν ενδιαφέρομαι για ισλανδική ή μεξικανική παραγωγή. Γιατί δεν κατάλαβα; Ποιος αποφασίζει τι θα ακούω, τι θα διαβάζω και τι θα βλέπω; Ποιους τρόπους έχω όμως να απολαύσω ένα έργο πολιτισμού που ο κατά τόπους διανομέας κρίνει αντισυνταγματικό (που σίγουρα είναι κιόλας); Μόνο έναν, το διαδίκτυο.

Ας μου βρουνε λοιπόν ένα τρόπο να πληρώνω αυτά που θέλω, σε τιμή που να είναι λογική (και όχι τάξης CD ή κινηματογραφικής αίθουσας), ας φροντίσουν **πρώτα** εμένα, εσάς, τον πολίτη και τότε και οι εταιρείες και οι καλλιτέχνες θα επωφεληθούν κι αυτοί.

Το μόνο καλό είναι ότι εδώ έχουμε άλλα ψάρια να τηγανίσουμε (όπως λένε οι Άγγλοι) και άλλες γάτες να μαστιγώσουμε (όπως λένε οι Γάλλοι) και μόνο αυτό δε μας μάρανε. Αλλά πάλι, μήπως επειδή δεν μπορούμε να διορθώσουμε τίποτα πια σ' αυτή τη χώρα, μήπως λέω, κάποιοι σκεφτούν να ξεκινήσουμε από κει;

Χριστουγεννιάτικη wish list

Σε λίγες μέρες το 2010 θα κλείσει οριστικά την πόρτα πίσω του κι εμείς θα κάνουμε ένα μεγάλο «ουφ». Τέτοια χρονιά ούτε που περιμέναμε ποτέ ότι θα ζήσουμε. Με την κρίση ξυπνάμε, με την Τρόικα κοιμόμαστε κι αν υπήρχε κάποιος που δεν ήξερε την κυρία Μέρκελ, αυτό είναι πια παρελθόν. Πολλές οικογένειες θα κάνουν θλιμμένα Χριστούγεννα, αφού αν και πολλοί συμπολίτες μας δεν έχουν πια δουλειά είναι πολλοί περισσότεροι εκείνοι που φοβούνται πώς θα την χάσουν σύντομα. Και δικαίως αφού το τίμημα για το είδος της οικονομίας που ακολουθείται για να μας βγάλει από την κρίση έχει –διαπιστωμένα– ως τίμημα υψηλό ποσοστό ανεργίας.

Το πιο ορατό απ’ όλα είναι οι βιτρίνες των καταστημάτων που η μία πίσω από την άλλη καλύπτονται με χαρτόνι και ένα μεγάλο «ενοικιάζεται» εμφανίζεται πάνω του. Θλίψη. Η κατανάλωση μειώνεται. Η καλή πλευρά είναι πώς ανακαλύψαμε ότι μπορούμε να ζούμε και χωρίς πανταλόνι ιβσανφλοράν και η ζωή μας δεν αλλάζει σε τίποτα. Η κακή πλευρά είναι ότι ο κόσμος χάνει τις δουλειές του και ακόμα χειρότερα η ψυχολογία όλων πέφτει κατακόρυφα: τα χειρότερα Χριστούγεννα θα είναι φέτος ή μήπως του χρόνου;

Κι όμως στο διαδίκτυο, ειδικά το ελληνικό τα πράγματα δεν πάνε τόσο άσχημα. Αντί να κλείνουν τα υπάρχοντα καταστήματα, ανοίγουν συνεχώς καινούργια δίνοντας στον καταναλωτή την ευκαιρία να επιλέξει από μεγαλύτερη γκάμα και κυρίως πιο φτηνά. Το αντίδοτο στα κινέζικα που ξεφυτρώνουν πιο γρήγορα κι από μανιτάρια είναι τα ψώνια στον υπολογιστή μας.

Και ομολογώ πώς την έχω ψωνίσει κι εγώ μετά από πάρα πολλά χρόνια σερφάρισμα. Οι αγορές του κόσμου στα πόδια μου. Προϊόντα που τα βρίσκουμε πάμφθηνα κι έρχονται αμέσως στην πόρτα μας (μην ξεχνάτε το κόλπο του γραφείου, παράδοση εκεί σημαίνει ότι κάποιος θα είναι όλη την ημέρα για να το παραλάβει και δε χρειάζεται να τρέχεις στο ταχυδρομείο). Α, και μια που το έφερε η συζήτηση, κάθε φορά που παρουσιάζω e-shopping σελίδες είναι γιατί τις έχω δοκιμάσει ως πελάτης κι όχι γιατί πήρα ένα δελτίο τύπου. Αυτά γίνονταν από άλλους και σε άλλες εποχές...

Και μάλιστα ανακάλυψα ότι έχω μείνει πολύ πίσω. Η καλύτερή μου φίλη η Κορίνα, η οποία πριν από 10 χρόνια στα μαθήματα χειρισμού υπολογιστή στο γραφείο πήγαινε καθυστερημένη και μοίραζε κουλουράκια γιατί έτσι κι αλλιώς δεν έπαιρνε χαμπάρι τίποτα, η ίδια Κορίνα που πλήρωνε πάροχο Ίντερνετ στο σπίτι για δυο χρόνια πριν καταφέρει να συνδεθεί... αυτή λοιπόν η Κορίνα είναι το μεγαλύτερο ζουζούνι στα ψώνια. Όπως ξέρει τις τρύπες σ’ όλο το λεκανοπέδιο ξέρει και τις τρύπες στο δίκτυο. Ήταν αυτή που μου σφύριξε ότι για ψώνια κάτω από 300 δολάρια από τις ΗΠΑ δεν πληρώνεις φόρους. Δεν έχω δοκιμάσει ακόμα (εκτός από βιβλία και CD) γιατί την τελευταία φορά που μου έστειλε η φίλη μου η Βούλα σοκολάτες από τη Νέα Υόρκη, τις πήρα δύο μήνες μετά και πλήρωσα κιόλας τ’ άντερά μου (ε, καλά ήταν και 15 χρόνια πριν). Αλήθεια είναι; Βοηθήστε...

Για φέτος τα Χριστούγεννα, όπως και για τις επόμενες γιορτές, γενέθλια κλπ αποφασίσαμε ότι θα ανταλλάξουμε wish list. Ξέρετε ντε, που μπαίνεις σε μια σελίδα και προσθέτεις πράγματα στη wish list για να τα πάρεις αργότερα. Οι περισσότερες ξένες σελίδες σήμερα σου δίνουν αυτή τη δυνατότητα. Μπαίνεις στη wish list του φίλου σου, βλέπεις τι θέλει, αποφασίζεις το μπάτζετ και ψωνίζεις κάτι που το επιθυμεί διακαώς και γλυτώνεις περιττές σπατάλες. Άσε που τα έξοδα αποστολής όλο και μειώνονται. Αλλά και πάλι, αν βάλεις το χρόνο μετακίνησης, βενζίνη, εισιτήρια, κουβάλημα πάλι φθηνότερα έρχεται.

Απ’ ότι φαίνεται το δίκτυο θα είναι η καλύτερη λύση για να κάνουμε φέτος Χριστούγεννα. Όσοι τα καταφέρουν.

Είμαι κεφάτη ψωνίζω απ' το δίκτυο...

Εγώ άλλα είχα στο μυαλό μου να γράψω αυτό το μήνα. Αλλά έλα που με πάει γύρω γύρω κι όλο γι' αυτό ακούω να (μου) μιλάνε. Θέλει ο παπάς ν' αγιάσει κι ο διάβολος δεν τον αφήνει...

Για ποιο θέμα;

Μα για τις ηλεκτρονικές μας αγορές βεβαίως, βεβαίως. Ρεζίλι διεθνώς έχουμε γίνει και ως πελάτες. Γιατί, τί είναι, φίλοι μου, το ηλεκτρονικό εμπόριο; Ένας που **πουλάει**, ένας που **αγοράζει**... κι ένας που **μεταφέρει**.

Ο αγοραστής προπληρώνει συνήθως το αγαθό και ο πωλητής του το στέλνει. Και μάλιστα σχεδόν πάντα με «tracking number» (στα ελληνικά) ώστε ο αγοραστής να μπορεί να ξέρει ανά πάσα στιγμή πού βρίσκεται το πακέτο του. Και περιμένει ο πτωχός, πλην τίμιος, αγοραστής και περιμένει και περιμένει. Και μετά αποφαινεται ότι ο πωλητής ήτο απατεών.

Όχι, φίλοι, μου δεν είναι έτσι.

Ιστορία πρώτη: Φίλη που αγοράζει αποκριάτικες στολές για τα δίδυμα κοριτσάκια της από Αγγλία. Περιμένει, περιμένει... Τελικά αποδεικνύεται ότι οι στολές έχουν πάει σε άλλη διεύθυνση και έχουν παραληφθεί κανονικά. Αντίδραση των Άγγλων: «άσε ξέρουμε δε θα βρεις άκρη». Και στέλνουν καινούργιες.

Ιστορία δεύτερη: Φίλος που αγοράζει laptop από Γερμανία. Περιμένει, περιμένει... Ένα μήνα στο τελωνείο (από Ε.Ε.; πώς το έκαναν αυτό;) και μετά τα ΕΛΤΑ δηλώνουν ότι άφησαν ειδοποίηση αλλά δεν το ζήτησε κανένας. Στο τσακ το πρόλαβε να μην φύγει για πίσω (να φύγει για πίσω ή μήπως για κάπου αλλού;) Επικοινωνεί με τους Γερμανούς, που του δηλώνουν ότι από τα κρούσματα που έχουν σκέφτονται ν' αλλάξουν τρόπο αποστολής.

Ιστορία τρίτη: Φίλη που αγοράζει Mp4 από Χονγκ Κονγκ. Περιμένει, περιμένει... Ένα μήνα επίσης στο τελωνείο (ελάχιστο ποσό, πώς το έκαναν αυτό;) και μετά τα ΕΛΤΑ δηλώνουν ότι άφησαν ειδοποίηση αλλά δεν το ζήτησε κανένας (παιδιά copy paste κάνω, μην αναρωτιέστε, αλλά δε φταίω εγώ). Έλα ντε όμως, που η συγκεκριμένη είχε δηλώσει τη διεύθυνση της δουλειάς της όπου επί 24ώρου υπάρχει φύλακας και παραλαμβάνει τα πάντα; Την πάπια στα ΕΛΤΑ. Που αφήσατε την ειδοποίηση βρε παιδιά; Στο κουδούνι; Δεν έχουμε κουδούνι, είμαστε ανοιχτά συνεχώς; Δεν ξέρετε; Δεν μπορείτε να μάθετε; Μη μου λέτε πάλι ότι αφήσατε ειδοποίηση, με πληγώνετε...

Δύο μέρες μετά εμφανίζεται ο ταχυμεταφορέας στην εταιρεία. «Που αφήσατε ειδοποίηση;» Μούγκα. «Όχι, να μου πεις, επιμένει ο φύλακας γιατί αν δεν ήμουν στη θέση μου θα με απολύσουν». Μούγκα.

Γιατί κάθε νοήμων πολίτης αυτής της χώρας να μην υποψιαστεί ότι παίζει κύκλωμα στην ιστορία; Τι δουλειά έχουν να μένουν τα πακέτα στο τελωνείο; Και που πηγαίνουν οι ειδοποιήσεις-φαντάσματα; Και ποιος τσεπώνει τελικά τα πακέτα;

Η στήλη έχει πλήρη στοιχεία για τις παραπάνω καταγγελίες, αν κάποιος υπεύθυνος –κυρίως των ΕΛΤΑ- ενδιαφερθεί, λέμε τώρα, άμα ήμασταν πολιτισμένο κράτος.

Τα στοιχεία που δόθηκαν στη δημοσιότητα για τη χρονιά που πέρασε από την ανοιχτή γραμμή καταγγελιών safeline δίνουν ποσοστό 14% για οικονομικές απάτες (σε σύνολο 4.204 καταγγελιών). Αλλά πρόκειται για τους διαδικτυακούς απατεώνες... πλήρως, δεν ήρθε ποτέ το προϊόν ή ήταν κακής ποιότητας. Εκεί αναλαμβάνει το αρμόδιο τμήμα της Ελληνικής Αστυνομίας και κάνει ότι μπορεί. Από τους απατεώνες γύρω μας, κάποιιοι από τους οποίους δουλεύουν για το κράτος και τους πληρώνουμε κιάλας ποιος θα μας σώσει;

(PC Magazine, Μάρτιος 2011)

Ούτε μείλ έχω και χάκερ είμαι

Αυτήν την εβδομάδα δεν έχω να πω τίποτα καλύτερο απ' όσα μου διηγήθηκε η φίλη και συνάδελφος (κανάλι της Βουλής, να τη βλέπετε) Ματρώνη Δικαιάκου. Η στήλη της ανήκει, προς τιμήν της ταλαιπωρίας που πέρασε.

Μου υπέκλεψαν τον κωδικό μου από τον λογαριασμό μου στο hotmail και έστειλαν σε όλες τις εκεί επαφές μου το κάτωθι εντελώς πανηλίθιο, αλλά ...σε πρώτη ανάγνωση ανησυχητικό (του τύπου «μπας και»;))

Έφερε τον τίτλο «HELP»...

«I'm sorry for this odd request because it might get to you too urgent but it's because of the situation of things right now, I'm stuck in Cardiff Wales with Family right now, we came down here on vacation we were robbed, the situation seems worse as bags,cash ,credit cards and cell phone were stolen at GUN POINT, It's such a crazy experience for us, we need help flying back home, the authorities are not being 100% supportive but the good thing is that we still have our passport but don't have enough money to get our flight ticket back home, please i need you to loan me some money, I will reimburse you right as soon as I'm back home. I promise

Thanks In Advance

Matroni

Ακολούθησε καταιγισμός τηλεφωνημάτων, sms και μηνυμάτων από ανθρώπους που ανησυχούσαν μήπως και μια στο εκατομμύριο, ήθελαν να με ενημερώσουν κλπ.

Επί τρεις μέρες δεν κάνω τίποτε άλλο από το να λέω πως -προφανέστατα- είναι μια μπραρούφα και μισή! Πού να πάω στο Κάρντιφ μωρέ στα ξεκούδουνα; Και με τους γονείς μου; Και να γράφω στα αγγλικά στους Έλληνες φίλους και γνωστούς; ΕΓΩ; Που σιχαίνομαι και τα γκρίκλις;

Το κορυφαίο είναι πως δεν μπορώ να διαγράψω τον παλιό μου λογαριασμό, γιατί η hotmail με θεωρεί επίδοξη χάκερ! Βλέπεις οι εισβολείς άλλαξαν όλα τα στοιχεία μου και είναι αδύνατη η ταυτοποίηση.

Η μόνη μου έννοια ήταν οι αλλοεθνείς φίλοι που ίσως να θεωρούσαν λογική την αποστολή μηνύματος από μένα στα αγγλικά...

Μέσα στην πρώτη ώρα του «ηλεκτρονικού ατυχήματος» επικοινωνήσα με τη δίωξη ηλεκτρονικού εγκλήματος όπου: 1) Πρώτη φορά συνομίλησα με έξυπνο αστυνομικό! Το ό,τι ήτα γυναίκα το θεωρώ απλώς... μπόνους 2) Δεν... προωθήθηκα από τον Άννα στον Καϊάφα για να μιλήσω με κάποιον «αρμόδιο» 3) Η αστυνομικός μου αποτέλειωσε τη φράση λέγοντάς μου πως έχει ξανακούσει παρόμοια ιστορία -πολλές φορές- και πως πάντα το επιμύθιο είναι -quelle surprise- «στείλετε λεφτά» 3) Με ενημέρωσαν πως επειδή η hotmail είναι αμερικανική εταιρία δεν υπάρχει και τόσο επαρκής συνεργασία.

Κατόπιν αυτού 1) Ξανά-μανά- πίστεψα στην αγαπημένη ΕΕ 2) συνέχισα να εξηγώ και να τσαντίζομαι 3) Προσπάθησα να θυμηθώ πόσες προσωπικές φωτογραφίας – ακόμη και φίλων- βρίσκονταν σε απεσταλμένα μηνύματα 4) Γέλασα συλλογισόμενη τα 9000 + εισερχόμενα μηνύματα -κυρίως στα ελληνικά που θα αντίκρισαν με απελπισία οι χάκερς 5) Έγραψα ένα μήνυμα στον παλιό μου ηλεκτρονικό εαυτό -προς τα κωθόνια αυτά δηλαδή- λέγοντάς τους ότι πολύ κακώς έκαναν ό,τι έκανα και πως η Ιντερπόλ είναι στα ίχνη τους- από λογαριασμό που έφτιαξα ad hoc! 6) Δάκρυσα στη σκέψη ότι κάτι εξόφθαλμα εκφραστικά και άλλα λάθη δεν κατέστησαν σαφέστατο στους παραλήπτες πως επρόκειτο για χάκερ! Χαμένη η αγάπη στη γλώσσα του Τσόσερ και του Τζάγκερ (...), χαμένα 4 χρόνια αγγλικής φιλολογίας. Χαμέεεεενα -και τα μυαλά μου ψηφιακά και μη- που θρηνεί και η Καιτούλα η

Γαρμπή.
Αυτά αγαπητή μου!

(PC Magazine, Μάιος 2011)

Social Media

THIS BOOK WAS PRODUCED USING
PRESSBOOKS.COM

THIS BOOK WAS PRODUCED USING
PRESSBOOKS.COM

Κοινωνικά δίκτυα και τσόντες

Όλοι μας έχουμε αδυναμίες. Όχι απαραίτητα κακές. Μία από τις δικές μου είναι τα αστυνομικά μυθιστορήματα. Κυρίως των σύγχρονών Γάλλων συγγραφέων. Και ιδιαίτερα της Φρεντ Βαργκάς, την οποία διαβάζω μανιωδώς. Οποία απογοήτευση, λοιπόν, όταν είδα ότι στις 24 Ιανουαρίου, βγαίνει στους Γαλλικούς κινηματογράφους η πρώτη ταινία βασισμένη σε βιβλίο της, το «Φύγε γρήγορα, έλα αργά» (κυκλοφορεί στα ελληνικά και το συστήνω ανεπιφύλακτα). Που να περιμένω μήνες και μήνες για να βγει σε DVD... Είπα κι εγώ να κάνω μία εξαίρεση και να κατεβάσω την ταινία από το δίκτυο, κάτι που μέχρι σήμερα απέφευγα συστηματικά να κάνω. Αλλά για μια εξαίρεση ζούμε...

Δύο μέρες και 700 MB αργότερα ανοίγω και πέφτω πάνω σε μία χμ! χμ! ας πούμε ταινία ερωτικού περιεχομένου. Άλλη μία μέρα και άλλα 700MB αργότερα (επί δύο για να είμαι σίγουρη ότι θα πέσω στο σωστό) και η βιβλιοθήκη μου πλουτίστηκε από δύο ακόμα ταινίες, όχι τις ίδιες αλλά με την ίδια πρωταγωνίστρια.

Ας πούμε ότι έχω γερό στομάχι και ότι πήρα κι ένα διαδικτυακό μάθημα για τα λεγόμενα «κοινωνικά δίκτυα». Όμως το ίδιο απόγευμα διάβασα μία πανεπιστημιακή (αμερικανική) εργασία για τα εναλλακτικά κοινωνικά δίκτυα (online κοινότητες στα ελληνικά), για τη σημασία των νέων τεχνολογιών στη δημιουργία και τη συντήρησή τους και άκουσον άκουσον για τον σημαίνοντα ρόλο που παίζουν οι κοινότητες peer to peer... αυτό τώρα πώς το μπέρδεψε;

Πρώτο πρόβλημα: Δεν έχω τίποτα εναντίων της αντιγραφής, δεν είμαι εταιρεία. Αλλά να την ιδεολογικοποιούμε κιάλας... Να τη συγκρίνουμε με τα πραγματικά κοινωνικά δίκτυα που πράγματι δημιουργούνται και συντηρούνται χάρη στο Ιντερνετ!

Δεύτερο πρόβλημα: Πώς αντιμετωπίζουμε τους κακοήθεις που φορτώνουν τα peer to peer με τη σαβούρα τους; Ούτε με τις τσόντες έχω τίποτα, αρκεί να μην μου τις σερβίρουν χωρίς να το θέλω...

Στη χώρα μας δυστυχώς δεν υπάρχει θεωρητικό υπόβαθρο για τη χρήση των νέων τεχνολογιών. Ή είμαστε τεχνοφρικιά και ασχολούμαστε μόνο με τη χρήση των νέων τεχνολογιών, χωρίς να μας απασχολεί η αλλαγή του κοινωνικού παραδείγματος που επιφέρουν (τι είπα τώρα, ε;) ή είμαστε «διανοούμενοι-καθηγητάδες» και γράφουμε εργασίες για πράγματα που γνωρίζουμε μόνο μέσα από βιβλία (και μάλιστα άλλων).

Προς τα πού πάμε; Πώς αλλάζουμε την κοινωνία μας; Τι σημαίνουν τα blogs για τη δική μας χώρα; Γιατί δεν υπάρχει ελληνικό περιεχόμενο (άσχετο αλλά μεγάλη η απορία μου); Γιατί οι Έλληνες προτιμούν να εντάσσονται σε δίκτυα του εξωτερικού και δεν υπάρχουν αμιγώς Ελληνικά κοινωνικά δίκτυα (φωτεινή εξαίρεση η κοινότητα του e-rcmag);

Ψιλά γράμματα, θα μου πείτε. Εντάξει λοιπόν, ας συνεχίσουμε να κατεβάζουμε, ο καθένας μόνος του το τραγούδι του και την τσόντα του. «Κοινωνικά δίκτυα» είναι κι αυτά μας λένε οι επιστήμονες.

(PC Magazine, Μάρτιος 2007)

Άλλος ένας στο φατσοβιβλίο

«Φατσοβιβλίο: ελεύθερη απόδοση του facebook», ανέκδοτο λεξικό πληροφορικής

Ο Γιάννης (Τζώρτζος) τα φταίει όλα, αυτήν τη φορά θα τον δώσω: ήταν ο άνθρωπος που μου έκανε την πρόσκληση για το φατσοβιβλίο. Για να μην του χαλάσω το χατίρι γράφτηκα κι εγώ, ούτε φωτό, ούτε τίποτα, τα απολύτως απαραίτητα για να υπάρχω.

Ξαφνικά μου ήρθε μια πρόσκληση από ένα φίλο στο εξωτερικό που τον βλέπω μόνο μια-δυο φορές το χρόνο. Απαντώντας θετικά, μπήκα στο προφίλ του και είδα φωτογραφίες: από φίλους του για τους οποίους μου είχε μιλήσει αλλά δεν τους είχα γνωρίσει μέχρι οικογενειακές του στιγμές που είχα χάσει λόγω απόστασης... Μέσα από το δικό του προφίλ, πήρα την πρωτοβουλία να επικοινωνήσω με κοινούς μας φίλους με τους οποίους είχα χάσει επαφή...

Και μετά μου ήρθε η ιδέα να ψάξω τους συμφοιτητές μου. Βρήκα έναν που μ' έστειλε στον επόμενο και κατόπιν στον επόμενο... μεγάλη συγκίνηση για όλους!

Και μετά ήθελα να ψάξω και τα ξαδέλφια μου. Και βρήκα ένα σωρό και τα λέμε συχνότερα τώρα. Είχα και μια άτυχη στιγμή: ψάχνοντας ξάδελφο μαθηματικό που γυρίζει τα πανεπιστήμια της Ευρώπης και ποτέ δεν ξέρω που βρίσκεται, βρήκα έναν με το ίδιο όνομα και την ίδια καράφλα. Δεν ήταν αυτός αλλά ένας ξάδελφός του, αλλά αποφασίσαμε να κρατήσουμε επαφή. Τέλειο;

Έχω αρχίσει πραγματικά να θυμώνω. Έπρεπε να είναι όλοι στο facebook, ΟΛΟΙ. Αλλιώς που θα τους βρω εγώ;

Μετά τον πρώτο ενθουσιασμό άρχισαν τα προβλήματα. Γιατί όταν εσύ φίλε αναγνώστη, που είσαι ο λόγος ύπαρξής μου, ζητάς να γίνουμε φίλοι εγώ τι να πω; Όχι! Δεν γίνεται! Αλλά έτσι κινδυνεύω να γίνω σαν τον Ψινάκη, να έχω έναν ατελείωτο κατάλογο με «φίλους» που ούτε καν τους γνωρίζω.

Πρόβλημα δεύτερο: άρχισαν οι προσκλήσεις να γίνω υπότιης, να στείλω λουλούδια, ν' απαντήσω σε κουίζ... Ωπα παιδιά! Έχουμε και δουλειά και οικογένεια. Αυτό το βιολί θα έχουμε;

Για να μην κάνω αναφορά και στα τρομερά «πάρτι γνωριμιών» που βγήκανε και στα τηλεοπτικά μεσημεριανάδικα... Μη !&@^*Y\$....!

Τι πρέπει να κάνω; Πώς να το χειριστώ; Για την ώρα έβαλα περιορισμούς στις οικογενειακές φωτογραφίες. Και κράτησα αυτό που βάζεις τι βιβλία διαβάζεις και τι ταινίες βλέπεις και αυτό με τις πόλεις πού έχω επισκεφθεί γιατί πάντα ήθελα να το κάνω. Αλλά δεν θέλω να περάσω τη ζωή μου στο Φατσοβιβλίο. Το οποίο όμως, στην τελική, λάτρεψα. Παράνοια, ε;

(PC Magazine, Ιούνιος 2008)

Ζήτω ο Ομπάμα

Με τις ΗΠΑ, ο κόσμος της πληροφορικής ασχολείται εκτενώς... από πάντα. Λογικό, αφού όλα τα ωραία (αλλά και τα περίεργα) μας έρχονται από την αντίπερα όχθη του Ατλαντικού. Φάρος το MIT, φάρος και οι μεγάλες πρωτοπόρες εταιρείες που στήθηκαν από πιτσιρικάδες σε γκαράζ, φάρος πάνω απ' όλα οι γκουρού των νέων τεχνολογικών : Νεγροπόντε, Τζόμπς, Γκέιτς, Μπέρνερς-Λι και όλο το σινάφι.

Ωστόσο, εδώ και καιρό δεν είναι η πληροφορική που μας απασχολεί, αλλά οι προεδρικές εκλογές. Άνθρωποι που ποτέ πριν δεν ασχολήθηκαν ιδιαίτερα με τη διεθνή πολιτική, σήμερα γυρνάνε με μπλουζάκια του Ομπάμα. Δεν είναι μόνο που δεν αντέχουμε πια τον Μπους. Είναι που ο ίδιος είναι νέος, είναι ωραίος, είναι μαύρος, νίκησε τη Χίλαρι που όλοι την περιμέναμε φαβορί (μετά το αμαρτωλό φουστάνι της Μόνικα, όλοι ξέραμε γιατί συγχώρεσε τον Μπιλ). Η Ευρώπη τον λατρεύει. Σχεδόν 300 χιλιάδες άνθρωποι πήγαν να τον ακούσουν στο Βερολίνο.

Κανείς μας δεν ξέρει εάν θα μπορέσει να συγκρατήσει την κρίση που σοβεί σε ολόκληρο τον πλανήτη. Την κρίση που έχει κάνει τον καθένα από μας να χάσει τον ύπνο του: αυτόν που το στεγαστικό του έχει φτάσει στα ύψη, αυτόν που έχει το εφάπαξ στην τράπεζα και δεν ξέρει εάν θα το ξαναδεί, αυτόν που η επιχείρησή του βουλιάζει, αυτόν που δεν ξέρει αν θα πάρει το μισθό του αύριο.

Κι όμως, ο Ομπάμα είναι ένα σύμβολο και ως τέτοιο έγινε και σταρ της μπλογκόσφαιρας. Το τι διαβάζει κανείς δε λέγεται. Και μόνο στην Ελλάδα, ε; Μοιάζει ή δε μοιάζει με τον Τσίπρα; Θα τον ψηφίσει τελικά η Ατζελίνα Ζολί, όπως η Μαντόνα; Στηρίζει ή όχι το Πατριαρχείο; «Πάθος, όραμα κι αξία, Ομπάμα, Ομπάμα»... Το ξέρετε; Είναι το ελληνικό ραπ τραγούδι στο you tube. Το οποίο you tube βρήθει φυσικά από βίντεο του είδους. Μου άρεσε και το Ιρλανδικό κλιπ: «Ο' Λιρι, Ο' Νιλ, Ο' Χάρα, δεν υπάρχει πιο Ιρλανδός από τον Μπάρακ Ο' Μπάμα!!!».

Δεν ξέρω εάν θα καταφέρει τελικά να εκλεγεί. Η κρίση είναι σοβαρότατη και η αντίδραση των ψηφοφόρων την ημέρα των εκλογών απρόβλεπτη. Έχει πάντως το προβάδισμα και τις μέγιστες πιθανότητες.

Ένα είναι σίγουρο, ότι βγήκε νικητής στη μπλογκόσφαιρα που τον λάτρεψε.

Είναι επίσης σίγουρο, ότι όταν εκλεγεί θα είναι ένας ακόμα πρόεδρος των ΗΠΑ, με πρώτη του προτεραιότητα τα συμφέροντα της χώρας του. Που δυστυχώς δεν συμπίπτουν πάντα με τα δικά μας.

Κρίμα, γιατί όλοι εμείς της μπλογκόσφαιρας θα θέλαμε να είναι ο Ομπάμα και ο δικός μας πρόεδρος.

(PC Magazine, Νοέμβριος 2008)

Όταν μεγαλώσω...

Μια καλή και ικανότατη κυρία στη δουλειά της (διεθνείς μεταφορές) με ξεφτίλισε. Και καλά μου έκανε. Χωρίς να το ξέρει, γιατί είμαι σίγουρη ότι εάν το συνειδητοποιούσε θα αισθανόταν πολύ άσχημα. Αλλά το γεγονός δεν αλλάζει: με ξεφτίλισε. Η ιστορία είναι μακριά και μάλλον κουραστική. Ένα πακέτο έπρεπε να φτάσει στη Σουηδία. Το ταχυδρομείο δεν το αναλάμβανε, όπως και οι εταιρείες κούριερ, γιατί απαιτούσε ειδική συσκευασία, η οποία κόστιζε περισσότερο από το πεσκέσι. Ρωτώντας πας στην Πόλη και για να μην τα πολυλογώ έφτασα και στο γραφείο της, η οποία όχι μόνο τσακίστηκε να με εξυπηρετήσει, λες και γνωρίζομασταν από χρόνια, αλλά μου έδωσε και μαθήματα επιχειρηματικότητας. Χαιρετώντας τη και ευχαριστώντας τη για πολλοστή φορά είπα η ανόητη: «*Αχ! Να ξέρατε τι τράβηξα για να φτάσω μέχρι εδώ*». «*Μα γιατί, αφού είμαστε και στο Ιντερνετ!*» Την κοίταξα στα μάτια να δω αν με κοροϊδεύει, αλλά όχι. Φαινόταν ειλικρινέστατη στην απορία της.

Η δεύτερη ξεφτίλα ήρθε από έναν εικοσάχρονο πιτσιρικά, υπάλληλο μεγάλης αλυσίδας ηλεκτρονικών, στον οποίο παρέδωσα –μάλλον εκνευρισμένη με τη μοίρα μου τη μαύρη- το καινούργιο σούπερ ντούπερ DVD μου δηλώνοντας ότι «*δε δουλεύει το ON-OFF*». Ο προϊστάμενος, συμφώνησε μαζί μου ότι μάλλον είναι χαλασμένο το τηλεκοντρόλ, και μαζί αναβιώναμε ιστορίες ελαττωματικών μηχανημάτων. Σε δύο λεπτά ο μικρός είχε φέρει πίσω το DVD και χαμογελαστός μάς δήλωνε ότι υπάρχει «*ένα κουπάκι DVD και ένα TV*» και ότι «*όταν είναι πατημένο το TV, το ON-OFF του DVD δε δουλεύει!*»

Πού να κρυφτώ; Υπάρχει τρύπα αρκετά βαθιά;

Ο φίλος μου ο Στάθης, που προγραμματίζε σε commodore όταν εγώ ακόμα έπινα το γάλα με μπιμπερό και που προσπαθούσε να μου εξηγήσει τι είναι το ανοιχτό λογισμικό όταν εγώ προσπαθούσα να μάθω PASCAL χρησιμοποιώντας δισκέτες 5 1/4 (όχι φίλοι μου, δεν είμαι εγώ γριά, τα πανεπιστήμια άργησαν ν' αλλάξουν υπολογιστές) είχε αρχίσει ν' ανησυχεί (όταν ήταν μικρότερος απ' ότι εγώ σήμερα) ότι κάποια μέρα θα ξεπεραστεί... Λάθος του μεγάλο μια που ζει και βασιλεύει –επαγγελματικά- σήμερα αλλά τώρα το ένιωσα κι εγώ και το παράδειγμά του δε με παρηγορεί.

Ποια είναι η πληροφορική των ενηλίκων; Τυχεροί είναι όσοι ξεκίνησαν ένα πρότζεκτ που ήθελε ξενύχτι, όταν μπορούσαν να το κάνουν, και τώρα το συντηρούν, το εκσυγχρονίζουν και το διευρύνουν όπως ένας άλλος φίλος μου ο Φιλίπ και η πλατφόρμα διαχείρισης SPIP που έφτιαξε και που σήμερα έχει μεταφραστεί σε 30 γλώσσες (μήπως θέλει να βάλει κανείς ένα χεράκι και για τα ελληνικά;) και είναι μία από τις μεγαλύτερες πλατφόρμες στη Γαλλία. Χθες το βράδυ πάλι τον θαύμαζα όταν έκανα ένα tweet και ενώ δεν είμαστε «φίλοι» σε 5 λεπτά με είχε ανακαλύψει και με ακολουθεί. Στο tweet μου αναφερόμουν σε κάτι που έχει σχέση με τη δουλειά του. Θεός ο Φιλίπ!

Οι υπόλοιποι τι θα γίνουμε; Εγώ αφού έστυψα και ξανάστυψα το μυαλό μου, αποφάσισα ότι όταν μεγαλώσω θέλω να γίνω info miner. Τι είναι αυτό; Αυτό που έκανα πάντα στη ζωή μου ως δημοσιογράφος αλλά αυτή τη φορά θα το κάνω χρησιμοποιώντας και το Διαδίκτυο. Σας ζύπνησα την περιέργεια; Υπομονή...

Netiquette και στο Facebook

Την ξέρετε τη νέα μόδα; Διαφημιστές, μαρκετίστες, άνεργοι και κατεστραμμένοι καθηγητές δηλώνουν πλέον ειδικοί στα «social media». Όχι δικτυακές κοινότητες ή κοινωνικά δίκτυα αλλά social media κιάλας, ε, να δείχνουμε ότι μιλάμε κι ελληνικά.

Προσπάθησα κι εγώ να καταλάβω τι είναι ένας ειδικός στα social media και μερδεύτηκα. Γιατί μάλλον ξεκίνησα λάθος. Ας πούμε «τι είναι ειδικός στο Ίντερνετ;» αναρωτήθηκα. Σύμφωνα με την τηλεόραση, τις εφημερίδες και το ραδιόφωνο είναι ένας τύπος που μας λέει τα βιντεάκια που βρήκε στο youtube, τα ανέκδοτα που του έστειλαν με mail, και τις γκόμενες που έριξε μέσω facebook. Σύμφωνα με τη γιαγιά μου είναι κάποιος που ξέρει τι είναι Ίντερνετ (γιατί η ίδια δεν το έχει καταλάβει ακόμα). Σύμφωνα με μένα (που πάσχω στον προγραμματισμό) είναι κάποιος που ξέρει να φτιάξει μια σελίδα. Σύμφωνα με τους φίλους μου είναι οι διάφοροι γκουρού που προβλέπουν το μέλλον των δικτύων (γιατί ξέρουν από τα μέσα προς τα πού πάει η τεχνολογία) και που παραθέτουν σε άρθρα αυτοεκπληρούμενες προφητείες (ή όχι και τόσο αυτοεκπληρούμενες τέλος πάντων).

Με αυτή τη λογική ένας ειδικός στα social media είναι κάποιος που ξημεροβραδιάζεται να παίζει Farmville στο facebook. Ή ακόμη κάποιος που βάζει tag σε μια φωτογραφία μου πριν από 10 χρόνια και την ανεβάζει στο προφίλ του. Ή πάλι κάποιος που φτιάχνει μια σελίδα για τον εαυτό του (γιατί είναι διάσημος) και απαγορεύει τα σχόλια.

Εγώ τώρα τι να απαντήσω όταν μου συστήνονται διάφοροι άσχετοι ως ειδικοί στο Ίντερνετ ή τα κοινωνικά δίκτυα; Μήπως «*χάρηκα πολύ*»; Μήπως «*από πού κι ως πού, ρε άσχετε*»; Την τελευταία φορά έκανα το κορόιδο. «*Α! πολύ ωραία, τι είναι αυτό*»; «*Ειδικός στο facebook και τα άλλα δίκτυα ήταν η απάντηση*»; «*Ουάου! Πολύ ενδιαφέρον, δηλαδή τι κάνετε ακριβώς ως επάγγελμα*»; «*Συμβουλευώ τις εταιρείες και όσους ενδιαφέρονται πώς θα προβληθούν στα social media*». Ξανά ουάου. Ήξερα το διαδικτυακό μάρκετινγκ (αλήθεια τι είναι;) τώρα έμαθα και το φέϊσμπουκικό μάρκετινγκ.

Το δίδαγμα της ιστορίας είναι πώς ακόμα και σε βαθιά οικονομική κρίση, στην ψωροκόσταινα είναι ό,τι δηλώσεις.

Τέλος πάντων αφού υπάρχουν πια τόσοι ειδικοί στα κοινωνικά δίκτυα θα ήθελα να τους παρακαλέσω να εκδώσουν τον «Οδηγό καλής χρήσης των δικτύων». Ας πούμε ένας φιλαράκος μου έγραψε σήμερα στον τοίχο του: «*Σήμερα ήρθε ένα πακέτο για την κοπέλα μου με το δικό μου επώνυμο. Εντάξει να μένουμε μαζί αλλά όχι κι έτσι*». «*Αγαπητέ μου*» του γράφω «*αυτό είναι ακριβώς το είδος των σχολίων που ΔΕΝ πρέπει να κάνει κανείς στο facebook*». «*Γιατί*»; με ρωτά. «*Γιατί είναι προσωπικό χρυσό μου και γιατί θα πληγώσεις την κοπέλα σου και γιατί δεν μας ενδιαφέρει αν θα το πάρεις το κορίτσι ή όχι τελικά*».

Τι μπορούμε να βάλουμε στον οδηγό; Μήπως να περιορίσουμε τις φωτογραφίες από διάφορα σουαρέ, που ο καθείς σε κατάσταση μεγαλύτερης ή μικρότερης μέθης κάνει ότι βλακεία του κατέβει; Μήπως να περιορίσουμε τις βαρύγδουπες –στυλ πρωθυπουργικές– δηλώσεις περί ανέμων και υδάτων; Και σίγουρα, προτείνω αυστηρή απαγόρευση ν' ανεβάζει κάποιος δικές μου φωτογραφίες από το νηπιαγωγείο, οι οποίες μάλιστα περνάνε και στις εικόνες του google κάνοντάς με ρεζίλι διεθνώς και για πάντα.

Αστυνομία είπατε; Ναι, αμέ, αλλά του πολιτισμού.

(PC Magazine, Απρίλιος 2011)

Μπάνια με νόημα

Ουφ κι αυτός ο Αύγουστος! Πώς την πάτησα έτσι και είμαι στην Αθήνα, σιγά που αντέχεται. Χάθηκαν και οι φίλοι στις παραλίες, σιώπησαν και τα διάφορα δίκτυα που λυσομανούν το χειμώνα. Όσο κι αν υποφέρει ο Έλληνας, ένα χωριό το 'χει.

Κι όταν θα γυρνάτε εσείς, αναγνώστες μου αγαπημένοι, θα φεύγω για τις άδειες πλαζ ενώ εσείς θα βάζετε στο facebook τις φωτογραφίες των διακοπών. Όλοι λένε ότι το Σεπτέμβρη κάνεις τις καλύτερες διακοπές. Μπορεί αλλά σκοτεινιάζει νωρίς...

Το τελευταίο μου εύρημα (και κόλλημα έτσι το πάω) είναι μ' εκείνους που ζουν μόνιμα στον ήλιο αλλά θέση κάτω από αυτόν δεν έχουν. Γιατί κάπως έτσι αισθανόμαστε κι εμείς στη χώρα που ζούμε.

Κορίτσια από την Αφρική και συγκεκριμένα τη Ζιμπάμπουε, βρίσκουν την ελευθερία που στερούνται στην καθημερινή τους ζωή στο δίκτυο.

Γυναίκες μπλόγκερ και χρήστριες του Facebook, χρησιμοποιούν τις δικτυακές πλατφόρμες για να συζητούν θέματα σχετικά με τη σεξουαλικότητά τους και οτιδήποτε άλλο θα έκανε το συντηρητικό πρόεδρο της χώρας τους, Μπουγκάμπε, να κοκκινίσει. Εκεί μιλούν για το ρόλο της γυναίκας στην πολιτική και την οικονομία.

Το πρώτο πρώτο μου άρθρο σ' αυτή τη στήλη, το 2003, ήταν για τις Πηνελόπες που υφαίνουν τον ιστό. Τότε, όμως, αναφερόμουν στις πρωτοπόρες ευρωπαίες. Σήμερα, το ενδιαφέρον φεύγει από τα κλαυσο-λαϊφσταίλο-οικοκυρικά της μέσης ευρωπαϊάς (μόνο οι Αμερικανίδες -μεταξύ μας- γράφουν τα πράγματα με το όνομά τους) και πηγαίνει στην πρωτοπορία και την επαναστατικότητα του Τρίτου Κόσμου... ω! Με συγχωρείτε, αναπτυσσόμενου κόσμου ήθελα να πω (ταυτόχρονα -πάλι μεταξύ μας- οι Αμερικανοί είναι άσσοι στους ευφημισμούς).

Δε φαντάζεστε πόσο άναψε η συζήτηση στο γραφείο, όταν κυκλοφορήσαμε μεταξύ μας τη φωτογραφία με την ευτυχισμένη νύφη και δίπλα της τον κατά 30 χρόνια μικρότερο γαμπρό. Μοιραστήκαμε και δικές μας ιστορίες «ήμουνα πέντε χρόνια μ' έναν μικρότερό μου αλλά μπήκε στη μέση η μάνα του». Και οι παρότρυνση : «άλλαξε πόλη, ντύσου αλλιώς και πήγαινε να κάνεις τεστ-Παπ, είναι σημαντικό για τη ζωή σου», ξεσήκωσε ακόμα περισσότερα σχόλια, αφού εμείς που μπορούμε να πάμε όποτε θέλουμε... το ξεχνάμε.

Κι αν νομίζετε ότι γράφω μόνο για τις αναγνώστριες κάνετε λάθος. Γιατί αυτό που ξεχνάμε πρώτα και κύρια είναι ότι το δίκτυο μας ανοίγει κανάλια επικοινωνίας με ολόκληρο τον κόσμο. Το μάθαμε όταν το δίκτυο ήταν σχεδόν ολόκληρο αγγλόφωνο. Τότε μαθαίναμε νέα από όλο τον κόσμο, διψάγαμε να μάθουμε νέα απ' όλο τον κόσμο, σήμερα ο μικρόκοσμος των «φίλων» μάς είναι αρκετός.

Και πάλι από το δίκτυο ανακάλυψα, πρόσφατα, ότι οι εργαζόμενοι στην πληροφορική χτυπιούνται άσχημα από τις συνθήκες επισφαλούς εργασίας σε ολόκληρη την Ευρώπη. Για να μην αναφέρω το γεγονός ότι εδώ και πολλά χρόνια ο ανταγωνισμός από την Ινδία και άλλες αντίστοιχες χώρες στους προγραμματιστές είναι αχτύπητος.

Λέω λοιπόν, αυτόν τον Αύγουστο, στην παραλία ή την πόλη, να κάνουμε πραγματικά τα μπάνια του λαού (όπως λέω και κάθε χρόνο). Και να ξεκουραστούμε και να διασκεδάσουμε αλλά και να χρησιμοποιήσουμε τη χαλάρωση των διακοπών για να σκεφτούμε κάπως αλλιώς τα πράγματα, να βάλουμε διαφορετικές προτεραιότητες, να γυρίσουμε σε αξίες που -κακώς- εγκαταλείψαμε και να βρούμε νέες της γενιάς μας. Για να μας βρει ο Σεπτέμβρης λιγότερο απελπισμένους. Το δίκτυο μπορεί να είναι ένα από τα εργαλεία μας.

(PC Magazine, Αύγουστος 2011)

Η ζωή μας σε δίκτυο

Κάτι έχω πάθει. Δεν εξηγείται διαφορετικά. Ακούω στον ύπνο μου (ανοιχτά πια τα παράθυρα) το ξημέρωμα τα πουλάκια να κελαηδούν και το ταραγμένο μυαλό μου εγγράφει: τουίτ, τουίτ, τουίτ, tweet, tweet, twitter.

Το μήνα που μας πέρασε έκανα προσπάθεια απεξάρτησης... εύκολο ήταν δηλαδή. Μία φορά την ημέρα στο facebook και τέρμα. Να τσεκάρω μηνύματα και δημοσιεύσεις για προσωπικούς και επαγγελματικούς λόγους και τέλος. Γιατί χωρίς να το πάρω χαμπάρι πέρναγα όλο και περισσότερο χρόνο... και χωρίς λόγο δηλαδή.

Αφορμή ήταν η γιαγιά: «Τώρα εγώ νομίζω ότι εκεί που περνάτε τόσες ώρες στον υπολογιστή δε δουλεύετε μόνο. Και κάτι άλλο πιστεύω ότι κάνετε».

Οι γιαγιάδες δεν έχουν ποτέ άδικο. Και καλά θα κάναμε μετά το «καλά καλά εντάξει» να τις ακούμε και λίγο. Ναι, αν μπορώ θα περνάω έστω και ελάχιστα χρόνο λιγότερο στον υπολογιστή, γιατί και τη μέση μου έχω καταστρέψει και τον αυχένα μου και τα χέρια μου. Τώρα βέβαια και αυτή τη στιγμή που μιλάω έκανα δύο post στο facebook και είμαι και σε chat αλλά πάλι...

Μισό... έχω και σχόλια.

Από την άλλη έχω τους τρεις κολλητούς(ες), επιστήθιους- χωρίς αυτούς δε ζω- φίλους, οι οποίοι αρνούνται πεισματικά να είναι στο facebook. Γιατί καλοί μου άνθρωποι (καλό ταξίδι μεγάλε Θανάση); «Για ιδεολογικούς λόγους», απαντούν. Το αστείο είναι ότι τα βίντεο, τραγούδια, σχόλια που έχουν τη μεγαλύτερη επιτυχία στο προφίλ μου, τα έχει στείλει τα περισσότερα, μία από τους τρεις, η Κορίνα (ναι, ναι η φίλη που με μαθαίνει να ψωνίζω από το δίκτυο). Facebook-persona θα είχε γίνει αν ήθελε, αλλά δε θέλει.

Βρ,ε λέτε να το έχει απαγορεύσει η Αλέκα και να είμαι εκτός γραμμής; Κακό που έπαθα.

Και για άλλη μια φορά χάνομαι στις φιλοσοφικο-κοινωνικο-μεταφυσικές μου αναζητήσεις, που είναι η αλήθεια; Άραγε;

(Παιδιά κόφτε το chat γιατί δε θα τελειώσω ποτέ. Τώρα εγώ απεξαρτήθηκα ή με κοροϊδεύω;)

Ξεχνάω και τι ήθελα να γράψω... Α! Ναι. Ανάμεσα στους εξαρτημένους και τους ιδεολογικά αντίθετους είναι και αυτοί που δεν προλαβαίνουν. Και τι να κάνεις δηλαδή; Μέχρι να δεις και ν' απαντήσεις τα μείλ, να τσεκάρεις το facebook και το twitter, να δεις τα νέα στο δίκτυο, πότε θα κάνεις post στα δύο τελευταία και πότε θα γράψεις και κάτι στο blog; (Θα έγραφα έχεις και να ψάξεις και να κατεβάσεις αλλά αυτό απαγορεύεται από την αστυνομία της τέχνης) Κι άμα έχεις και ψώνια δηλαδή; Για αργόσχολους ακούγεται το όλον σύστημα. Μήπως η γιαγιά έχει δίκιο; Γι' αυτό τα πουλάκια που κελαηδούν γίνονται εφιάλτης;

Κι όμως, αστεία αστεία, το σκάνδαλο Ντομνίκ Στρος Καν στο twitter έσκασε. Και για να κάνω τη δουλειά μου, να παρακολουθώ δηλαδή τι γίνεται μ' αυτό, πάλι το twitter μου ήταν σούπερ απαραίτητο. Για σκεφτείτε μόνο τα δεκάδες άρθρα που γράφτηκαν γι' αυτό. Φίλοι και γνωστοί από το twitter που διαβάζουν εφημερίδες και περιοδικά, ο καθένας στη χώρα του σημειώναν: διαβάστε κι αυτό, είναι καλό. Για ένα δημοσιογράφο, το twitter είναι πια εργαλείο δουλειάς. Όπως και το facebook μέχρι ενός σημείου.

Άρα; Συμπέρασμα; Δεν ξέρω; Ξαναγυρίζω στην αρχή. Εμένα, πάντως, με θλίβει που βλέπω τους φίλους μου δικτυωμένους μέχρι τα χαράματα. Κυρίως γιατί πολλούς από αυτούς έχω να τους δω μήνες από κοντά.

(PC Magazine, Ιούνιος 2011)

Περί Google+

Στο Google+ μπήκα αμέσως (ε, σχεδόν, με τη δεύτερη πρόσκληση). Και απορούσα για βδομάδες, τι διαφορετικό θα κάνω από το fb. Τσαντίστηκα που οι on-line επαφές μου μετακόμισαν εκεί από το gmail και δε βλέπω ποιοι (πραγματικοί) φίλοι μου είναι συνδεδεμένοι για να πω καμιά βλακεία την ώρα που δουλεύω (συγγνώμη Στέλιο, ακόμα βαριέμαι να φτιάξω λίστα χωριστή στο fb). Οι κύκλοι έχουν πλάκα, βέβαια, και όπως λέει και μια φίλη, έχει ψώνιο να βρίσκεις κουλά ονόματα. Αυτά είχα να πω μέχρι χθες το βράδυ, όταν όλα άλλαξαν.

Τώρα ξεκινάω άλλη ιστορία για να δέσω τις δύο στο τέλος και να καταλάβεις, αγαπημένε μου αναγνώστη, που το πάω.

Εδώ και δύο χρόνια ο φίλος μου ο Στάθης ξεκίνησε να με παρενοχλεί ότι δεν είναι δυνατόν να μην έχω μια σελίδα, ένα blog, ένα κάτι τέλος πάντων. «Απαράδεκτο να υπάρχουν σε εκατοντάδες μεριές στο δίκτυο, αλλά πουθενά πραγματικά εσύ», έλεγε. Εγώ πάλι δεν αισθανόμουνα τόσο ψωνάρα να έχω προσωπικό χώρο, ούτε είχα το χρόνο ν' ασχοληθώ. Και δεν έβλεπα και το λόγο, εσύ φίλε με βρίσκεις εδώ, ο άλλος που προτιμά διεθνείς αναλύσεις με βρίσκει στην εφημερίδα και όσοι έχουν κέφι ανοίγουν το ραδιόφωνό τους το ΣΚ και μ' ακούνε.

Ψήθηκα όμως, όταν ανακάλυψα ένα άρθρο μου στα γιαπωνέζικα και ένιωσα την ανάγκη για ένα χώρο που θα συγκεντρώνει τη δουλειά μου, κυρίως για μένα. Άλλωστε για ποια νέα μήντια μιλάμε, αν δεν έχεις ηλεκτρονικό βιογραφικό; Ξεκινήσαμε λοιπόν να φτιάχνουμε κάτι και το παρατήσαμε στη μέση γιατί αυτό που φτιάξαμε ήταν... ΘΛΙΒΕΡΟ. Κατά βάθος είμαι μια συντηρητική μεσόκοπη κυρία, στο τέλος της καριέρας της. Ή μάλλον ένα ατίθασο νιάτο, που μόλις βγαίνει από την εφηβεία. Πώς καταφέραμε να δώσουμε ταυτόχρονα αυτές τις δύο λανθασμένες εικόνες, μέσα από ένα λυπηρό lay out; Κύριος οίδε. Κι έμεινε (ευτυχώς για την ανθρωπότητα) demo.

Φέτος το καλοκαίρι, ένας πιτσιρικάς σε σχολικές διακοπές κάθισε κι έφτιαξε σε μία ώρα μια σελιδούλα μόνος του. Ένα απλό wordpress, λειτουργικό, χωρίς απαιτήσεις αλλά χρωματιστό και κεφάτο. Κι εγώ την ψώνισα και το γεμίζω με τη δουλειά μιας ζωής. Όχι ότι είναι έτοιμο, αλλά τουλάχιστον δεν ντρέπομαι γι' αυτό. Και χώρεσα και το infocafe.eu, και το monde-diplomatique.gr που μου τρώνε το χρόνο μου εδώ και χρόνια και το twitter μου και όλα όσα κάνω.

Και χθες το βράδυ θέλησα να δω, αν το Google μ' έχει ανακαλύψει και αν υπάρχω πλέον ολόκληρη. Και...

...εδώ ενώνονται οι δύο ιστορίες μου. Γιατί το Google βγάζει πια πρώτο πρώτο το προφίλ μου στο... Google. Κι έτσι όσοι με ψάχνουν με το όνομα στα λατινικά, μπορούν να δουν τη φάτσα μου, τη δουλειά μου και τη καινούργια μου σελίδα. Και κατόπιν εμφανίζονται και διάφορες δουλειές μου και άλλες σελίδες σε κοινωνικά δίκτυα και όλα τα καλούδια.

Να λοιπόν η χρησιμότητα του Google+, ΥΠΑΡΧΩ. Και καλά θα κάνω να ειδοποιήσω και τη μητέρα, η οποία λανθασμένα πιστεύει ότι αυτό συνέβη τη μέρα που με γέννησε.

Όσο για την αναζήτηση στα ελληνικά, άστο καλύτερα, ούτε τη δουλειά μου δε βρίσκω αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Άλλωστε ο Θεός μιλάει κυρίως αγγλικά.

(PC Magazine, Οκτώβριος 2011)

Οργανωθείτε γιατί χανόμαστε

Λοιπόν, έχουμε και λέμε: παρακολουθώ τα τεχνολογικά τεκταινόμενα, τη μόδα, τα βιβλία, θέλω να ξέρω τι κάνουν οι φίλοι μου, τι τρέχει στη γειτονιά μου, τι συμβαίνει στη χώρα μου και στον κόσμο, μ' ενδιαφέρει η άποψη των συναδέλφων μου αλλά και του απλού πολίτη, με λίγα λόγια περνάω μεγάλο μέρος του χρόνου μου στο δίκτυο. Χθες χρειάστηκε να βάψω ξύλο, προχθές ήθελα να μάθω περισσότερα για την αρχιτεκτονική περίοδο της Δεύτερης Αυτοκρατορίας στη Γαλλία, αύριο θα προσπαθήσω να βρω μια έκθεση να επισκεφτώ στο επόμενο ταξίδι μου.

Κάθε δεσμός που κάνει κλικ στα γούστα μου πρέπει να πηγαίνει κάπου για να μπορώ να τον ξαναβρώ, πού όμως. Να παρακολουθώ rss; Να κάνω follow στο twitter; Να τα οργανώνω στα bookmarks; Να φτιάχνω stacks στο delicious; Να προσθέτω στο addthis; Και πόσα ακόμα;

Η αλήθεια είναι ότι τα έχω δοκιμάσει όλα. Και δε με βολεύει τίποτα. Μέχρι και σημειώσεις έβαλα στην οθόνη και κατέληξα με ατελείωτες λίστες. Τι νόημα έχει το δίκτυο ως πληροφορία, αν δεν μπορείς να την οργανώσεις;

Στην αρχή φρόντιζα τα bookmarks μου. Και τα αναδιοργάνωνα σε τακτικά χρονικά διαστήματα. Αλλά η κατάσταση ξέφυγε από τα χέρια μου. Και όσοι χρησιμοποιείτε συγχρονισμό bookmarks θα γνωρίζετε ότι είναι τέλειο για να τα κρατάς από desktop σε laptop και από τη δουλειά στο σπίτι αλλά η οργάνωση είναι διαφορετική σε κάθε υπολογιστή.

[Ευκαιρία να ομολογήσω επίσης ότι έχω τεφτέρι με τα passwords, τι να κάνω η γυναίκα;]

Το αποτέλεσμα ήταν ότι αφήνα ανοιχτά 50 tags ταυτόχρονα. Αυτός είναι και ο λόγος που εδώ και κάτι μήνες δεν αφήνω να καθίσει κανείς στον υπολογιστή μου, ο τελευταίος μου τσάκισε δουλειά δύο βδομάδων.

Είπα κι εγώ λοιπόν, να βάλω μια άκρη. Ξεκίνησα λοιπόν να βάζω σε σειρά στο κατακαίνουργο delicious, όλα όσα είχα χύμα στο add this. Η μουσική πήγαινε σε λίστες στο youtube, τα υπόλοιπα σε θεματικές ενότητες. Έχετε δοκιμάσει να το κάνετε ποτέ; Κόλαση. Αν είσαι στη σελίδα 28 θα πρέπει κάθε φορά να πηγαίνεις χειροκίνητα σ' αυτήν. Γιατί φτιάχνεις μερικά που μπορείς να τα ομαδοποιήσεις, άλλα τα αφήνεις... Προσπαθώντας λοιπόν να βγάλω άκρη, γύρισα στα bookmarks. Πανικός. Αρχίζω κι εγώ να σβήνω ό,τι μου φαινόταν άσχετο, να βάζω σε κατηγορίες κάποια άλλα και τότε μου ήρθε η επιφοίτηση. Γιατί να φτιάξω delicious αφού έτσι κι αλλιώς βάζω τα bookmarks σε τάξη;

(Σημειωτέον ότι στην επιφάνεια εργασίας υπάρχουν τουλάχιστον 5 σημειώσεις με ομάδες από διευθύνσεις για τα πρότζεκτ που δουλεύω αυτές τις μέρες.)

Και πάνω που άρχισα ν' απελπίζομαι γιατί γύρισα στο σημείο μηδέν έπεσα πάνω σε κάτι φίλους που εκθειάζαν το calibre, ένα λογισμικό οργάνωσης ηλεκτρονικής βιβλιοθήκης. Άντε να το δω κι αυτό, σκέφτηκα, μέγα λάθος γιατί την ψώνισα άσχημα. Και συνειδητοποίησα ότι έχω ένα σωρό βιβλία στον υπολογιστή μου, που υποτίθεται κάποτε θα τα διαβάσω, αλλά δεν πρόκειται, γιατί είναι χύμα. Κι άρχισα, λοιπόν, να οργανώνω τη βιβλιοθήκη μου, η οποία μετρά πάνω από 1000 βιβλία, να σβήνω τα διπλά, να φτιάχνω καταλόγους και να τακτοποιώ εξώφυλλα.

Γιατί η ελπίδα (της οργάνωσης) πεθαίνει πάντα τελευταία.

(PC Magazine, Νοέμβριος 2011)

Το twitter σε πρώτο πλάνο

Οι πρόσφατες πολιτικές ανακατατάξεις στη χώρα μας είχαν και μια παράπλευρη συνέπεια: το ελληνικό twitter οργίασε. Μόνο ένα μικρό παράδειγμα θα σας πω, είχα εκπομπή στο ραδιόφωνο τη Δευτέρα που γινόταν η συζήτηση για την ψήφο εμπιστοσύνης στη νέα κυβέρνηση και μετά τις προγραμματικές δηλώσεις του Λουκά Παπαδήμου, έγινε το έλα να δεις.

Ασυμμάζευτοι όλοι. Άλλοι έβριζαν, άλλοι θαύμαζαν, άλλοι έγραφαν εξυπνάδες και βέβαια μέσα στον ορυμαγδό ήταν και τα twitter των διάφορων μήντια (ηλεκτρονικών και συμβατικών) που λυσομανούσαν με τίτλους από την ομιλία του.

Το βλέπω και στη δουλειά, όλο και περισσότεροι συνάδελφοι, που λίγο πολύ στο facebook τα έβγαλαν πέρα μόνοι τους, έρχονται και ρωτάνε πώς γίνεται το ένα και τι σημαίνει το άλλο. Αυτό για μένα λέει πολλά.

Πριν από τέσσερα χρόνια μία από τις ξένες καλεσμένες του Girl Geek Dinners Greece, η Όρι Γιάκουελ είχε πει: το facebook το έχω για όλους, για τους φίλους υπάρχει το twitter. Δεν είχα ασχοληθεί τότε με το twitter τόσο πολύ και δεν έδωσα μεγάλη σημασία. Η Όρι τότε είχε δίκιο, πράγματι το twitter ήταν για τους πραγματικούς σου φίλους, να ξέρουν πού βρίσκεσαι και τι κάνεις με μία φράση ή πιο σωστά με 140 χαρακτήρες.

Αλλά ποτέ η τεχνολογία δεν βρίσκει εφαρμογή γι' αυτό που φτιάχτηκε και τα παραδείγματα είναι άπειρα. Το twitter μεταλλάχθηκε σε υπηρεσία breaking news αλατισμένη με μπόλικά προσωπικά σχόλια. Έχει μάλιστα κάποια στοιχεία που θυμίζουν πολύ περισσότερο συμβατικά μέσα ενημέρωσης και όχι ηλεκτρονικά. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε που η αρχική ερώτηση «Τι κάνεις αυτή τη στιγμή;» άλλαξε το 2009 σε «τι συμβαίνει;».

Κατ' αρχήν μπορείς να μην είσαι καν γραμμένος αλλά να κάνεις απλώς μια αναζήτηση για κάτι που σ' ενδιαφέρει. Κατ' αποκοπή, σήμερα μπαίνεις, αύριο όχι. Σήμερα ανοίγεις τηλεόραση, αύριο όχι. Κατά δεύτερον έχει τους μεγάλους του σταρ. Στο facebook μπορεί να έχεις 5000 φίλους (τι φρίκη!) αλλά το ξέρουν μόνο αυτοί. Στο twitter ΦΑΙΝΕΤΑΙ κιόλας σε όλους ότι είσαι σταρ, με 5000 ΟΠΑΔΟΥΣ. Επίσης, η στήλη « Τάσεις » επιτρέπει ανά πάσα στιγμή να βλέπουμε ποια θέματα είναι « στα πάνω τους », σε όλο τον κόσμο ή ανά χώρα (ή ακόμη και ανά πόλη). Έτσι παρ' όλο που είναι οι ίδιοι οι χρήστες που την καθορίζουν, δεν παύει να υφίσταται agenda setting. Ακόμα, πάνω από 40% των χρηστών δεν δημοσιεύουν τίποτε ενώ περισσότερο από το 80% του περιεχομένου παράγεται από το 20% των εγγεγραμμένων, αυτό κι αν είναι χαρακτηριστικό συμβατικού μέσου. Τέλος, φαίνεται να πάσχει από την ίδια αμνησία με την τηλεόραση, τα χθεσινά νέα ανήκουν ανεπιστρεπτί στο παρελθόν και μόνο η στιγμή μετράει.

Έχει κάποια σημασία, αν το twitter είναι κοινωνικό δίκτυο ή μέσο ενημέρωσης; Δεν έχω απάντηση ακόμα. Ξέρω όμως ότι σε πολύ κόσμο, το twitter δημιουργεί ένα άγχος να μη χάσουν την «είδηση», μια μανία να είναι μέσα σε όλα, ένα τρόμο να μη μείνουν εκτός, από το ΤΩΡΑ. Ωστόσο, το σημαντικότερο χαρακτηριστικό των μέσων ενημέρωσης, εκείνο που ξεχωρίζει τα «σοβαρά» μέσα, σε όποιο τεχνικό υπόβαθρο κι αν στηρίζονται (χαρτί, γυαλί, οθόνη) είναι η ικανότητα να μπορούν να πάρουν αποστάσεις από την είδηση και να την εντάξουν στο ιστορικό-κοινωνικό-οικονομικό-πολιτικό της πλαίσιο. Το twitter είναι το εντελώς αντίθετο.

(PC Magazine, Δεκέμβριος 2011)

Φτηνό κρέας για τις πολυεθνικές

Είμαι θυμωμένη. Είμαι πολύ θυμωμένη. Είμαι πάρα πολύ θυμωμένη. Πιο θυμωμένη δεν γίνεται. Και έχω πολύ καλούς λόγους για να είμαι. Κατ' αρχήν με τον κύριο Ζούκερμπεργκ. Ο οποίος έπεισε εκατομμύρια θύματα (ανάμεσα σ' αυτά κι εγώ) ν' ανοίξουν λογαριασμούς στη μ@#% του και μετά κάνει το περιεχόμενο ό,τι θέλει. Και μάλιστα δεν έχεις καν το δικαίωμα ένστασης. Γράφεις, ξαναγράφεις, κλαίγεις, απειλείς, επικαλείσαι συνταγματικά δικαιώματα και αυτός σε γράφει στα παλιά του τα παπούτσια. Facebook είμαι και το κέφι μου θα κάνω.

Αυτή είναι ήδη παλιά ιστορία που με ταλαιπωρεί πάνω από οκτώ μήνες. Και δε θέλω να επεκταθώ γιατί είναι προσωπική. Αλλά που θα πάει, θα τη βρω την άκρη... Την περασμένη βδομάδα, όμως, ήρθε και η σειρά του Google.

Λοιπόν για να εξηγηθούμε. Εγώ αυτή τη λογική, του πιο επισκέψιμου δεν την κατάλαβα ποτέ μου, κυρίως γιατί μου έχει στοιχίσει πολύ, επί σειρά ετών, να πηγαίνω αντίθετα στον όχλο. Δεν με ενδιαφέρει, κύριε, τι προτιμούν οι χιλιάδες άλλοι. ΕΓΩ τι θέλω έχει σημασία.

Κι έτσι άργησα να μπω στη γκουγκλάνδη. Μια χαρά ήμουν με την Altavista μου, με το Yahoo μου (εκείνη την εποχή, η κατηγοριοποίηση γινόταν ακόμα από ανθρώπινο χέρι και φίλοι μου που δούλευαν εκεί μου διηγούντουσαν τους τρομερούς καβγάδες τους για το αν μια σελίδα πηγαίνει στη μία ή την άλλη κατηγορία) καθώς και με μια αραχνούλα που λεγόταν Metacrawler (και που τώρα που τη θυμήθηκα, την εγκατέστησα κιόλας. Κάνει συνδυαστική αναζήτηση σε Google, Yahoo και Bing). Και σιγά σιγά, πλάκωσε η καταγιόδα: mail, ομάδες, χάρτες, φωτογραφίες, εξειδικευμένη αναζήτηση για blogs, για ακαδημαϊκούς, και μετά το blogspot και πάνω απ' όλα οι διαφημίσεις, το google analytics και τα συναφή (σίγουρα ξεχνάω κι άλλες «υπηρεσίες»).

Και μας έπεισαν ότι όλα αυτά είναι τσάμπα. Αφού δεν πληρώνουμε από την τσέπη μας, τσάμπα δεν είναι; Κι έρχεται μία ωραία μέρα, που λαμβάνεις ένα mail στο οποίο σου λένε: παραβήκατε τους όρους της σύμβασής μας και γι' αυτό διακόπτουμε την υπηρεσία. Τι παράβαση έκανα παρακαλώ; Σιγά που θα μου πούνε κιόλας. Αφού αυτοί κατέχουν την υπέρτατη αλήθεια. Αν θες, λέει, κάνε ένσταση. Κάνω την ένσταση, η οποία δεν έχει καν να γράψεις μια παρατήρηση, multiple choice είναι και δεν μπορείς να βρίσεις πουθενά. Σε δύο μέρες απαντάνε: Λυπούμαστε αλλά παραβήκατε τους όρους... χαίρεται...

Για τη συγκεκριμένη υπηρεσία, σκασίλα μου. Αλλά τι θα γίνει αν αύριο μου κόψουν το μείλ;

Το Facebook, το Google και οι άλλες πολυεθνικές δεν μας προσφέρονται τσάμπα. Δεν είναι ανοιχτό λογισμικό, δεν είναι στη φιλοσοφία του μοιράζεσθαι. Αν ήταν έτσι δεν θ' άξιζαν εκατομμύρια στα χρηματιστήρια. Και φυσικά πουλάνε προϊόντα: εμάς, τους χρήστες, φτηνό κρέας στις αποθήκες τους. Κι όταν δεν μας έχουν πια ανάγκη μας πετάνε στα σκουπίδια.

Αν ήμουν οποιοσδήποτε άλλος, αν όλα αυτά δεν ήταν μέρος της δουλειάς μου, θα τα 'κλεινα όλα. Στο λόγο μου. Και θα μάζενα τους φίλους μου να φτιάξουμε τα παλιά BBS να τα λέμε μεταξύ μας και να πετάμε κι έξω όποιον μας τη σπάει. Και καλά, εγώ δεν μπορώ... εσείς οι άλλοι, τι θα κάνετε γι' αυτό;

(PC Magazine, Μάρτιος 2012)

Λίγο privacy δεν κάνει κακό

Αυτό με το [Foursquare](#) δεν το έχω πολύ. Εντάξει, έχει πλάκα όταν ο φίλος μου ο @ggeoaros τρώει τυρόπιτες το βράδυ και του κάνω πλάκα, αλλά έχω και την άλλη τη φιλενάδα (δε λέω όνομα για ευνόητους λόγους) που κάθε τρεις και λίγο ανακοινώνει: είμαι στο τάδε καφέ, είμαι στο τάδε μπαρ, έγινα δήμαρχος εδώ και νομάρχης παραπέρα.

Καταλαβαίνω όταν είσαι κάπου πραγματικά ιδιαίτερα, να το ανακοινώσεις. Καταλαβαίνω επίσης, ότι θα μπορούσε να είναι κάπως σαν πρόσκληση, αν άλλοι φίλοι σου είναι κοντά να 'ρθουν για παρέα... πώς είχαμε τα στέκια μας κάποτε; Ομολογώ ότι μου έχει περάσει από το μυαλό πολλές φορές να βρω τον @ggeoaros για τυρόπιτες στην πλατεία και σίγουρα κάποια στιγμή θα το κάνω.

Αλλά να ανακοινώνω από μόνη μου είμαι εδώ, είμαι εκεί; Έχω και τις φοβίες μου, άμα εγώ είμαι εδώ, στο σπίτι ποιος είναι; Χώρια που δεν κάνει για δημόσιους υπάλληλους. Τι να γράφεις σε ώρα δουλειάς, είμαι στο καφέ; Γιατί ο προϊστάμενος δεν έχει τουίτερ; Εσύ δεν είπες, χρυσό μου ότι πετάγεσαι στο φαρμακείο γιατί το παιδί είναι άρρωστο;

Μέχρι που διάβασα ένα εξαιρετικό άρθρο του John Brownlee στο [cultofmac.com](#) και κατάλαβα τί δε μου πήγαινε καλά τόσο καιρό. Ο Brownlee παρουσιάζει μια εφαρμογή για iPhone, το Girls Around Me. Η εφαρμογή χρησιμοποιεί το 4sq και σου δείχνει σε χάρτη Google, πόσα και ποια κορίτσια βρίσκονται στη γειτονιά σου. Πρόκειται για κοπέλες που έχουν κάνει την ανακοίνωση στο 4sq αλλά ταυτόχρονα έχουν και ανοιχτό σε όλους προφίλ στο facebook. Έτσι μπορείς να δεις τις φωτογραφίες τους, να μάθεις για τα ενδιαφέροντά τους και να κινήσεις προς αυτήν που σ' ενδιαφέρει περισσότερο.

Προσοχή! Δεν είναι εφαρμογή γνωριμιών. Οι συγκεκριμένες κοπέλες δηλαδή, δεν έχουν εκδηλώσει κατά κανένα τρόπο «διαθεσιμότητα». Για την ακρίβεια οι περισσότερες δεν έχουν ιδέα ότι είναι «προτεινόμενες». Απλώς χρησιμοποίησαν το 4sq και έχουν facebook. Όπως όλοι μας. Με μια καλή δικαιολογία (αν δεν τη βρεις με τον βαρέων βαρών σύζυγο/boyfriend) είναι ο καθείς ελεύθερος να τις πλησιάσει και μετά... το πεδίο δικό του.

Με είχε ρωτήσει κάποτε μια 17χρονη μαθήτριά «και τι πειράζει αν βάλω μια φωτογραφία με τις φίλες μου στην παραλία» στο προφίλ μου (το οποίο δεν είχε περιορίσει στους φίλους της όπως έμαθα κατόπιν). Ε, δεν άντεξα κι εγώ: «Καλά μεγάλη κοπέλα και δεν ξέρεις τι κάνουν οι άγνωστοι με τις φωτογραφίες νεαρών καλλίγραμμων κοριτσιών; Πρώτα τη μάνα σου, βρε παιδί μου, κι ας μην ξέρει από facebook». Βλαμμένα είναι ή τόσο αθώα, δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω.

Η συγκεκριμένη εφαρμογή είναι ότι πιο σεξιστικό και επικίνδυνο έχω δει. Και δεν της κάνω διαφήμιση γιατί δεν πλέον διαθέσιμη μετά το σάλιο που προκάλεσε το άρθρο του Brownlee. Αλλά θα έρθουν άλλες. Και είναι μια πολύ καλή ευκαιρία να ξανασκεφτούμε λίγο, όχι μόνο τα θέματα ασφάλειας [σαν να ακούω πολλούς από σας «έλα μωρέ» (αυτό το «έλα μωρέ» μας έχει καταστρέψει σ' αυτή τη χώρα)] αλλά και τα θέματα της ιδιωτικότητας. Θέλουμε πραγματικά να είμαστε τόσο δημόσιοι; Μας αρέσει; Γιατί όσο και να κατηγορούμε τους ηδονοβλεψίες και οι επιδειξίες είναι εξίσου άρρωστοι.

(PC Magazine, Μάιος 2012)

Η εικονική πραγματικότητα των social media

Πριν από λίγες μέρες έγραψα απηυδισμένη ένα twit «Άλλος κόσμος στην tv, άλλος στο twitter, άλλος στο facebook, άλλος στο δρόμο, άλλος στη δουλειά, άλλος στο σπίτι. Ζω σε παράλληλα σύμπαντα». Λόγω της σχιζοφρένειας που διέπει τα κοινωνικά δίκτυα, κανείς δεν ασχολήθηκε μαζί μου στο twitter αλλά μου έκαναν like και σχόλια στο facebook.

Ο λόγος που θύμωσα ήταν γιατί κάθε μικρόκοσμος είναι τόσο διαφορετικός από τον άλλο που παθαίνεις εγκεφαλικό. Το δρόμο άνοιξε η τηλεόραση βέβαια, αλλά και τα social media, παρ' όλο που την καταγγέλλουν. Δεν πάνε πίσω. Πάρτε για παράδειγμα το facebook. Μόλις το ανοίξεις βρίσκεσαι σ' ένα ρομαντικό κόσμο. Φωτογραφίες από ηλιοβασιλέματα και παραλίες, τραγούδια, ενίοτε και διακριτικό (ή μη) φλερτ. Λιγότερη πολιτική σε σχέση με τα υπόλοιπα μέσα.

Στο twitter πάλι έχουν μετακομίσει όλοι οι επαναστάτες. Μόλις το ανοίξεις νομίζεις ότι η πλατεία του χωριού σου βάφτηκε κόκκινη και πως το «αίμα κυλά, εκδίκηση ζητά». Και αρπάζεις ό,τι αιχμηρό έχεις στο σπίτι ή να βγεις κι εσύ στο δρόμο ή να αμυνθείς (ανάλογα με τον πολιτικό προσανατολισμό του καθενός). Όσο για τα βρισίδια; Καλά, δεν υπάρχουν αυτά που γράφονται εκεί μέσα.

[Δεν είναι τυχαίο, βέβαια. Όσο πιο πολύ βρίζεις, τόσο περισσότερους followers έχεις. Άρα εξηγείται και εμπορικά εκτός από κοινωνιολογικά, ότι οι περισσότεροι από μας, δηλαδή, τα έχουν παίξει].

Πρόσφατα γίναμε μάρτυρες κι ενός καινούργιου φαινομένου, με αφορμή το τραγικό συμβάν της αυτοκτονίας του συνταξιούχου φαρμακοποιού στην πλατεία Συντάγματος. Στο ελληνόφωνο twitter έγινε χαμός, πολλά twitter ήταν και σε άλλες γλώσσες, όπως γίνεται κάθε φορά που υπάρχει, αυτό που οι δημοσιογράφοι ονομάζουμε, θέμα.

Για όσους δεν είναι εξοικειωμένοι με το twitter, hashtag σημαίνει λέξη κλειδί. Είναι το θέμα, κατά κάποιον τρόπο ο τίτλος σου, μία λέξη ή περισσότερες ενωμένες ή χωρισμένες με κάτω παύλα (_), το όλον μετά από τη δίεση (#). Το hashtag για το συμβάν ήταν #DimitrisChristoulas και 48 ώρες μετά, σε ποιο μέρος του κόσμου, το συγκεκριμένο hashtag ήταν «δραστήριο»; Στην Ισπανία! Όλα τα εργαλεία monitoring έδιναν το ίδιο αποτέλεσμα: Ισπανία και ξανά Ισπανία. Οι δε μεγαλύτεροι «αναμεταδότες», οι χρήστες με τη μεγαλύτερη επιρροή ήταν κατά σειρά η οργάνωση πολιτών @democraciareal (133.768 followers), ισπανική φυσικά, ο @anonimopablo και ο @rodrigobgr, ναι, Ισπανοί και οι δύο.

«Μιλώ εδώ και ώρα με έναν Ισπανό και προσπαθώ να καταλάβω γιατί στην οργή μας θαυμάζουν εκεί πέρα», έγραφε στο twitter ο καλός συνάδελφος @AnemosNaftilos. Μυστήριο για όλους μας, πώς οι Ισπανοί εμπνεύστηκαν τόσο από το συμβάν που να το κάνουν πρώτο θέμα στο twitter τους. Άλλο σύμπαν.

Έχουμε να δούμε πολλά ακόμα, αλλά ένα λάθος που δεν θα πρέπει να κάνει κανείς είναι να παρεξηγεί τα social media για ένδειξη του παλμού της κοινωνίας. Γιατί και μικρό μέρος της είναι και οι περισσότεροι κάτι παθαίνουν και αλλάζουν εκεί μέσα. Σίγουρα όμως, θα πρέπει να τα συνυπολογίζει στον παλμό της κοινωνίας. Κάπως όπως συμβαίνει με τους ταξιτζήδες όταν σε παίρνουν από το αεροδρόμιο μιας άγνωστης χώρας: η φλυαρία τους είναι μια ένδειξη για το τι συμβαίνει εκεί, αλλά όχι απαραίτητα και η πραγματικότητα.

(Πολίτης, 22 Απριλίου 2012)

Ο Πόστμαν και το twitter

Στις 28 Νοεμβρίου του 1969, ο διάσημος θεωρητικός των μήνιων, Νιλ Πόστμαν, έβγαλε ένα λόγο σε συνέδριο δασκάλων της αγγλικής γλώσσας (ως μητρικής) που πέρασε στους «κλασικούς» της θεωρίας: «Bullshit and the Art of Crap-Detection». Σε ελεύθερη μετάφραση σήμερα θα λέγαμε «Ανιχνευτής μ@φ!5%ς». Ο ίδιος εξηγεί ότι το «Crap-Detector» (ανιχνευτής βλακειάς) δεν είναι καν δική του εφεύρεση αλλά ανήκει στον Χέμινγουεϊ, ο οποίος όταν τον ρώτησαν ποια είναι η κύρια ικανότητα που χρειάζεται να έχει κανείς για να γίνει καλός συγγραφέας απάντησε : «a built-in, shock-proof, crap detector».

Την ικανότητα αυτή ο Πόστμαν την αναγάγει σε τέχνη και μεταφράζει σε υποχρεωτική προσφορά του σχολείου προς τα παιδιά. Υποστηρίζει, μάλιστα, ότι ο ανιχνευτής βλακειάς είναι ενσωματωμένος στο σύστημα αξιών του καθενός. Μία από τις κορυφαίες του προτάσεις είναι: «Ο κάθε δάσκαλος που ενδιαφέρεται για τον ανιχνευτή βλακειάς θα πρέπει να καταλάβει ότι η μ@φ!5%ς του ενός είναι το δόγμα του άλλου. Και οι μαθητές θα πρέπει να μάθουν πώς να αναγνωρίζουν τις μ@φ!5%ς, συμπεριλαμβανομένων και των δικών τους».

Ο Πόστμαν χωρίζει τις βλακειές σε τέσσερις μεγάλες κατηγορίες.

Ο στόμφος. Δεν είναι δηλητηριώδης αλλά ούτε και ανώδυνος. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που γίνονται θύματα του στόμφου και αισθάνονται λιγότερο άξιοι από ανθρώπους που χρησιμοποιούν τίτλους, λέξεις, φράσεις για να κρύψουν τις ανεπάρκειές τους.

Ο φανατισμός. Είναι πολύ πιο επικίνδυνη μορφή από το στόμφο. Το χαρακτηριστικό του είναι η πλήρης έλλειψη σεβασμού για δεδομένα (data) που δεν επιβεβαιώνουν τη δική του άποψη. Το χειρότερο στο φανατισμό είναι ότι είναι εντελώς κοινότυπος και πολλοί καλοί άνθρωποι είναι στην πραγματικότητα οι χειρότεροι φανατικοί.

Η κενότητα. Η άνηση των διάφορων μέσων ενημέρωσης έδωσε βήμα σε ανθρώπους που μόνο «προφορικά περιπτώματα» βγαίνουν από το στόμα τους, σε σχέση με τα δημόσια ζητήματα. Οι περισσότεροι είναι «διασκεδαστές» που γεμίζουν τις συχνότητες με δηλώσεις για θέματα για τα οποία δεν είναι σε θέση να μιλούν.

Οι προκαταλήψεις. Οι προλήψεις είναι άγνοια μεταμφιεσμένη σε αυθεντία. Μια πρόληψη είναι μια πίστη, συνήθως εκφρασμένη με όρους αυθεντίας για την οποία δεν υπάρχει επιστημονική βάση. Όπως για παράδειγμα, το ότι η χώρα που ζεις είναι καλύτερο μέρος από τις άλλες. Ή ότι η θρησκεία σου έχει μια ιδιαίτερη θέση στο σύμπαν, που δεν έχουν οι άλλες. Ή ότι το κόμμα σου μπορεί να κυβερνήσει ικανότερα από τα άλλα.

Μετά από 43 χρόνια, όλα όσα λέει ο Πόστμαν έχουν εφαρμογή στο twitter με κλειστά μάτια. Η βασική θέση του Πόστμαν, την οποία ανέπτυξε στο «Τεχνοπώλιο» ότι δηλαδή η αχαλίνωτη ανάπτυξη της τεχνολογίας καταστρέφει τις ζωτικές πηγές της ανθρωπότητας και δημιουργεί μια κουλτούρα χωρίς ηθικές βάσεις, γίνεται με τα social media πιο επίκαιρη από ποτέ. Αρκεί ν' ανοίξει κανείς το twitter και να παρακολουθήσει τι λέγεται για όλα τα θέματα. Κυρίως δε, για την πολιτική. Ο στόμφος, η κενότητα, ο φανατισμός και οι προλήψεις αντηχούν σε βαθμό εκκωφαντικό. Όσοι προσπάθησαν και κατάφεραν να αναπτύξουν τον «ανιχνευτή» βλακειάς τους υποφέρουν. Οι υπόλοιποι –και δυστυχώς είναι πολλοί– μεγαλουργούν στο καινούργιο αυτό βήμα που τους προσφέρεται.

(Πολίτης, 28 Μαΐου 1912)

Ἄνθρωποι

THIS BOOK WAS PRODUCED USING
PRESSBOOKS.COM

THIS BOOK WAS PRODUCED USING
PRESSBOOKS.COM

Οι Πηνελόπες υφαίνουν τον ιστό τους

Ποιο είναι το προφίλ του χρήστη του Διαδικτύου; Νέος, μορφωμένος, ευκατάστατος και κυρίως, όλα σε -ος. Η -η είναι ακόμα μακριά από το όνειρο. Είναι; Πράγματι; Μα πως γίνεται αυτό όταν οι περισσότεροι χειριστές υπολογιστών είναι χειρίστριες. Όταν η δακτυλογράφηση είναι καθαρά γυναικείο επάγγελμα. Όταν στις περισσότερες επιχειρήσεις, η γραμματέας χειρίζεται το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο του προϊσταμένου της; Μήπως διαβάζουμε τις στατιστικές λάθος;

Ας πάρουμε τα πράγματα αλλιώς... Σε ένα νοικοκυριό που ο λογαριασμός της ΔΕΗ, του ΟΤΕ ή του νερού έρχεται στο όνομα του συζύγου αυτό σημαίνει, άραγε, ότι είναι αυτός ο μοναδικός χρήστης του ηλεκτρικού, του τηλεφώνου, της βρύσης; Ή ότι απλώς ότι χάριν ευκολίας μετράμε αυτόν για χρήστη; Δεν περιμένω φυσικά να «διαβάσω» το προφίλ του χρήστη από το ποιος έχει στ' όνομά του το λογαριασμό του παρόχου υπηρεσιών.

Άλλωστε πολλές από τις στατιστικές έρχονται κατ' ευθείαν μέσα από το Διαδίκτυο. Θα μπορούσα να προτάξω όμως το γεγονός ότι αυτοί που κάθονται να συμπληρώσουν τα ερωτηματολόγια είναι όντως νέοι (γι' αυτό κι έχουν το χρόνο), μορφωμένοι (ξέρουν να χειριστούν ένα ερωτηματολόγιο), ευκατάστατοι (αδιαφορούν για το πόσο θα τους κοστίσει) και είναι άντρες (δεν έχουν τίποτα καλύτερο να κάνουν!) Δεν θα το κάνω όμως γιατί θα μπορούμε έτσι σε μια ατελείωτη συζήτηση.

Παίρνω αφορμή από την εκλογή δύο γυναικών στο Διοικητικό Συμβούλιο του ΣΕΠΕ (Σύνδεσμος Επιχειρήσεων Πληροφορικής Επικοινωνίας και Τηλεπικοινωνιών Ελλάδας). Συγχαρητήρια στη Γιώτα Παπαρίδου και στην Έλενα Παπανδρέου, είμαι σίγουρη ότι θα δώσουν νέα πνοή στο ΔΣ. Και ξεκίνησαν δυναμικά. Έπρεπε όμως δυστυχώς να περιμένουμε να αυξηθεί ο αριθμός των μελών του ΔΣ από επτά σε έντεκα, για να χωρέσουν και δύο γυναίκες μέσα. Έστω, αλλά γι' αυτό δεν φτάνει οι στατιστικές.

Πριν από έξι χρόνια στο Παρίσι συστάθηκε ένας σύλλογος, οι Πηνελόπες. Με φώναξαν ομιλήτρια σε μία ημερίδα για το Διαδίκτυο και την απασχόληση. «Γιατί Πηνελόπες;», ρώτησα. «Όπως η Πηνελόπη ύφαινε τον ιστό της έτσι κι εμείς υφαίνουμε τον Παγκόσμιο Ιστό», ήταν η πληρωμένη απάντηση. Οι περισσότερες από τις κοπέλες είχαν περάσει την πρώτη νιότη και αρκετές από αυτές ήταν άνεργες. Στόχος τους ήταν να συμπληρώσουν το κενό πληροφόρησης που υπάρχει στα μέσα ενημέρωσης για τις γυναίκες. Και να μην αφήσουν τους άντρες να οικειοποιηθούν τις νέες τεχνολογίες. Έβλεπαν στο Δίκτυο μια νέα ευκαιρία να κάνουν κάτι καλύτερο στη ζωή τους. Έβλεπαν επίσης κάτι το πολύ ενδιαφέρον που δεν ήθελαν να το αφήσουν να περάσει δίπλα τους χωρίς να τις αγγίξει. Τις τσάκισαν τις στατιστικές.

Είχα ξεχάσει εντελώς τις Πηνελόπες μέχρι που ξαναείδα ένα φυλλάδιό τους για τη γυναικεία ανεργία. Και έμεινα κατάπληκτη. Γιατί δεν ήξερα ότι έχουμε φτάσει πια στο σημείο να μιλάμε για κυβερνοφемινισμό (cyber-feminism):

Και για τι ακριβώς πρόκειται;

Κίνημα, πολιτική οργάνωση, εικαστική παρέμβαση στο Δίκτυο;

Με δύο λόγια, όπως έμαθα από τότε, ο κυβερνο-φемινισμός είναι μια προσπάθεια να παρουσιαστεί το φемινιστικό κίνημα, με άλλη μορφή, λιγότερο φορτωμένη με τα άσχημα κλισέ του παρελθόντος (οι φемινίστριες είναι αντι-ερωτικές, μισούν τους άντρες, δεν κάνουν αποτρίχωση κλπ). Παρά τη διευκόλυνση χάρη στο δίκτυο, άργησε να φτάσει στην Ευρώπη όπως και οι περισσότερες αγγλοσαξονικές εφευρέσεις (βλέπε οικονομία του υδρογόνου που είναι και της μοδός). Οφείλουμε τον όρο στην αγγλίδα Σάντι Πλαντ και στις Αυστραλές καλλιτέχνιδες της ομάδα VSN Matrix, που πρώτες χρησιμοποίησαν τον όρο το 1992 (επί εποχής Mosaic για όσους θυμούνται). Ο κυβερνο-φемινισμός, υποδήλωνε τότε το γεγονός ότι όλο και περισσότερες γυναίκες παράγουν καλλιτεχνικό

έργο στις ηλεκτρονικές τέχνες και στις εικονικές τεχνολογίες. Όσοι ενδιαφέρεστε σας παραπέμπω στο βιβλίο της Πλαντ «Zero and Ones» και στο δίκτυο των «κυβερνο-φεμινιστριών» Old Boys Network (www.obn.org), που έχει διοργανώσει τρεις παγκόσμιες συναντήσεις από το 1997.

Κι όμως τελικά, το «μπορεί το γυναικείο φύλο να είναι ενδιαφέρον αλλά δεν είναι αυτό το θέμα μας», αντιγράφω από τη Φιορίνα Κάρλι, πρόεδρο και διευθύνουσα σύμβουλο της Hewlett-Packard, μοναδική γυναίκα που διευθύνει εταιρία εισηγμένη στο Dow 30. Πνευματική της μητέρα ήταν η Γκρέις Χόπερ, καθηγήτρια μαθηματικών στο Βασάρ και αξιωματικός του αμερικανικού πολεμικού ναυτικού (1906-1992) που προγραμματίσε τον Mark I, βρήκε και ονομάτισε το πρώτο bug και τον compiler. Πνευματικές της αδελφές είναι η Τζέραλντιν Λέιμπουρν, που ως επικεφαλής της Disney/ABC Cable Networks ξεκίνησε το Oxygen Media, ένα πειραματικό πρόγραμμα τηλεόρασης και Ίντερνετ για γυναίκες και η Εστερ Ντάισον, μια από τις πιο ισχυρές φωνές της τεχνολογίας μέσω της στήλης της στους «New York Times».

Επιχειρηματίες, φεμινίστριες, νοικοκυρές και φοιτήτριες οι γυναίκες μοιράζονται, μεταξύ τους αλλά και με τους άντρες την ίδια αγάπη και το ίδιο μεράκι για την τεχνολογία. Μια ψυχολόγος μου είχε πει κάποτε ότι τα παιδιά προσεγγίζουν διαφορετικά τον υπολογιστή: τα αγόρια για το παιχνίδι και τα κορίτσια για το σχολείο.

Μεγαλώνοντας οι προσεγγίσεις πλησιάζουν. Ας συμφωνήσουμε σε αυτό: των γυναικών είναι πιο γήινη, πιο χρηστική, ίσως λιγότερο καταναλωτική (με όρους τεχνολογίας) απ' ότι του «ισχυρού» φύλου. Αλλιώςτικη όμως όχι διαφορετική.

(PC Magazine, Σεπτέμβριος 2003)

Αναζητώντας σεξ στον κυβερνοχώρο

Τρίτη βράδυ στη δουλειά. Χαζεύω μπροστά στον υπολογιστή και αναρωτιέμαι τι θέμα να έχει το επόμενο ρεπορτάζ. Μπαίνω σε μία από τις πολυάριθμες (πλέον) ιστοσελίδες που υπόσχονται «γνωριμίες». Χαζεύω τα «προφίλ» των υποψηφίων. Μερικά είναι για να κυλιέσαι κάτω από τα γέλια. Η για να σοκάρεσαι πραγματικά. Ε, καλά, δεν μπορεί να έχουν όλοι «περίεργα γούστα». Να είναι όλοι πρόστυχοι, ανώμαλοι, διεφθαρμένοι, παράνομοι. Ας κρατήσουμε τη ρομαντική πλευρά. Θα 'χει και μερικούς «στρέιτ». Σ' αυτούς επικεντρώνομαι.

Αποφασίζω να φτιάξω κι εγώ ένα «προφίλ». Λοιπόν για να δούμε, είμαι «40 χρονών, χωρισμένη, ψηλή, ξανθοκάστανη με γαλανά μάτια» (αυτό το τελευταίο μου φαίνεται το χειρότερο ψέμα από όλα). Ψάχνω γνωριμία με άντρα. Ρίχνω τα δίχτυα μου στον κυβερνοχώρο σε αναζήτηση (προφανώς) ερωτικού συντρόφου.

Τετάρτη πρωί πρωί, στις 8. Πάνω από δέκα μηνύματα με περιμένουν. Μωρέ μπράβο επιτυχία. Που να είχα βάλει και φωτογραφία...

Πέμπτη πρωί. Δεν έχω απαντήσει σε κανέναν και τα μηνύματα εξακολουθούν να συρρέουν στο γραμματοκιβώτιό μου. Και ότι ήθελε προκύψει.

Πέμπτη απόγευμα. Ανοίγω ένα προς ένα τα μηνύματα και τα αναλύω. Μαζεύω στατιστικά στοιχεία. Κάνω τη δουλειά μου, εν ολίγοις.

Έκπληξη: το 56% όσων μου γράφουν είναι κάτοχοι πανεπιστημιακού διπλώματός και πάνω και τα οικονομικά τους «πα μαλ». Η τουλάχιστον έτσι ισχυρίζονται, τι να πιστένεις;. Ο μέσος όρος ηλικίας είναι γύρω στα σαράντα. Μήπως φταίει η δική μου ηλικία που τους τράβηξε; Πώς να το καταλάβεις; Όσο για την οικογενειακή τους κατάσταση, έχουμε απ' όλα τα φρούτα.

Πρώτα οι παντρεμένοι, ένα ποσοστό 23% περίπου. Οι περισσότεροι από αυτούς μπαίνουν κατ' ευθείαν στο ψητό. «Άντρας ζητά γυναίκα για σεξ» – οι διευκρινίσεις αυτού του τύπου είναι πλέον πολύ χρήσιμες για να ξέρουμε τι μας γίνεται.. «Σεξ και μόνο Σεξ», γράφει κάποιος. Και κάποιος άλλος: «Θα μπορούσε η αγκαλιά σου, να γίνει... θυσιαστήριο του ερωτά μου (;;;)» Δεν έχω καμία διάθεση να κάνω την ιέρεια και συνεχίζω.

Κατηγορία δεύτερη οι ανύπανδροι. Γύρω στο 26% αυτοί. Όχι μόνο σεξ αλλά και φίλοι, με ρομαντισμό και τρυφερότητα στο πρώτο πλάνο. Αυτοί δεν γνωρίζουν ακόμα το πραγματικό νόημα της ζωής, αυτό έρχεται μετά, με το γάμο. «Θα πρέπει ή να μάθεις να υπερνικάς τους φόβους σου ή να μείνεις στις σκιές για το υπόλοιπο της ζωής σου». Μακάβριο, ε;. Αν και, το ομολογώ στο προφίλ μου έγραψα πως είμαι ρομαντική και μισώ το ψέμα... Ψεύτρα!

Τέλος οι χωρισμένοι. Να γράψω ποσοστά; Είναι η συντριπτική πλειονότητα... Απογοήτευση; Περιορισμένος κοινωνικός κύκλος; Ας βγάλουν οι άλλοι συμπεράσματα. «Αν ξέρεις τι θέλεις, αλλά κυρίως αν ξέρεις πώς να το πάρεις... γράψε μου. {...} Ένας έξυπνος σέξι διάλογος και το ερωτικό παιχνίδι με το μάτια και τις λέξεις θα μας διεγείρει...». Αρκεί, δεν συνεχίζω. Τα μηνύματα του τύπου: «Αν θέλεις μια όμορφη γνωριμία με έναν ώριμο πραγματικά άντρα μη διστάσεις να μου γράψεις και ελπίζω να τα πούμε και από κοντά και ότι προκύψει» με ξενερώνουν. Αντίθετα, ο 60χρονος που έρχεται από το εξωτερικό «Έχω πάρει σύνταξη και σχεδόν δεν κάνω τίποτα, παρά μόνο παίζω με τον υπολογιστή!!» μου φαίνεται πολύ πιο αληθινός. Σχεδόν μου 'ρχεται να του απαντήσω.

Τα στατιστικά στοιχεία για το πρώτο εξάμηνο του 2003 δείχνουν πως στην Αμερική (τη χώρα των θαυμάτων), το πληρωμένο Ίντερνετ έφερε έσοδα 748 εκ. δολάρια, σημείωσε δηλαδή αύξηση 23%. Που ξοδεύτηκαν αυτά τα χρήματα; Στις ροζ σελίδες, στο επιχειρηματικό Ίντερνετ και στη διασκέδαση. Οι σελίδες γνωριμιών απορρόφησαν 214 εκατ. δολάρια, αριθμός που αντιστοιχεί σε αύξηση 76% σε

σχέση με το πρώτο εξάμηνο πέρσι. Δηλαδή σε λίγο θα πρέπει να πληρώνω κιόλας για τις βλακείες που μόλις προανέφερα; Πριν κλείσω τα πάντα, πάω μια βόλτα μέχρι τα ελληνικά best websites. Εκεί ξαναβρίσκω το ίδιο βιολί. Οι τρεις μεγάλες κατηγορίες είναι οι ειδησεογραφικές, οι αθλητικές –μαζί με το καινούργιο φρούτο για το στοίχημα και τα συμπαραομαρτούντα- και φυσικά οι γνωριμίες. Μα καλά βρε παιδιά, στην Ελλάδα ζούμε, γεμάτα είναι τα μπαράκια και τα νυχτομάγαζα. Τι θα κάνουν κι αυτοί, κλέφτες θα γίνουν; Μου φαίνεται πως τελικά δεν έχουν άδικο όλα αυτά τα «κίτρινα» έντυπα που παρουσιάζουν το Ίντερνετ ως τόπο δράσης, ανώμαλων σεξομανών που караδοκούν για να καταστρέψουν και εμάς και τα παιδιά μας. Ένα άλλο θέμα που θα έπρεπε να κουβεντιάσουμε σοβαρά κάποτε. Γιατί φαίνεται πως παίρνει τόσο μεγάλες διαστάσεις που τρομοκρατεί πολύ κόσμο. Και έντρομοι πολλοί φίλοι με ρωτούν πώς να προστατέψουν τα παιδιά τους. Εύκολο, όπως εύκολα τα προστατεύουν από την τηλεόραση και τα περιοδικά. Με την προσοχή τους, με τη διακριτική παρακολούθηση, με τα σχετικά κλειδώματα και κυρίως με τη συνολική παιδεία που τους δίνουν. Για μια στιγμή! Αυτό εδώ το προφίλ μου φαίνεται γνώριμο. Η απάντησή μου είναι γρήγορη και χωρίς δισταγμούς «*Αν είσαι αυτός που φαντάζομαι τρέχα να γλιτώσεις!*». Ηθικό δίδαγμα: Ποτέ μη μιλάτε για τα ρεπορτάζ «που τρέχουν» στο σπίτι...

(PC Magazine, Νοέμβριος 2003)

Ο Αλ, η Βίβιαν, ο Στιβ και ο Mac

Τον Ιούνιο, επισκέφτηκαν την Αθήνα δύο σημαντικές προσωπικότητες. Ο ένας ήταν ο πρώην αντιπρόεδρος των ΗΠΑ, ο Αλ Γκορ, που θα μείνει στην ιστορία ως ο άνθρωπος που έχασε για μερικές χιλιάδες ψήφους μόνο την προεδρία (και μάλιστα κάποιιοι το αμφισβητούν ακόμη και σήμερα). Ωστόσο, ο προσηλυτισμένος στην οικολογία Αλ Γκορ, υπήρξε ο άνθρωπος πίσω από την περίφημη «Σουζάνα στα βάθη της Αλαμπάμα», την οποία ο πρόεδρος Κλίντον ήθελε να δικτυώσει και την έφερε συχνά ως παράδειγμα.

Δέκα χρόνια πριν, η Αμερική ολοκλήρωνε σχεδόν το στοίχημα που η Ευρώπη έχει σήμερα πλησιάσει, ενώ η χώρα μας το βλέπει ακόμη με κιάλια. Το είπε και η Βίβιαν Ρέντινγκ, η αρμόδια Επίτροπος, που ήρθε στη χώρα μας, επίσης τον Ιούνιο, μόνο και μόνο για να μας τα ψάλλει, Και τη στείλανε και στο Λαγονήσι για το συνέδριο, αλλά τα νέα έφτασαν τελικά μέχρι την πόλη,

Η δεύτερη προσωπικότητα ήταν ο Στιβ Βόζνιακ, ένας από τους δύο ιδρυτές της Apple. Ο Βόζνιακ παραμένει εμβληματική φιγούρα του κόσμου των υπολογιστών, τον οποίο άλλαξε με την εφεύρεσή του. Δέκα χρόνια, σχεδόν μέρα προς μέρα, είχα να πιάσω Mac στα χέρια μου και έστω να γράψω απλώς ένα κείμενο όπως γράφω τώρα. Η αίσθηση είναι πώς... ας πούμε ότι μετά από δέκα χρόνια γάμου συναντάς την αγαπημένη από το σχολείο στο δρόμο και συνειδητοποιείς ότι ποτέ δεν την ξέχασες και ότι είναι ότι καλύτερο μπορεί να σου συμβεί. Και η εν λόγω αγαπημένη έχει μεγαλώσει και ωριμάσει και η ομορφιά της έχει ανθίσει πλήρως...

Τι κάνεις σ' αυτήν την περίπτωση; Τα παρατάς όλα; Τινάζεις στον αέρα μια δεκαετία από τη ζωή σου; Τις συνήθειές της; (στην προκειμένη περίπτωση και τα έξοδα);

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, τα πράγματα, φυσικά δεν είναι τόσο δραματικά. Ένα υπολογιστή αλλάζεις, όχι σπίτι. Και δεν θα συμβουλέσω κανέναν να τα πετάξει όλα στα σκουπίδια και να τρέξει ν' αγοράσει καινούργιο Mac, όσο καταπληκτικός κι αν είναι.

Στην περίπτωση όμως που ο υπολογιστής έχει παλιώσει λίγο και χρειάζεται και τη motherboard και τον επεξεργαστή του και δεν ξέρω τι άλλο και είσαστε έτοιμοι ν' αναβαθμίσετε σε Vista, μήπως τότε πρέπει να το ξανασκεφτείτε;

Εκτός από το ασυναγώνιστο ντιζάιν (έξω και μέσα), τη σταθερότητα στη λειτουργία και το γεγονός ότι οι εφαρμογές βρίσκονται έτη φωτός μπροστά, ο Mac είναι και τρόπος ζωής. Η καλύτερη μέθοδος να τον γνωρίσει κανείς είναι να μιλήσει μ' αυτούς που πίνουν νερό στ' όνομά του.

Ειλικρινά δεν έχω αποφασίσει ακόμη τι θα κάνω. Ίσως ένας mini Mac να μην είναι κακή ιδέα.

(PC Magazine, Ιούλιος 2007)

Είμαστε όλοι χρήστες

Τώρα που χειμώνιασε (κάπως έστω) και που σταματήσαμε να ρεμπελιάζουμε στις παραλίες με κάθε ευκαιρία, ξαναβρίσκουμε τις παλιές μας καλές συνήθειες μπροστά στον υπολογιστή μας. Άλλος το τσατ του, άλλος το μπλογκ του, άλλος τα τόρεντ του, άλλος τις αθλητικές σελίδες... Ο χειμώνας τραβάει υπολογιστή. Κι άμα η οικογένεια είναι σε δίκτυο, τότε μπορούμε να χαλαρώσουμε και να γράψουμε στο/η σύντροφο... «θα φάμε κάτι απόψε ή πάλι ντελίβερι». Γιατί ο υπολογιστής θέλει το ντελίβερί του. Εγώ πάντως έχω μια πρόταση για έξω να σας κάνω. Από τις 7 μέχρι τις 10 Νοεμβρίου το τμήμα Επικοινωνίας και Μ.Μ.Ε. του Πανεπιστημίου Αθηνών διοργανώνει ένα διεθνές συνέδριο για τις προκλήσεις και τις χρήσεις των Τεχνολογιών της Επικοινωνίας, σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο Μπορντώ 3.

Την κεντρική ομιλία το απόγευμα της έναρξης του συνεδρίου, θα την επωμιστεί ένας πρωτοπόρος των τεχνολογιών στα μέσα ενημέρωσης στην Ευρώπη, ο Βίνσεντ Παρτάλ. Έχω ξαναγράψει γι' αυτόν, είναι ο άνθρωπος που πρώτα έφτιαξε ενημερωτική πύλη, μετά εφημερίδα και τέλος εκπέμπει στο δικό του τηλεοπτικό κανάλι στο myspace, το itunes και αλλού.

Μην φανταστείτε κανένα μεγιστάνα τον μίντια (ξέρετε κανένα να βγάζει λεφτά από το Διαδίκτυο;), αλλά περισσότερο έναν που μοιάζει με μεταπτυχιακό φοιτητή που διδάσκει στο πανεπιστήμιο! Με τα γυαλάκια του, αρκετά συγκρατημένος αλλά πλήρως καταρτισμένος, γεμάτος φαντασία, κέφι και όρεξη να δοκιμάσει καινούργια πράγματα και κυρίως να τα μοιραστεί με άλλους. Και πράγματι, διδάσκει στο πανεπιστήμιο της Καταλονίας (βίβα Μπαρτσα) αλλά δίνει και πολλές διαλέξεις, μιλάει για τα μπλογκς, τις νέες δυνατότητες της ενημέρωσης, την κατάρτιση των δημοσιογράφων, τη σχέση των παιδιών με το διαδίκτυο...

Γιατί αυτό που μας λείπει πια δεν είναι η τεχνολογία, αλλά η αξιοποίησή της. Καμιά φορά, όταν βλέπω ποιοι παρουσιάζονται ως ειδήμονες (κάτι απίστευτοι ξερόλες του τίποτα) αφρίζω. Και στην τελική είμαστε ένας αχταρμάς: πιτσιρικάδες που ξέρουν τα πάντα, πενηντάρηδες που ψάχνουν το κουμπί on/off του υπολογιστή, άλλοι που μόλις τους βγάλεις από το word μπερδεύονται, ψαγμένοι gamers, bloggers της συμφοράς, bloggers διαμάντια, προσηλυτισμένοι τεχνοφοβικοί και απηυδισμένοι τεχνολάγνοι...

Που συναντιόμαστε όλοι; Μάλλον στο πουθενά. Σαν ένα μπουλούκι ετερόκλητο, είμαστε όλοι χρήστες του Διαδικτύου, ο καθένας με τον τρόπο του και το ρυθμό του.

Ας πάμε, λοιπόν, όλοι ν' ακούσουμε τον Βίνσεντ και να κουβεντιάσουμε μαζί του. Ίσως βρούμε κάποια κοινά σημεία μεταξύ μας.

(PC Magazine, Νοέμβριος 2007)

Ψηφιακά αντίο

Η στήλη απουσίασε τους τελευταίους μήνες, όχι λόγω διακοπών αλλά λόγου πένθους. Εχασε τον καλύτερο αναγνώστη της και συχνό εμπνευστή της.

Η προσωπική πλευρά δεν αφορά κανένα, όμως μετά από μια δεκαετία και πλέον που φιλοδοξώ να συγκαταλέγομαι σ' εκείνους που μελετούν τις επιπτώσεις των νέων τεχνολογιών στη ζωή μας συνειδητοποίησα ότι ποτέ δεν ασχολήθηκα με μία από τις πιο σημαντικές εκφάνσεις της: το θάνατο. Γιατί αφελώς νόμιζα πώς το Τέλος είναι οριστικό.

Κι έτσι είναι. Αλλά πάλι όχι, όπως ανακάλυψα.

Ένα mail κατ' αρχήν. Λόγια ψυχχαναλύτριας και φίλης. «Μην κλείσεις τη σελίδα στο facebook, άσε το χαμόγελό του στον κυβερνοχώρο για πάντα». Πρώτο σοκ. Στην εφορία ζητάς διαγραφή του ΑΦΜ, στο Ιντερνετ όμως, πώς διαγράφεις; Ο γιός της ήταν εκείνος που λίγες μέρες αργότερα μου έστειλε ένα σχετικό link. Πράγματι, οι υπεύθυνοι του δικτύου έχουν προβλέψει τέτοιες περιπτώσεις και οι στενοί συγγενείς μπορούν ν' αποφασίσουν τι θα γίνει με τη σελίδα. Είναι δυνατόν και να την κάνουν «μνημείο», θα είναι ανενεργό αλλά οι ήδη φίλοι θα μπορούν να αφήνουν μηνύματα. Ποιο είναι όμως το σωστό; Ένα «νεκρό» blog είναι από μόνο του θλιβερό. Ένα προφίλ κοινωνικής δικτύωσης ακόμα περισσότερο... Το τηλέφωνο το «κόβουν» οι συγγενείς, γιατί δεν υπάρχει κανένας ν' απαντήσει όταν χτυπάει σ' ένα άδειο σπίτι. Μια σελίδα που δεν έχει πίσω της άνθρωπο έχει νόημα; Η γενιά του Ιντερνετ είναι ακόμη πολύ νέα. Τι θα γίνει, όμως, σε πενήντα χρόνια; Θα δημιουργηθούν ψηφιακά νεκροταφεία; Και από την άλλη το χαμόγελό του είναι πράγματι πολύ ωραίο για να εξαφανιστεί. Και όταν εμφανίζεται τυχαία στους «φίλους», οι άλλοι θα τον θυμούνται. Αυτός δεν είναι ο στόχος;

Κατόπιν ήρθε η κονσόλα. «Μαμά, τρέχα να δεις. Εχω το μπαμπά πίσω μου στο αεροπλανάκι. Στη wii δεν πεθαίνεις ποτέ;» Δυστυχώς οι περισσότεροι «ειδικοί» δεν έχουν ιδέα τί είναι ένα άβαταρ. Ο Φρόντ δεν το είχε προβλέψει. Και ούτε ξέρουν αν πρέπει ο μπαμπάς να εξαφανιστεί από την κονσόλα ή να συνεχίσει ες αεί να πετάει... Μακάβριο κατά τη γνώμη μου αλλά τα παιδιά δεν αντιλαμβάνονται την απώλεια με τον ίδιο τρόπο. Μπορεί και να τους κάνει καλό.

Τέλος ήρθε και ο υπολογιστής. Δύο κολλητοί, ένας στο γραφείο κι ένας στο σπίτι. «Τι να κάνω με τα mail; Θεεσ αντίγραφα; Και τα έγγραφα, τι να τα κάνω;» Κάποια στιγμή τα ρούχα εκείνου που έφυγε χαρίζονται, τα προσωπικά του αντικείμενα γίνονται ενθύμια, τα χαρτιά ξεκαθαρίζονται. Τι κάνεις, όμως, με δύο terra αρχεία που αντιστοιχούν σε δεκαπέντε χρόνια ζωής; Και μάλιστα απόλυτα ιδιωτικά ή καλύτερα που δεν έχεις ιδέα ποια είναι ιδιωτικά και πρέπει να μείνουν κλειστά για πάντα και ποια μπορεί να είναι χρήσιμα για το νοικοκυριό; Τα ίδια και χειρότερα ισχύουν και για το κινητό...

Η αναζήτηση στο διαδίκτυο ήταν η πρώτη μου αντίδραση. Δεν μπορεί, ένα άρθρο, μια μελέτη, μια μαρτυρία, κάτι θα βρω... Κι όμως δεν υπάρχει τίποτα, εκτός από ανάλογες αναζητήσεις με τις δικές μου για το facebook. Πολλά ερωτήματα και καμία απάντηση. Ίσως ο λόγος είναι ότι οι επιστήμονες του χώρου είναι πρώτα και κύρια τεχνικοί. Ίσως πάλι γιατί δύσκολα μιλάμε για ενοχλητικές καταστάσεις.

Επαγγελματική διαστροφή; Σίγουρα. Διαδοχικά σοκ; Οπωσδήποτε. Το κύριο ερώτημά μου είναι το εξής. Με δεδομένο ότι δεν ζούμε πλέον μόνο στη Γη, υπάρχουμε και στον κυβερνοχώρο, όταν η πρώτη μας (και κύρια ύπαρξη) λήξει, τελειώνει και η δεύτερη; Ή μήπως θ' ακούσουμε ότι ο νέος Μεσσίας θα αναστηθεί στη μπλογκόσφαιρα; Κομμάτι επικίνδυνο, στις συνθήκες κρίσης που ζούμε.

(PC Magazine, Οκτώβριος 2010)

Μαθαίνεις να τη φοράς... σαν ψηλοτάκουνα

Εγώ και το κινητό μου

Οι εταιρίες κινητής τηλεφωνίας υποστηρίζουν ότι οι συνδέσεις έχουν φτάσει στα δέκα εκατομμύρια. Από αυτά κάποιες είναι διπλές για να κερδίσουμε την αναβάθμιση αλλά αρκετές είναι γραμμές που λειτουργούν. Με δύο λόγια, σχεδόν ο καθένας από εμάς έχει το κινητό του. Μια που πλησιάζουν Χριστούγεννα, πολλά κινητά θα προσφερθούν ως δώρα, κυρίως σε πιτσιρικάδες που τα περιμένουν πως και πως. Πριν αγοράσετε όμως σκεφτείτε λίγο, τι είδους χρήστης είστε.

Τύπος I: ο πιτσιρικάς, -α. Δεν ζει χωρίς αυτό. Γράφει συνεχώς μηνύματα με τα δάχτυλα να πετούν με ταχύτητα φωτός στο πληκτρολόγιο. Έτσι κι αλλιώς δεν μιλάνε πολύ μεταξύ τους. Κάθονται στο καφέ και στέλνουν μηνύματα ο ένας στο άλλο. Δεν πειράζει, ας κάνουν ό,τι θέλουν, όσο είναι δεκαπέντε χρονών. Αρκεί να μην είναι τριάντα ή σαράντα πέντε. Αλλά χαρακτηριστικά είναι ότι κοιμούνται με το κινητό αγκαλιά (ανοιχτό φυσικά) μην χαθεί καμία κλήση, στο τραπέζι (δουλειά ή διασκέδαση) το έχουν πάντα σε εμφανές σημείο. Όταν δε, θέλουν να τηλεφωνήσουν παίρνουν το κινητό του μπαμπά ή της μαμάς.

Τύπος II: ο αναβαθμισάκιας. Αλλάζει συνεχώς συσκευή τηλεφώνου γιατί θέλει να έχει την τελευταία τεχνολογία. Να μπαίνει στο Ιντερνετ, να βγάζει φωτογραφίες, να «στέλνει» και να «παίρνει» δεδομένα. Η επικοινωνία καθ' αυτή δεν έχει τόση σημασία όσο το εργαλείο.

Τύπος III: ο ομιλητικός. Έχει μία συσκευή, ό,τι να 'ναι, δεν γνωρίζει πολλά γι' αυτή αλλά είναι συνέχεια με το κινητό κρεμασμένο σκουλαρίκι. Η ανάγκη του βρίσκεται στο να μιλά ή στο να δείχνει ότι έχει κινητό.

Τύπος IV: ο αρνητικός. Δεν έχει κινητό και αρνείται να αποκτήσει. Συνήθως έχει η γυναίκα του και μπορείς να τον ψάξεις εκεί. Άλλοι βάζουν μπροστά «ιδεολογικούς» λόγους, άλλοι απλώς ότι δεν ξέρουν και δεν σκοπεύουν να μάθουν να το χρησιμοποιούν.

Κανονικά εδώ χωρούσαν συμβουλές από το ρεπορτάζ αγοράς : στον τάδε τύπο αντιστοιχεί το τάδε τηλέφωνο. Θα ήθελα όμως να προσθέσω έναν τύπο ακόμα για να αναφέρω ένα πρόβλημα που παίρνει μεγάλες διαστάσεις.

Τύπος V: ο αμελής (η Βάλια). Μετά από μία μάλλον επιτυχημένη περίοδο χρήσης τους τελευταίους μήνες κάτι δεν πάει καλά. Το πρώτο από τα βάσανά μου ξεκίνησε όταν ξέχασα το κινητό στη θέση του συνοδηγού και μου έσπασαν το αμάξι για να το πάρουν. Λίγες βδομάδες μετά, το επόμενο κατέληξε μέσα σε μία λακκούβα με λασπόνερα όπου έμεινε πάνω από δύο ώρες πριν το αναζητήσω. Ο διάδοχός του έμεινε σ' ένα παγκάκι και όταν τηλεφώνησα μετά από μία ώρα, κάποιος το σήκωσε αλλά το έκλεισε αμέσως και το ιδιοποιήθηκε φυσικά. Το τελευταίο στη σειρά έμεινε σ' ένα ταξί, όπου επαναλήφθηκε το ίδιο σκηνικό. Το αναζήτησα μετά από τρεις ώρες αλλά ήταν ήδη αργά. Κάποιος το είχε πάρει.

Καλά να πάθω θα μου πείτε. Αφηρημάδα σε συνδυασμό με κακή τύχη ίσως. Είχα τη φαινή ιδέα ν' αναζητήσω το κινητά μου μέσω του αριθμού IMEI στάθηκε αδύνατο. Και οφείλω να ευχαριστήσω το Δαμιανό Χαραλαμπίδη, διευθυντή προϊόντων και υπηρεσιών της Cosmote που μου εξήγησε τι ακριβώς συμβαίνει. Ο αριθμός αυτός είναι μοναδικός για κάθε συσκευή και το τηλεφωνικό δίκτυο μπορεί να τον αναγνωρίσει όταν συνδέεται. Ας υποθέσουμε λοιπόν ότι εγώ καταθέτω μήνυση στην αστυνομία και δηλώνω απώλεια ή κλοπή. Και για να ξεκαθαρίζουμε κάτι, είναι κλοπή, όταν κάποιος βρει ένα κινητό ενεργοποιημένο και αμέσως το κλείσει για να βάλει μέσα τη δική του κάρτα. Θεωρητικά οι εταιρίες κινητής τηλεφωνίας μπορούν να βρουν αν το IMEI μου συνδέεται με το δίκτυο. Και μάλιστα εάν είναι σταθερή σύνδεση και όχι κάρτα μπορούν να γνωρίζουν και τα στοιχεία του χρήστη.

Πρόβλημα 1 : παρ' όλο που είναι τεχνικά δυνατόν θα πρέπει κάθε εταιρία κινητής τηλεφωνίας να κάνει τη διαδικασία χωριστά γιατί δεν υπάρχει κοινό δίκτυο.

Πρόβλημα 2: καμία εταιρία δεν το κάνει γιατί δεν κατοχυρώνεται νομικά. Ακόμα και αν βρεις ποιος είναι ο νέος χρήστης της συσκευής σου, δεν μπορείς να τον κατηγορήσεις γιατί μπορεί να το αγόρασε από αγγελία, από γνωστό, από μαγαζί που πουλά μεταχειρισμένα.

Κάθε μέρα, μόνο στη χώρα μας χίλιες συσκευές κινητής τηλεφωνίας αλλάζουν ιδιοκτήτη παρά τη θέλησή του. Και κανείς δεν μπορεί να κάνει τίποτε γι' αυτό. Μου ανέφεραν ένα σύστημα στην Αγγλία όπου με άορατο μαρκαδόρο ο ιδιοκτήτης γράφει κάτι στην οθόνη το οποίο μπορεί να το διαβάσει μηχανήμα της αστυνομίας για να αποδείξει ότι είναι δικό του. Επίσης αν θέλουμε να κάνουμε μια δυσάρεστη έκπληξη στο «νέο» ιδιοκτήτη καλό θα είναι να κλειδώνουμε το τηλέφωνο ώστε να ζητά τον κωδικό ασφαλείας κάθε φορά που δέχεται καινούργια κάρτα SIM. Μπορούμε ακόμα να μην αγοράζουμε ποτέ τηλέφωνο από δεύτερο χέρι, αν δεν είμαστε σίγουροι για την προέλευση του για να μην τρέφουμε την παράνομη αγορά. Μπορούμε, τέλος, να ζητήσουμε τη δημιουργία ενός ανεξάρτητου φορέα που θα χειρίζεται τις «μαύρες λίστες» των IMEI που θα έρχονται από την αστυνομία και θα απαγορεύει στις συσκευές να μπουν στο δίκτυο.

Τελευταία σκηνή: Τρίτη βράδυ, βρέχει καταρακτωδώς. Τα μαγαζιά ανοιχτά αλλά από πελάτες τίποτα. Ευτυχώς, σκέφτομαι, διάλεξα τη σωστή μέρα για να αγοράσω καινούργιο κινητό με την ησυχία μου. Λάθος. Γιατί στο μαγαζί που μπαίνω, ο κόσμος στην ουρά για τις συσκευές παίζει ήδη ξύλο. «Εγώ ήρθα πρώτη», «τι λες κυρά μου, μία ώρα περιμένουμε». Δεν αποδεικνύει τίποτα αλλά είναι ενδεικτικό του γεγονότος ότι ο κόσμος αγοράζει κινητά, τα θεωρεί πλέον είδος πρώτης ανάγκης και φροντίζει για την αντικατάσταση ή την αναβάθμισή τους.

Ναι λοιπόν στα κινητά. Προσέξτε όμως, γιατί ανεξάρτητα από τι τύπος χρήστη είστε, ο κίνδυνος παραδοκεί. Τα βίντεο και τα ραδιο-CD αυτοκινήτου δεν είναι πια ο στόχος του αποφασισμένου ή του ευκαιριακού κλέφτη. Και επαναλαμβάνω για μια ακόμα φορά ότι κλέφτης είναι και αυτός που βρίσκει τυχαία ένα ενεργοποιημένο κινητό και το ιδιοποιείται –όπως κι ένα πορτοφόλι με ταυτότητα άλλωστε. Τελευταία λύση, όπως και τελευταία μόδα είναι να το κρεμάτε στο λαιμό. Όπως τα μωρά την πιπίλα τους.

(PC Magazine, Δεκέμβριος 2003)

Τα διαμάντια είναι παντοτινά

Οι υπολογιστές μας είναι γρήγοροι και με μεγάλη μνήμη. Χρειαζόμαστε όμως ακόμα γρηγορότερους. Γρηγορότεροι σημαίνει μικρότερα τρανζίστορ. Από 250 νανο-μέτρα σε 180. Αυτό όμως σημαίνει διαρροή ρεύματος και μεγαλύτερη κατανάλωση. Και εδώ υπάρχει ένα πρόβλημα. Τα τσιπ πυριτίου θερμαίνονται και «πουφ!» καίγονται. Για την ακρίβεια λιώνουν. Και ακόμα και οι ειδικές συσκευές που «διώχνουν συνεχώς εκατοντάδες βατ από μια περιοχή που δεν ξεπερνά το ένα τετραγωνικό εκατοστό» δεν κάνουν και τίποτα σπουδαίο.

Τα «τσιπάκια» αποτελούνται από ημιαγωγούς οι οποίοι δεν φημίζονται ούτε για την ευκολία κατασκευής τους ούτε για τη φθηνή τιμή τους. Οι μεγάλες εταιρίες σπαζοκεφαλιάζουν για να βρουν λύση. Μετά από 60 περίπου χρόνια, η εφεύρεση που άλλαξε τη ροή της τεχνολογίας έφτασε στα όριά της.

Για την ακρίβεια, γνωρίζαμε από το 1880 ότι κάποιοι ημιαγωγοί είχαν χρήσιμες ιδιότητες και μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν ως ηλεκτρικές δίοδοι και έτσι βρήκαν την πρώτη εφαρμογή τους στις ραδιοφωνικές συσκευές. Το πυρίτιο ήρθε στο προσκήνιο το 1939, όταν αμερικανοί ερευνητές των εργαστηρίων Bell, ανακάλυψαν ότι έχει και θετικές (p-type) και αρνητικές (n-type) εφαρμογές. Ο ένας από τους δύο ο Ουίλιαμ Σόκλεϊ προχώρησε αρκετά αλλά τον σταμάτησε ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Οι έρευνες ξεκίνησαν πάλι το 1945 ενώ ταυτόχρονα δύο Βρετανοί ερευνητές ο Τζον Μπαρντίν και ο Ρόμπερτ Γκίμπνεϊ δούλευαν πάνω στο ίδιο θέμα. Τελικά, το 1947 συνεργάστηκαν και το 1956 κέρδισαν και οι τρεις από κοινού το βραβείο Νόμπελ. Το τρανζίστορ γεννήθηκε και όχι μόνο για να βελτιώσει τη λήψη των ραδιοφωνικών κυμάτων.

Η εφαρμογή του τρανζίστορ στους μικροεπεξεργαστές επέτρεψε να περάσουμε από τους υπολογιστές μέγεθος δωματίου στους desktop και σε όλη τη σειρά των μικρότερων σε μέγεθος υπολογιστών αργότερα. Μέχρι σήμερα, όπου τα εργαστήρια έχουν φτάσει στα όριά τους. Γιατί για μερικές γενιές επεξεργαστών ακόμα αντέχουμε μια που έχουν ήδη βγει από το πειραματικό στάδιο. Παρακάτω όμως; Εδώ και κάμποσο καιρό ο κόσμος φαντασιώνεται διαμάντια. Όχι αυτά που γνωρίζουμε και που είναι δυσεύρετα και πανάκριβα. Συνθετικά διαμάντια, εξίσου καλά και καθόλου μα καθόλου ακριβά. Την πρώτη φορά που διάβασα κάτι γι' αυτό ήταν στα τέλη του 2003 στο περιοδικό «Wired». Έπειτα από λίγο καιρό είδα ένα ντοκιμαντέρ στην ET3 που εξηγούσε πώς φτιάχνονται. Και τον τελευταίο καιρό όλοι μιλούν για διαμάντια.

Όλοι γνωρίζουμε πως η σημαντικότερη ιδιότητα του διαμαντιού είναι η σκληρότητά του. «Σκληρό σα διαμάντι», η έκφραση υπάρχει σε πολλές γλώσσες. Έχει όμως κι άλλες. Κυρίως έχει εξαιρετικά υψηλή θερμική αγωγιμότητα. Τη στιγμή που το πυρίτιο αρχίζει να «ζορίζεται» στους 100°C, το διαμάντι δεν παθαίνει τίποτα σε πενταπλάσια θερμοκρασία.

Το πρόβλημα όμως είναι ότι δεν είναι ημιαγωγός. Με την κατάλληλη επεξεργασία μπορεί να γίνει θετικός ημιαγωγός. Για ένα τρανζίστορ χρειάζεται όμως και ο αρνητικός. Η τελευταία εξέλιξη στην τεχνολογία μας λέει ότι τα καταφέραμε. Διαθέτουμε πια και τους δύο τύπους. Εμπρός για διαμαντένια τσιπ...

Όσο για την τιμή; Φθη-νό-τα-τη! Αν μιλάμε για συνθετικά φυσικά. Και έχουμε πια όχι μία αλλά δύο διαφορετικές τεχνικές για να τα φτιάχνουμε (και παρεμπιπτόντως μπορώ να φορέσω στο δάχτυλό μου όποια κοτρώνα μου κάνει κέφι με πέντε Ευρώ το καράτι).

Οι μέθοδοι που χρησιμοποιούνται και που είχα την τύχη να παρακολουθήσω στο ντοκιμαντέρ είναι αξιοθαύμαστες. Η πρώτη χρησιμοποιεί ένα θάλαμο όπου τοποθετείται γραφίτης και μεταλλικοί διαλύτες στον οποίο εφαρμόζονται συνθήκες υψηλής θερμοκρασίας και πίεσης που μιμούνται τις

γεωλογικές συνθήκες που παράγουν τα διαμάντια. Η δεύτερη είναι καθαρά χημική. Με τη βοήθεια ακτίνας μικροκυμάτων, σε πίεση 0,1 ατμόσφαιρες και υψηλή θερμοκρασία δημιουργείται βροχή από πλάσμα άνθρακα, το οποίο επικάθεται δημιουργώντας διαμάντια!

Φυσικά για την εφαρμογή στους υπολογιστές θα περιμένουμε ακόμα χρόνια. Ξέρουμε όμως ότι στα εργαστήρια φτιάχτηκαν αδαμάντινοι επεξεργαστές στα... 81GHz. Οκτώ φορές πάνω από τους τελειότερους επεξεργαστές πυριτίου. Οι φήμες λένε ότι στην Ιαπωνία έφτασαν κιόλας τα 200GHz.

Τα διαμάντια θα γίνουν και οι καλύτεροι φίλοι των αγοριών. Και αφού λύσαμε και αυτό το πρόβλημα στη ζωή μας δεν μένει παρά να βρούμε λύση για το spam, τα διάφορα bugs και τους ιούς που μας μαυρίζουν τις μέρες. Γιατί, εγώ τουλάχιστον, μια χαρά είμαι και με τα 4 GHz. Και το δικό μου διαμάντι είναι το PC Magazine.

(PC Magazine, Ιανουάριος 2005)

Cybergoneis ενωμένοι

Πίστευα κι εγώ λανθασμένα, ότι παιχνίδια στον υπολογιστή είναι αυτά που παίρνεις το CD, το φορτώνεις και παίζεις. Και απλώς διασκεδάζεις. Μέγα λάθος κι ένα πιτσιρικάς ηλικίας 2,5 ετών μου απέδειξε το αντίθετο.

Τα Χριστούγεννα του χάρισαν ένα παιδικό λάπτοπ. Με οθόνη 5 ίντσες, χρώματος πράσινου! Κι όμως, σε μία μέρα ξεχώριζε τα γράμματα και δύο μέρες μετά έβρισκε κάποιες λέξεις. Έμαθε επίσης μόνος του να δείχνει το γράμμα με το οποίο ξεκινάει το όνομά του, το όνομα της μαμάς, του μπαμπά, της γιαγιάς, του παππού... Σε λίγες μέρες μπορούσες να τον ρωτήσεις ποιο είναι το γράμμα της «ομπρέλας» και να σου δείξει το «ο».

Κανονικά θα έπρεπε να ντρέπομαι που μ'έχει φάει η βαριά τεχνολογία και ξεχνάω τα βασικά. Ποτέ δεν είναι αργά, όμως.

Αναλογιζόμενη τις παρουσιάσεις παιχνιδιών πέφτουν στα χέρια μου τον τελευταίο καιρό, συνειδητοποίησα ότι οι πηγές που μπορεί κάποιος να βοηθηθεί για να διαλέξει με ασφάλεια παιχνίδι για τα παιδιά του, είναι λίγες και σχεδόν όλες διαφημιστικές. Ο κόσμος των βιντεοπαιχνιδιών είναι ένας κόσμος ενηλίκων, ο οποίος περιλαμβάνει αρκετή βία, αρκετή ταχύτητα, λίγο μυαλό και –είναι αλήθεια– πολλή φαντασία. Δυστυχώς όμως απευθύνεται και σε παιδιά, τα οποία λίγο ενδιαφέρουν τους κατασκευαστές. Οι μόνες επιλογές που έχουν είναι να μπουν στον κόσμο της Ντίσνεϊ και να διαλέξουν παιχνίδια που, κυρίως, βγαίνουν από ταινίες. Οι ίδιοι, χρονικά αναλώσιμοι ήρωες βομβαρδίζουν το παιδί με ταινία, βιβλία, παιχνίδια, βιντεοπαιχνίδια, συχνά με καθόλου ή κακές μεταφράσεις, αναπαράγοντας μια κουλτούρα που ούτε στους πιο σκοτεινούς μας εφιάλτες δεν θα ονειρευόμασταν για τα παιδιά μας.

Τα παιδιά προσεγγίζουν τον υπολογιστή μέσα από το παιχνίδι. Ωραία προσέγγιση κάνουν... Οι περισσότεροι γονείς φοβούνται τον υπολογιστή ή την κονσόλα και δεν τα πλησιάζουν. Και άλλοι περνάνε στην απέναντι όχθη. Μια ακροάτρια μου είπε πρόσφατα ότι σκοπεύει να πάρει υπολογιστή για τα παιδιά της και να τ' αφήνει να μπαίνουν μόνο στις σελίδες της Διεθνούς Αμνηστίας και του Παγκόσμιου Ταμείου για τη Φύση!

Έτσι λοιπόν, πάρα τη μέχρι τώρα δυστοκία μου να φτιάξω ένα blog της προκοπής, αυτή τη φορά το αποφάσισα. Στη διεύθυνση infocafe.gr θα βρείτε αυτό το κείμενο κι ότι άλλο έχω προλάβει να φτιάξω μέχρι τότε. Το σημαντικό όμως δεν είναι τι θα βάλω εγώ αλλά το τι θα βάλουμε όλοι μαζί. Σας περιμένω. Γράψτε τις ιδέες, τις φοβίες, τα καλά και τα κακά προϊόντα που δοκιμάσατε για τα παιδιά σας. Ίσως με λίγη καλή διάθεση και συνεργασία, οι νέοι γονείς καταφέρουν να φτιάξουν ένα καλύτερο μέλλον βασισμένο στους υπολογιστές και την τεχνολογία.

(PC Magazine, Ιανουάριος 2007)

Ποιος χρειάζεται iPhone;

Παρακολούθησα, διασκεδάζοντας οφείλω να ομολογήσω το σίριαλ, iPhone, στα τέλη Ιουνίου. Πόσες φορές μια τεχνολογική εφαρμογή γίνεται κύριο θέμα στα δελτία ειδήσεων όλου του κόσμου; Μπορώ να σκεφτώ τις κυκλοφορίες του Xbox και του Playstation 3, αλλά σχεδόν τίποτα πέρα από αυτά. Υπάρχει βέβαια μια σημαντική διαφορά ανάμεσα στις δύο παιχνιδιομηχανές και το καινούργιο τηλέφωνο της Apple: ο κόσμος τις γνώριζε και περίμενε την καινούργια έκδοση, ενώ τώρα ο κόσμο έκανε ουρές για ένα προϊόν εντελώς αδοκίμαστο. Είναι άραγε η φήμη της εταιρείας ή μήπως τα μέσα ενημέρωσης έχουν παίξει σημαντικότατο ρόλο;

Κατ' αρχήν η τηλεόραση, για την οποία οι ουρές ήταν η χαρά των ρεπόρτερ. Στην 5η λεωφόρο της Νέας Υόρκης, μαζί με τους αγουροξυπνημένους υποψήφιους αγοραστές ξενύχταγαν και οι κάμερες. Επειδή, δε, ακολούθησε Σαββατοκύριακο, τα μεγάλα ενημερωτικά δίκτυα αφιέρωσαν μακροσκελή ρεπορτάζ σ' ένα τηλέφωνο. Κάηκε το πελεκούδι, θα έλεγα, αλλά δυστυχώς την ίδια ώρα λαμπάδιαζε η Πάρνηθα... Τα δε ειδησεογραφικά πρακτορεία, στα τηλεγραφήματα με τα παραλειπόμενα, οργίασαν. Που τους βρήκαν όλους αυτούς; Ο ένας στεκόταν στην ουρά για περισσότερο από ένα 24ωρο, ο άλλος είχε ήδη πουλήσει πανάκριβα τα δύο τηλέφωνα που θα αγόραζε μέσω e-bay...

Οι σχολιαστές στην τηλεόραση και στον Τύπο αφιέρωσαν τα καλύτερά τους στο iPhone. Στο BBC, ο παρουσιαστής έλεγε : «κι εγώ έχω ήδη τηλέφωνο που μπαίνει στο Ίντερνετ, παίζει μουσική και βίντεο και βγάζει φωτογραφίες» και η συμπαρουσιάστριά του συμπλήρωνε: «κι εγώ έχω ένα τηλέφωνο που παίρνει τηλέφωνα!». Στην «International Herald Tribune», ο συντάκτης ωρυόταν ότι στο iPhone δεν μπορείς ν' αλλάξεις μπαταρία και πρέπει να πας στην Apple για να το κάνει.

Εν τω μεταξύ, σαν να είχε πάρει το μάτι μου αρκετά περισσότερα καταστήματα της Apple. Με κορυφαίο εκείνο στην καρδιά των Βρυξελλών, στο ισόγειο του εμπορικού κέντρου (με πόρτα στον πεζόδρομο) της place Rosier. Φαντάζομαι πώς μόνο τυχαίο δεν είναι.

Ειλικρινά δεν έχω γνώμη για το τηλέφωνο. Πιθανόν να είναι τόσο εντυπωσιακό όσο και το λογισμικό του Mac. Στη δική μου δουλειά χρειάζομαι οπωσδήποτε PDA κυρίως για τη μεγάλη μνήμη τηλεφωνικού καταλόγου και τη συμβατότητα με το βιβλίο διευθύνσεων του υπολογιστή. Ούτε οι φωτογραφίες μου κάνουν όμως (χρειάζομαι μηχανή υψηλής ανάλυσης), ούτε το λογισμικό ήχου (κουβαλάω και ψηφιακό κασετόφωνο και υπολογιστή μαζί με δύο μικρόφωνα και κάρτες ήχου), όσο για το βίντεο, άντε να κάνω ανταλλαγή αρχείων μέσω της κάρτας SD επειδή τα αρχεία είναι μεγάλα). Όσο για την πλοήγηση στο δίκτυο, επειδή δεν έχω μεγάλη περιουσία να χρησιμοποιώ το κινητό μου, περιμένω επιτέλους να βάλουν και στη γειτονιά μου ADSL, μπας και δω κι εγώ τι είναι τα ευρυζωνικά δίκτυα! Τελικά νομίζω ότι η πιο χρήσιμη εφαρμογή στο κινητό μου είναι το... ξυπνητήρι.

(PC Magazine, Αύγουστος 2007)

Ένα παιδί ΔΕΝ μετράει τ' άστρα

Η ιστοσελίδα <http://www.wseas.com/eudoxos/Institute.html> δεν είναι δα και κάτι σπουδαίο. Αισθητική και τεχνική τουλάχιστον δεκαετίας και από πληροφορίες, χμ... πολλές τεχνικές λεπτομέρειες. Υπάρχουν σαφώς καλύτερες σελίδες αστρονομίας. Μόνο που πίσω από τη συγκεκριμένη ιστοσελίδα κρύβεται ένα θλιβερό, αληθινό Χριστουγεννιάτικο παραμύθι. Άξιο να το διηγηθεί κανείς, για να μην ξεχνά σε ποια χώρα ζει.

Ο Εύδοξος είναι ένα Εθνικό Παρατηρητήριο για την εκπαίδευση, το παλαιότερο ελληνικό κέντρο ρομποτικής αστρονομίας. Η ιδέα ξεκίνησε το '93, άρχισε να υλοποιείται το '96 και το '99 ξεκίνησε η λειτουργία του. Το κέντρο είναι εγκατεστημένο στο βουνό Αίνος στην Κεφαλονιά, σε υψόμετρο 1040 μέτρα, όπου κάποτε υπήρξε βάση του NATO.

Σε μια μαγευτική τοποθεσία του «Monte Nero», ανάμεσα στα περίφημα μαύρα έλατα, χαρακτηρισμένη εθνικός δρυμός από το 1962, τα τηλεσκόπια είναι σκορπισμένα ανάμεσα στα τέσσερα τεράστια «πιάτα», ενθύμια της βάσης αλλά και χρήσιμα για το σκανάρισμα τ' ουρανού. Ένας τόπος που αξίζει να επισκεφτεί κανείς, όχι μόνο για τη μοναδική ομορφιά του αλλά και για τη βουτιά στην ιστορία. Ποιος δεν θέλει να δει μια αντλία βενζίνης του '50 με μετρητή σε γαλόνια;

Τα μηχανήματα είναι τελευταίας τεχνολογίας. Μέσα στη θήκη του ακόμα, ένα πανάκριβο όργανο, μοναδικό για τη χώρα μας, παρατήρησης του ηλίου την ημέρα. Μέσα από αυτό, τα πιτσιρικά μπορούν να δουν τον ήλιο, χωρίς να θέσουν σε κίνδυνο τα μάτια τους.

Τα ρομποτικά τηλεσκόπια λειτούργησαν, μάλιστα, και «real time» μέσω διαδικτύου. Ερευνητές από ολόκληρο τον κόσμο μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν τα δεδομένα τους και να τα συνδυάσουν με τα δικά τους. Αυτή ήταν και η πραγματική αξία της ιστοσελίδας.

Λειτούργησαν. Μπορούσαν. Ήταν.

Από το 2004 και μετά τα κεφάλαια σταμάτησαν και ο Εύδοξος ερήμωσε. Κυβερνητική αδιαφορία; Υπουργική αναληψία; Περιφερειακή ολιγωρία; Όλα λάθος. Ένας υπάλληλος της υπηρεσίας δημοσιονομικού ελέγχου του νομού αποφάσισε ότι πρέπει να γίνουν οικονομίες στον κρατικό κορβανά και επί τέσσερα χρόνια δεν βάζει την υπογραφή του. Όπως και για άλλα έργα, που δεν είναι της παρούσης. Θα ρωτήσετε, βέβαια, ποιος του το επιτρέπει; Έλα μου, ντε! Για πείτε κι εσείς...

Welcome to Greece. Live your myth...

Η παράνοια φτάνει σε τέτοιο σημείο που, το 2006, εγκαινιάστηκε καινούργιο τηλεσκόπιο -το οποίο είχε αγοραστεί νωρίτερα- ενώ το κέντρο δεν λειτουργούσε πια.

Τα πανάκριβα μηχανήματα ρημάζουν. Ακόμα χειρότερα, εκατοντάδες παιδιά δεν έχουν πια τη δυνατότητα να επισκεφτούν το κέντρο και ν' αγαπήσουν τον ουρανό.

Το ξέραμε ότι ζούμε στη Μπανανία. Κάποιοι, όμως, έχουν βαλθεί να μας απαγορεύσουν ακόμα και τ' όνειρο. Να μας εμποδίσουν να μετράμε τ' άστρα...

(PC Magazine, Δεκέμβριος 2008)

Τα καινούργια ρούχα της βασίλισσας

Έχω στα χέρια μου το πολυπόθητο δισκάκι. Εγώ και κανείς άλλος... Χε! Χε! Μόνο για το καινούργιο 20πύρηνο μηχανήμά μου (ε! καλά, λίγη υπερβολή δεν έβλαψε ποτέ κανένα) και μέχρι να το φορτώσω θα μείνει κρυμμένο κάτω από το στρώμα μου, εκεί ακριβώς που έκρυβαν στα παλιά τα χρόνια οι φιλάργυροι τις λίρες τους. Γιατί στο σπίτι οι εχθροί είναι πολύ, με πρώτους εκείνους που θέλουν να κάνουν αναβάθμιση στα vista τους (μπλιαχ!)

Δεν σκοπεύω να το φορτώσω αμέσως. Όπως και τα καινούργια μου ρούχα θα μείνει για κάμποσο αχρησιμοποίητο μέχρι να σταματήσω να το θαυμάζω μυστικά από όλους τους άλλους. Έβαλα μια ολόκληρη ομάδα ανθρώπων να τρέχουν (ευχαριστώ Κική!) λέγοντας ψέματα ότι πρέπει να τα φορτώσω αμέσως, μόνο και μόνο για να τα κρύψω!

Όχι φίλες και φίλοι. Το λειτουργικό είναι πρώτα και κύρια φαντασίωση και μετά χρησιμότητα. Αλλιώς θα είχαμε μείνει στο MS-DOS. Και η φαντασίωση είναι πολύ προσωπική υπόθεση.

Εγώ, ας πούμε, έχω κόλλημα να «πηδάω» πάντα μία έκδοση. Από τα 3.11 πήγα στα windows 98. Τα 95 δεν υπήρξαν ποτέ για μένα παρά μόνο στις σελίδες των περιοδικών και στους υπολογιστές των φίλων μου. Εκεί στα 98 έμεινα μέχρι τα XP (εντάξει, στη δουλειά είχαμε NT αλλά δεν πιάνει...).

Αλλάζεις άντρες σαν τα πουκάμισα; Όχι, βέβαια, δεν με μεγάλωσε έτσι εμένα η μάνα μου...

Δεν ξέρω αν είναι τα παράθυρα που τρεμοπαίζουν... ή μήπως η αυτόματη εναλλαγή τους. Σίγουρα το καινούργιο media center, είναι βασικό. Όμως, αυτό που προέχει είναι η προσμονή του καινούργιου γιατί το προηγούμενο πάλιωσε αρκετά. Είναι μια σχέση που έκανε τον κύκλο της και αμφότερα τα μέλη της είναι έτοιμα να προχωρήσουν...

Πολλές φορές, από αυτή εδώ τη στήλη υπερασπίστηκα το ελεύθερο λογισμικό. Και ο υπολογιστής μου δουλεύει με πολλές τέτοιες εφαρμογές: δωρεάν, ελαφριές και ευκολόχρηστες. Το λειτουργικό όμως είναι άλλο πράγμα.

Λίγες μέρες αργότερα...

Το έκανα κρυφά απ' όλους και πάλι και μετά, περήφανη, τους φώναξα όλους να θαυμάσουν. Σίγουρα τους επόμενους μήνες θα βρω αφορμές να γκρινιάξω. Σήμερα όμως είμαι χαρούμενη. Φόρεσα τα καινούργια μου windows 7.

(PC Magazine, Οκτώβριος 2009)

Τσάμπα συμβουλές

Οι συμβουλές είναι πλέον το μοναδικό πράγμα που είναι δωρεάν. Γι' αυτό και προσφέρονται αφειδώς. Και ζητούνται εξίσου εύκολα. Κι το ερώτημα που εδώ και χρόνια είναι πρώτο σε προτιμήσεις φίλων, συγγενών, αναγνωστών και ακροατών είναι «τι υπολογιστή να πάρω;»

Κάποτε η απάντηση ήταν σύνθετη ανάλογα με το «ποιόν» του ενδιαφερομένου: πρωτάρης, μαθητής, φοιτητής, εξειδικευμένος επαγγελματίας, κινηματογραφόφιλος ή μουσικόφιλος... Άλλος ήθελε την καλύτερη κάρτα γραφικών για να παίζει παιχνίδια και άλλος την καλύτερη κάρτα ήχου.

Σήμερα η μόνη συμβουλή που δίνω ελαφρά τη καρδία είναι «πάρε το φθηνότερο!» Έτσι κι αλλιώς, όλοι είναι γρήγοροι, όλοι είναι δυνατοί, όλοι κάνουν τα πάντα... Στους φορητούς προσέχουμε την εγγύηση και στα desktop να βολεύει το μέγεθος της οθόνης. Έτσι κι αλλιώς θα τους πετάξουμε γρήγορα... Για τους γνώστες, καλύτερα να επενδύσεις σε αποθηκευτικό χώρο παρά στο ίδιο το μηχάνημα.

Φέτος, όπως και οι φοιτητές πριν από αυτούς, μαγικό χαρτάκι «επιδότησης» θα πάρουν –έτσι μας λένε τουλάχιστον- οι μαθητές της Α' Γυμνασίου.

Χιλιάδες νοικοκυριά θα προβληματιστούν. Ένας υπολογιστής χρειάζεται και μια σύνδεση στο Διαδίκτυο. Εξετάστε προσεκτικά τις προσφορές που σας κάνουν και δείτε εάν συμφέρει να πάρετε τηλεφωνία και διαδίκτυο μαζί. Όσο για το ποια εταιρεία είναι καλύτερη, δεν είναι θέμα τιμής αλλά σέρβις. Ενημερωθείτε σωστά από αντιπρόσωπο ή κατάσταση και διαβάστε ΟΛΑ τα ψιλά γράμματα.

Βάλτε τον υπολογιστή σ' ένα ωραίο θρόνο στο σαλόνι. Έτσι θα τον χρησιμοποιεί ολόκληρη η οικογένεια και θα μάθουν όσοι δεν ξέρουν! Επίσης έτσι θα ελέγχετε τους μικρούς μάγους, οι οποίοι ακόμα κι αν δεν ξέρουν τίποτα σε ελάχιστο χρόνο θα έχουν γίνει εξπέρ. Ειδικοί, παιδοψυχολόγοι, ειδικευμένοι στον εθισμό, δάσκαλοι, όλοι συμφωνούν ότι ο γονιός πρέπει να παρακολουθεί τις διαδικτυακές διαδρομές. Ακόμα κι αν δεν ξέρει τίποτα. Ως μπέμπι σίτερ παιδών και εφήβων, ο υπολογιστής, αυτό το θαυμάσιο μηχάνημα είναι απείρως πιο επικίνδυνος από την τηλεόραση.

Κάποτε μια ακροάτρια που σκόπευε να πάρει υπολογιστή στα παιδιά της, μου είπε ότι σκόπευε να τα αφήνει να μπαίνουν μόνο στις σελίδες της UNICEF και της WWF. Κακόμοιρα παιδιά...

Ανάμεσα στην αδιαφορία και τη λογοκρισία, η βεντάλια είναι πολύ μεγάλη, έχει επιλογές για όλους. Από μας εξαρτάται να τις εκμεταλλευτούμε.

(PC Magazine, Σεπτέμβριος 2009)

Χριστουγεννιάτικος σχολικός μποναμάς

Μια από τις τελευταίες κινήσεις της προηγούμενης κυβέρνησης ήταν η χορήγηση ηλεκτρονικών υπολογιστών στους μαθητές της Α' Γυμνασίου στο πλαίσιο του προγράμματος «Ψηφιακή Τάξη». Πέρα από το γεγονός ότι όλοι οι απόφοιτοι δημοτικού γράφτηκαν στο νυχτερινό για να πάρουν το κουπόνι (αθάνατη Ελλάδαρα), η χορήγηση έγινε χωρίς πραγματικά κανείς ν' αναρωτηθεί τι θα κάνουν τα παιδιά τους υπολογιστές.

Η πρώτη (και προφανής) απάντηση είναι ότι θα τους χρειαστούν ως εργαλείο στο φροντιστήριο υπολογιστών που πηγαίνουν (πριν ή μετά τα αγγλικά). Δεύτερη δε βρήκα... γιατί σε πολλά σχολεία, ο υπολογιστής δεν είναι ακόμα ενσωματωμένος σε κάθε μάθημα, αφού δεν υπάρχει εγκεκριμένο σχολικό περιεχόμενο για όλους. Κάτι πήρε το αυτί μου, ότι το πρόγραμμα για την προσχολική εκπαίδευση δεν κυκλοφόρησε ποτέ και κάτι υποψιασμένοι νηπιαγωγοί το κατεβάζουν παράνομα από συνδρομητικές σελίδες!

Υπάρχουν, όμως, και χειρότερα. Βάσει του σχεδίου ενσωμάτωσης του υπολογιστή στις σχολικές τάξεις, ο γονέας θα είχε τη «δυνατότητα οριοθέτησης της χρήσης, επιλέγοντας τις ώρες που θα επιτρέπεται η ενεργοποίηση του υπολογιστή στο σπίτι καθώς και τις ώρες που θα του επιτρέπεται η πρόσβαση στο Διαδίκτυο». Κάποιες προσφορές καταστημάτων, όμως, παρείχαν δωρεάν ασύρματη σύνδεση στο Διαδίκτυο, με αποτέλεσμα οι μαθητές να αποκτήσουν απεριόριστη πρόσβαση στο μέσο, οποτεδήποτε και από οπουδήποτε, δίχως όρια ή γονικό έλεγχο. Αποτέλεσμα είναι η δυνατότητα χρήσης του, ακόμα και στο σχολικό περιβάλλον (στα διαλείμματα π.χ.), για σκοπούς διαφορετικούς από αυτούς που αφορούν στη μαθησιακή διαδικασία και «την αξιοποίηση του φορητού μαθητικού υπολογιστή ως αναπόσπαστου εργαλείου εκπαίδευσης και δημιουργικότητας στην τάξη», όπως προέβλεπε το πρόγραμμα. Θεωρητικά στο σχολείο οι υπολογιστές που χρησιμοποιούνται πρέπει να είναι συνδεδεμένοι στο Πανελλήνιο Σχολικό Δίκτυο, το οποίο παρέχει προστασία από επιβλαβές περιεχόμενο και η χρήση τους γίνεται υπό την επίβλεψη των αρμόδιων εκπαιδευτικών.

Αλλά αυτά είναι ψιλά γράμματα. Δεν μιλάμε για αστυνόμευση του δικτύου, ούτε και τον παιδιών, αλλά σε νεαρούς έφηβους η εποπτεία είναι απαραίτητη. Στο σπίτι οι υπολογιστές που χρησιμοποιούν τα παιδιά της ηλικίας αυτής πρέπει να τοποθετούνται σε χώρο εύκολα εποπτεύσιμο από τον γονέα, και καλό θα ήταν να σερφάρουν με την επίβλεψη των κηδεμόνων τους.

Τώρα στις χριστουγεννιάτικες διακοπές, όλοι εσείς που νομίζετε ότι ο υπολογιστής είναι τόσο καλή μπέμπι σίτερ όσο και η τηλεόραση, θυμηθείτε απλώς ότι μετά τις 12, την κλείνετε γιατί αρχίζουν τα ακατάλληλα. Δυστυχώς στο διαδίκτυο, τα όσα ακατάλληλα υπάρχουν δεν έχουν συγκεκριμένη ώρα προβολής...

Καλές μας γιορτές

(PC Magazine, Δεκέμβριος 2009)

Νεύρα και τσέπη τσατάλια

Τα νεύρα μου; Ευαίσθητα; Πονάνε; Οι πιο μικροί δεν θα θυμάστε την παράφραση της διαφήμισης της οδοντόπαστας για ευαίσθητα ούλα. Ούτε και θυμάμαι ποια ήταν. Αλλά κάθε φορά τα νεύρα μου πονάνε, όταν συνειδητοποιώ ότι ένα ακόμα περιφερειακό μου δεν δουλεύει στα windows 7. Για παράδειγμα η κάρτα τηλεόρασης. Είχαμε 3 για δύο υπολογιστές, ένας σε XP και ο άλλος σε Vista και μία να παίζει στα laptop. Dead. Το ίδιο και οι κάρτες ήχου. Δύο έχω και δε δουλεύει καμία. Μία φορητή στον υπολογιστή και μία εξωτερική. Καλέ εδώ η on board και δεν αναγνωρίζει το μικρόφωνο και από κάπου (που άραγε;) παίρνει ήχο και ακούγεται η φωνή μου από το υπερπέραν. Μόνο ο ήχος από τη web κάμερα δουλεύει σωστά.

Συνειδητοποιείς, πάντως, ότι μεγάλες εταιρείες, κορυφή στο χώρο τους όπως η creative σ' έχουνε γραμμένο στα παλιά τους τα παπούτσια. Πάρε καινούργιο κυρία μου. Και τι είμαι εγώ για να πάρω καινούργιο, δεν κατάλαβα, ο χαζός της παρέας; Γιατί η HP όχι μόνο είχε έτοιμους τους drivers αλλά είναι και καλύτεροι από τους προηγούμενους;

Χωρίς να είμαι σίγουρη και προσπαθώντας όσο μπορώ ν' αποφύγω τις θεωρίες της συνωμοσίας (όποιος μου ξαναστείλει μείλ που να λέει ότι το εμβόλιο της γρίπης θέλει να μας ξεκάνει γιατί ο πληθυσμός του πλανήτη έχει αυξηθεί υπερβολικά θα τον κάνω οριστικά delete από φίλο!!!) έχω την αίσθηση ότι όσοι έχουν το γαϊδαρο τους δεμένο μας έχουνε ελαφρώς (έως πολύ) γραμμένους. Ή είναι σούργελα. Ή θέλουν να τη σπάσουν στη Microsoft που βγάζει καινούργιο λειτουργικό. Άλλη εξήγηση δε βρίσκω. Γιατί δεν μπορώ από τη μία να βάζω CD-ROM (τι είναι αυτό ε;) του '95 και να τρέχουν μια χαρά και από την άλλη να μη μπορώ να κάνω απλούστατες δουλειές.

Μήπως περιμένουν ότι σε συνθήκες οικονομικής κρίσης θ' αρχίζουμε ν' αλλάζουμε τα περιφερειακά ή μήπως νομίζουν ότι τον υπολογιστή τον χρησιμοποιούν πιτσιρικάδες που ξοδεύουν το χατζιλίκι τους, αντί να ανησυχούν για τέλη κυκλοφορίας, εφορία, σουπερμάρκετ και τα δώρα του Αη Βασίλη.

Εγώ μια ιδέα θα πω μόνο. Ας αφήσουμε λίγες βδομάδες να περάσουν και τις εταιρείες που δεν φροντίζουν ν' αναβαθμίσουν τους drivers, ας τις «κόψουμε» μια για πάντα. Γιατί και την επόμενη φορά το ίδιο θα κάνουν. Όσοι, δε έχουν ήδη πικρή πείρα από τα Vista, ακόμα καλύτερα, ας μας ενημερώσουν και να κάνουμε black list.

Γιατί υπάρχουν και όρια.

Άντε, καλή Χρονιά

(PC Magazine, Ιανουάριος 2010)

Υπάρχουν και λαμόγια

Πριν από λίγες μέρες βρέθηκα στη μέση ενός καβγά. Σιγά τα ωά θα μου πείτε... όλοι καβγαδίζουν συνεχώς. Αλλά αυτός ο καβγάς ήταν ιδιαίτερος γιατί δεν πίστευα πώς θα υπήρχε αιτία να γίνει. Νόμιζα πώς οι νέες τεχνολογίες είναι πια στο πετσί όλων και πώς δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν ακόμη απατεώνες γύρω μας. Κι όμως.

Η ιστορία –για να την πάρω από την αρχή- έχει ως εξής. Ένας καλός κύριος –από δω και πέρα τον ονομάζουμε το θύμα- αποφασίζει να ανοίξει τουριστικό γραφείο. Προφανώς προέρχεται από το επάγγελμα γιατί δεν είναι κάτι που σου έρχεται ξαφνικά εκεί που κάθεσαι και διαλογίζεσαι. Θέλει όμως ν’ ανοίξει virtual γραφείο, να το στήσει στο σπίτι του όπου διαθέτει χώρο και να γίνονται όλα ηλεκτρονικά. Απευθύνεται λοιπόν σε σύμβουλο/τεχνικό/κατασκευαστή/κλπ κλπ –από δω και πέρα τον ονομάζουμε: ο Έξυπνος-ο οποίος του λέει: *«Το ‘χω. Λοιπόν είναι το λογισμικό της τάδε εταιρείας που κοστίζει τόσες χιλιάδες ευρώ και που σου προσφέρει και εκπαίδευση και κάνει τα πάντα. Συνδέεται με τις βάσεις δεδομένων, βρίσκει πτήσεις, ξενοδοχεία, τιμές, κάνει προσφορές, όλα έτοιμα»*. Το αγοράζει λοιπόν το θύμα και εκπαιδεύεται. Και όλα είναι όπως του υποσχέθηκαν. Όμως, η εφαρμογή είναι απλώς το backend και frontend δεν υπάρχει... Βρίσκει λοιπόν ο Έξυπνος έναν πτωχό πλην τίμιο τεχνικό τον οποίο τον παραμυθιάζει κι αυτόν ότι όλα είναι έτοιμα και το μόνο που έχει να κάνει είναι να ετοιμάσει μια ιστοσελίδα παρουσίασης. Όπερ και εγένετο. Μόνο που ο Έξυπνος έχει «ξεχάσει» να ενημερώσει το θύμα και τον τεχνικό ότι απαιτείται ειδική σύνδεση του backend με το frontend. Γεγονός που και ο ίδιος ο Έξυπνος μάλλον αγνοεί και που δεν τον ενδιαφέρει κιόλας, αφού τις προμήθειές του τις έχει πάρει (επάγγελμα έξυπνου = πωλητής). Όταν ο τεχνικός παίρνει χαμπάρι τι γίνεται και ότι έχει βάλει το όνομά του σε κάτι που δεν πρόκειται να δουλέψει γίνεται μαπαρούτι. Τα βάζει με τον Έξυπνο, ο οποίος όχι μόνο δεν νιώθει καμία αιδω για το γ..στ..ίδι που τρώει αλλά επιμένει κιόλας να πείσει τον τεχνικό, ότι αρκεί να τα εξηγήσει όλα αυτά στον πελάτη και να του χρεώσει τη νέα υπηρεσία. Άλλωστε, εδώ που έφτασε το θύμα δεν μπορεί πια να κάνει πίσω. Το θύμα έχει πληρωθεί. Η εταιρεία λογισμικού έχει πληρωθεί. Ο Έξυπνος έχει επίσης πληρωθεί. Ο τεχνικός δεν έχει πάρει μία. Το θύμα έχει μια εφαρμογή που μπορεί μόνο να τη θαυμάζει. Και ο Έξυπνος συνεχίζει. *«Έλα μωρέ, δεν μπορείς σε μια δυο μέρες να κάνεις μια σελίδα σαν του... (αναφέρει το όνομα της ιστοσελίδας ενός πολύ μεγάλου και γνωστού ταξιδιωτικού πρακτορείου);»*.

Εγώ από σπόντα είμαι στη μέση του τρικούβερτου καβγά. Και θαυμάζω τον Έξυπνο, λυπάμαι το θύμα και συμπάσχω με τον τεχνικό.

Και όμως αυτή είναι η κατάσταση σήμερα. Ο κόσμος θέλει, νιώθει την ανάγκη να εξοπλιστεί τεχνολογικά, να κάνει τη δουλειά του και δεκάδες επιτήδριοι του πουλάνε φύκια για μεταξωτές κορδέλες. Το 2010! Και όταν ρώτησα τον τεχνικό γιατί αφού και καλός είναι και τίμιος δεν έχει τους δικούς του πελάτες, μου απάντησε: *«γιατί δεν ξέρω να πουλάω τον εαυτό μου»*. «Ευτυχώς» ξέρουν κάποιοι άλλοι να πουλάνε το δικό τους.

(PC Magazine, Μάιος 2010)

Ένα μήλο την ημέρα το pc το κάνει πέρα

Μάλιστα, μάλιστα, ξεκολλήσαμε από το facebook για να κολλήσουμε στην apple και τα -i- της (για μένα λέω). Ξαφνικά το μήλο είναι της μόδας και πού, στη χώρα μας, όπου για να βρεις mac έπρεπε ή να είσαι πλούσιος ή να δουλεύεις στις εκδόσεις.

Ακόμα θυμάμαι πώς αναγκάστηκα να πουλήσω το δικό μου mac στην επιστροφή από Γαλλία (είχε ταξιδέψει τυλιγμένος με το διπλό πάπλωμα σε μια τεράστια κούτα) γιατί η συμβατότητα ήταν μηδενική (διάβαζε πανάκριβη), ειδικά στα περιφερειακά. Κλαψ! Από τη χώρα του μήλου είχα βρεθεί στη χώρα της τομάτας ξαφνικά.

Και τώρα που έχω ξεχάσει ότι πατάς το μήλο για να κατέβει το μενού (μπορεί να κάνω και λάθος) τους έπιασε όλους μια τρέλα. Ήρθε και το Μαράκι (Κοκίδου) στην εκπομπή να πούμε δυο κουβέντες σαν κορίτσια της τεχνολογίας και την τσάκισαν στις ερωτήσεις για τα apple, ίσα που δεν έφυγε από το παράθυρο (γιατί ως γνωστόν τα στούντιο δεν έχουν παράθυρα). Και δεν τη ρωτούσαν καν για τα ipad, τα iphone κτλ, αυτά καλό μου τα ξέρει και το τελευταίο χρυσό δόντι. Για mac τη ρώταγαν. Ποιος τη ρώταγε; Οι ακροατές; Ε, όχι και οι ακροατές, δεν προλάβαιναν να σταυρώσουν ερώτηση, οι συνάδελφοι παρενέβαιναν την ώρα της εκπομπής, η οποία γέμισε κενά (αέρος) και η Μαρία απαντούσε σε ερωτήσεις που οι ακροατές δεν είχαν ακούσει και τις επαναλάμβανα εγώ... τέτοιο μπάχαλο δεν έχει ξαναγίνει στα ραδιοκύματα. Και για τους απανταχού άπιστους Θωμάδες, ιδού η Μαρία, ιδού και η εκπομπή (<http://infocafe.eu/?p=1076>).

Το είχα ψυχανεμιστεί όταν πριν από τρία χρόνια είδα για πρώτη φορά apple store στο μεγαλύτερο εμπορικό δρόμο στις Βρυξέλλες. Μόνο αξεσουάρ, γιατί το iphone δεν είχε φτάσει ακόμη. Αλλά όπως μου είπε και ο πωλητής, μέγα σκάνδαλο, τότε, γιατί ο υπουργός επικοινωνιών έδωσε συνέντευξη κρατώντας το iphone του, ενώ δεν κυκλοφορούσε ακόμα στην αγορά. Υπουργός με γκατζετάκι εξ Αμερικής; Ποινικό αδίκημα!

Μέσω του ipad, του iphone και του ipod (με την ανάποδη σειρά φυσικά) ανακάλυψαν όλοι ότι τα δημιουργήματα του Jobs είναι εύχρηστα, είναι έξυπνα, είναι ντιζαϊνάτα, είναι μόδα. Και η apple ξαναήρθε στην πρώτη γραμμή. Αφού προχθές είδα και μεγάλη αλυσίδα λιανικής να προσφέρει και δωρεάν εκπαίδευση με την αγορά ενός mac-lap, με το μπαρδόν, macbook ήθελα να πω, άλλη γλώσσα παιδί μου.

Και αν τον θες για να ξεκινήσεις μια δουλειά ή ένα χόμπι ή για να κάνεις την πλάκα σου, μια χαρά είναι... αν όμως δουλεύεις χρόνια σε pc κι έχεις συνηθίσει συγκεκριμένα προγράμματα (πέραν του κειμενογράφου και των συμπαραομαρτούντων του διαδικτύου), τότε τι κάνεις; Τίποτα, κάθεται στο pc σου και βγάζεις λόγους περί συγκρίσεων, θεωριών κλπ.

Αν θα γυρίσω εγώ σε mac; Δεν το βλέπω σύντομα; Αν θα πληρώσω iphone; Πιθανόν στην επόμενη αναβάθμιση αλλά όχι σίγουρο. Αν θα αποκτήσω ipad; Παντελώς άγνωστο. Ipod; Δε με βολεύει μόνο του. Γιατί λοιπόν σκάω; Γιατί έχω κεραίες και πιάνω the wind of change. Θα είναι μόνιμη; Θα μείνει εκεί ή θα πάει παρακάτω; Άσε, δε μαντεύω ποτέ σωστά. Ακόμα χρωστάω το μάθημα. Λέω να μείνω στα σίγουρα, αλλά προσοχή: θα παρακολουθώ και όταν έρθει η ώρα θα χτυπήσω.

(PC Magazine, Ιούλιος 2011)

Η ουτοπία της διαλειτουργικότητας

Ο κύριος Μανώλης είναι 72 ετών. Συνταξιούχος του Δημοσίου. Μηχανολόγος-ηλεκτρολόγος με βαθμό Διευθυντή Α'. Και μπορεί μεν να μη δείχνει καθόλου την ηλικία του (άνετα πέφτει 10 χρόνια έξω) υποφέρει όμως από την αφόρητη ανία του να μην εργάζεσαι (και από τις κατά 30% περικοπές στη σύνταξη).

Ο κύριος Μανώλης είναι δικός μου άνθρωπος. Μου δείχνει τα καινούργια του gadget και με ρωτάει διάφορα, κυρίως για το software. Στα περισσότερα δεν ξέρω ν' απαντήσω, αλλά ο κύριος Μανώλης δεν χάνει ποτέ την εμπιστοσύνη του στο πρόσωπό μου. Όμως όταν του δίνω την απάντηση, δεν αρκείται, θέλει να ξέρει και το γιατί. Τότε σίγουρα δεν ξέρω ν' απαντήσω γιατί δεν είμαι παρά μία πρακτική μαμή. Ο κύριος Μανώλης δεν τα έμαθε έτσι στο Πολυτεχνείο. Οι μηχανές του είχαν πάντα συγκεκριμένη συμπεριφορά ακολουθούμενη από ένα γιατί. Δεν θα έλεγα το ίδιο για τα σημερινά μηχανήματα. Αλλά πάλι, μπορεί να μη γνωρίζω πολλά.

Πέρσι στη γιορτή του, τα παιδιά του τού έκαναν δώρο ένα tablet, κινέζικο. Το σοκ του κυρίου Μανώλη, ήταν το android. Καινούργιο λειτουργικό; Εκστασιάστηκε. Και άρχισε να προσπαθεί να καταλάβει πώς δουλεύει. Θέλησε να μεταφέρει όλα του τα αρχεία (η παραγωγή περιεχομένου περιορίζεται στο word). Στο μεταξύ απέκτησε και καινούργιο laptop και αποφάσισε ν' ασχοληθεί με τη διαλειτουργικότητα μεταξύ desktop, laptop και tablet. Με φώναζε περήφανος να μου τα δείξει και ζαλίστηκα. Και σίγουρα δεν ήξερα ν' απαντήσω σε καμία ερώτηση. Γιατί στο δικό μου τηλέφωνο που είναι android, μετά από ένα χρόνο δεν έχω βρει ακόμη πώς κάνεις αναζήτηση ονομάτων και αναγκάζομαι να περιδιαβαίνω τα κατεβατά. Γιατί εκτός από τα δικά μου τηλέφωνα, μ' ένα μαγικό τρόπο πήρε και τις επαφές από το facebook κι έγιναν όλα Σόδομα και Γόμορρα.

Τα κουτσοκατάφερε ο κύριος Μανώλης, ο οποίος άρχισε –επιτέλους– να καταλαβαίνει ότι στο μαγικό κόσμο του software είναι οι αλημιστές που επιβιώνουν και όχι οι μηχανικοί (εκτός αν είναι μηχανικοί πληροφορικής). Μέχρι που φέτος στη γιορτή του αποφάσισε να ενδώσει στην ακαταμάχητη ροπή του προς το τελευταίο λειτουργικό και ν' αγοράσει ένα καινούργιο tablet (η αλήθεια είναι πως η οθόνη του κινέζικου δεν έλεγε πολλά). Μου έδειξε λοιπόν περήφανος το καινούργιο workstation αποτελούμενο από το desktop, το παλιό και το καινούργιο laptop, το παλιό και το καινούργιο tablet. Και ο κύριος Μανώλης ακτινοβολούσε από περηφάνια...

... μέχρι που το όνειρό του γκρεμίστηκε όταν κατάλαβε ότι δεν μπορούσε ν' ανοίξει τα αρχεία word του στο καινούργιο tablet. «Γιατί; ... γιατί; ... γιατί; ...» μου επαναλάμβανε με ραγισμένη φωνή, τσακισμένος από το βάρος της ασυμβατότητας. «Γιατί δουλεύει στο παλιό και όχι στο καινούργιο;» Ρώτησε το Θανάση που μας φτιάχνει τα μηχανήματα, ρώτησε στο μαγαζί που το αγόρασε... κανείς δεν ήξερε... Πώς πετάτε κύριοι της Google, το ένα λειτουργικό πίσω από το άλλο, τη μία εφαρμογή μετά την προηγούμενη χωρίς να προλαβαίνει ο κόσμος να εκπαιδευτεί πρώτα; Να καταλάβει ποια εφαρμογή πάει με τι; Και φυσικά με ρώτησε. Και του πρότεινα να δουλέψει με google docs. Και σταμάτησε να κλαίει... μόλις εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε τι είναι το cloud. Και ξεκίνησε να το κατακτήσει.

(PC Magazine, Φεβρουάριος 2012)

Όλοι χρειαζόμαστε ψηφιακές δεξιότητες

«Διανύουμε μια περίοδο όπου η αιχμή των αλλαγών δεν βρίσκεται πια στην τεχνολογία αλλά στις δεξιότητες με τις οποίες πρέπει να χειριζόμαστε την τεχνολογία».

Χάουαρντ Ρέινγκολντ

Ο Χάουαρντ Ρέινγκολντ είναι ένας από τους μεγαλύτερους γκουρού των νέων τεχνολογιών. Πολλοί διεκδικούν αυτόν τον τίτλο, αλλά λίγοι είναι εκείνοι που καταφέρνουν πραγματικά να οραματίζονται το μέλλον. Δημοσιογράφος, συγγραφέας, καθηγητής πανεπιστημίου και επαγγελματίας προφήτης, ο Ρέινγκολντ επανακάμπει μ' ένα καινούργιο βιβλίο, το «Net Smart, how to thrive online», που κυκλοφόρησε πριν από μερικές εβδομάδες.

Η θέση του Ρέινγκολντ είναι ότι είναι ώρα να βγούμε πια από το σοκ της έκπληξης που μας προκαλούσαν οι νέες τεχνολογίες, ο υπολογιστής, το διαδίκτυο, οι εφαρμογές web 2.0, τα social media, τα οποία εισέβαλαν στη ζωή μας κάνοντάς την πιο ανοιχτή, πιο πλούσια αλλά και πιο περίπλοκη. Γιατί το μέλλον της ψηφιακής κουλτούρας εξαρτάται από το πόσο σωστά θα μάθουμε να τη χρησιμοποιούμε, με πόση σοβαρότητα. Τι εννοεί με αυτό; Πώς πρέπει πια να ξέρουμε που, πως και πότε κλικάρουμε, πότε κλείνουμε τον υπολογιστή, πως ελέγχουμε τις πληροφορίες, ποιος είναι ο σωστός τρόπος συμμετοχής στις δικτυακές κοινότητες. Και όσοι το καταφέρουν, θα είναι αυτοί που θα έχουν τον έλεγχο της ζωής τους, πολύ περισσότερο από τους υπόλοιπους.

Ο Ρέινγκολντ καθορίζει πέντε βασικές «δεξιότητες»: την προσοχή, τη συμμετοχή, τη συνεργασία, την κριτική κατανάλωση πληροφοριών και τη δικτυακή εξυπνάδα. Για περισσότερα σας παραπέμπω στο βιβλίο του, το οποίο είναι πραγματικά εξαιρετικό και αρκετά απ' όσα γράφει θα συζητηθούν τους επόμενους μήνες (αν όχι χρόνια). Εάν πολλοί άνθρωποι αποκτήσουν τις δεξιότητες αυτές, τότε θα έχουμε την ευκαιρία να δημιουργήσουμε υγιείς νέου τύπου οικονομίες, πολιτικές, κοινωνίες και κουλτούρες. Εάν όχι, τότε, είμαστε καταδικασμένοι να πνιγούμε σε ωκεανούς από παραπληροφόρηση, διαφήμιση, spam, πορνό...

Τις τελευταίες εβδομάδες έχω αναγκαστεί να κλείσω το δίκτυο αρκετές φορές, ακριβώς εξαιτίας των παραπάνω. Όλος αυτός ο υπέροχος κόσμος που ανοίχτηκε στον κάθε προσωπικό υπολογιστή από το 1989 και την εφεύρεση του world wide web, είναι γεμάτος σκουπίδια. «Θόρυβο» τα ονομάζουν οι ειδικοί. Για χρόνια η δουλειά μου ήταν να ευαγγελίζομαι τις νέες τεχνολογίες και το διαδίκτυο, σε φίλους, γνωστούς, γείτονες, φοιτητές, αναγνώστες, ακροατές, όποιος ήθελε μπορούσε να πάρει από μένα τα κλειδιά της τεχνικής. Πάει λίγος καιρός που η κολλητή μου δεν με παίρνει πια τηλέφωνο να με ρωτήσει τι κάνω. Με παίρνει τηλέφωνο, μου στέλνει sms και όταν βλέπουμε η κουβέντα της είναι μία : «σε μισώ, σε μισώ, σε μισώ. Μου άνοιξες ένα θαυμάσιο κόσμο, αλλά έχω χάσει τη ζωή μου, περνάω τις ώρες μου πάνω από ένα laptop...» Ο λόγος για το twitter με το οποίο έχει κολλήσει φανατικά. Και ξέρει ότι το παρακάνει αλλά δεν μπορεί να ξεκολλήσει... δεν έχει ακόμα τις δεξιότητες που περιγράφει ο Ρέινγκολντ.

Από δω και πέρα θα κατεβάσω τόνους. Σε όποιον μου ζητάει δεν θα δείχνω, θα μαθαίνω, άλλο πράγμα είναι αυτό. Κι ας είναι λιγότεροι, αναγκαστικά. Από τη μία είναι αυτοί που γεμίζουν θόρυβο το δίκτυο και τις εφαρμογές του. Από την άλλη, ας είμαστε κάποιοι που επιμορφώνουμε υποψιασμένους χρήστες με τις νέες απαραίτητες δεξιότητες.

(PC Magazine, Ιούλιος 2012)

Μια δουλειά, μια ζωή

Εντάξει, το καταλαβαίνω ακούγεται κάπως... Δεν είμαι και τόσο σίγουρη για το τι δουλειά κάνω. Ή, για την ακρίβεια, δεν ήμουν και τόσο σίγουρη για το τι δουλειά κάνω. Δημοσιογράφος; Σίγουρα και όχι επειδή με αναγνωρίζει η Ένωση των συναδέλφων μου αλλά επειδή η εφημερίδα (με την ευρεία έννοια) είναι το σπίτι μου. Τεχνικός; Μπα, δε νομίζω, προγραμματίζω πιο ερασιτεχνικά και από ερασιτέχνη, όσο για το hardware, άστο καλύτερα, ούτε format στο δίσκο μου δεν κάνω πια. Για μια εποχή πίστεψα ότι μπορώ να δηλώνω curator και πράγματι, μου αρέσει να ψάχνω στο δίκτυο για τα καλύτερα. Και καθηγήτρια με λες αφού από τα χέρια μου έχουν περάσει ένα σωρό φοιτητές και σε κάποιες από τις πτυχιακές τους, είμαι περήφανη που το όνομά μου είναι δίπλα στο δικό τους.

Αλλά και πάλι δεν ήμουν ικανοποιημένη. Όλα αυτά είναι επαγγέλματα που υπάρχουν, που έχουν ένα όνομα, που μπαίνουν σε μία επαγγελματική κάρτα. Ο κόσμος όμως που έρχεται σε μένα, έρχεται κυρίως για να μάθει (και όχι με την έννοια του μαθητή ή του φοιτητή). Έρχεται να μάθει, στην ουσία, τι μπορούν να κάνουν οι νέες τεχνολογίες γι' αυτόν. Πώς μπορεί να βελτιώσει την καθημερινότητά του χρησιμοποιώντας έναν υπολογιστή ή ένα κοινωνικό δίκτυο. Πώς μπορεί να διασκεδάσει ή να βγάλει λεφτά.

[Παρένθεση: αυτός είναι και ο λόγος που δεν αντέχω τους γκατζετάκηδες. Γιατί γι' αυτούς η τεχνολογία είναι αυτοσκοπός και η ηδονή κορυφώνεται την ώρα που ξετυλίγουν το πακέτο. Μετά δεν έχει πια καμία σημασία το περιεχόμενο, εκτός αν είναι για φιγούρα. Και εκνευρίζομαι όταν μου επιδεικνύουν τα γκατζετ τους. Η μόνιμη ερώτησή μου είναι: «πότε θα σου κάνει απόσβεση;» Και με κοιτάνε όλοι σα χαζοί. Μα αξίζει τον κόπο να πληρώσεις κάτι που δεν θ' αποσβέσεις ποτέ; Όχι βέβαια. Θα έβαζες ποτέ δύο τηλεοράσεις τη μία δίπλα στην άλλη στο σαλόνι; Τότε γιατί να έχεις και laptop και tablet αν δεν κάνεις διακριτές χρήσεις;]

Πιο πολύ από όλα ευχαριστιέμαι όταν βλέπω ότι κάποιος (με την υψηλή μου καθοδήγηση) πραγματικά βρίσκει το νόημα, σε μία χρήση ή σε μία εφαρμογή, ολοκληρώνεται, ασχολείται μ' έναν καινούργιο κόσμο που ξετυλίγεται μπροστά του, είτε είναι για διασκέδαση είτε για βιοπορισμό. Πολλά χρόνια πριν, φίλοι με ρώταγαν έως και χυδαία «πώς θα βγάλουμε φράγκα από το Ίντερνετ;» Και δεν είχα απάντηση. Χρειάστηκε εκπαίδευση και εξοικείωση (μια λέξη που μ' αρέσει πολύ) για ν' αναρωτηθούν τελικά: «πώς μπορεί να με βοηθήσει το Ίντερνετ να απογειώσω τη διασκέδαση/εργασία μου;» Σαν τον κύριο Μανώλη που έγινε blogger στην έβδομη δεκαετία του ή την Κορίνα που υπερνίκησε τη φοβία της και έγινε twitter persona.

Έχω άδικο, λοιπόν, που θυμώνω με όσους δηλώνουν ειδικοί στα «social media», όπως παλιότερα δήλωναν ειδικοί στην κατασκευή ιστοσελίδων ή ό,τι άλλο (το ξέρω επαναλαμβάνομαι). Συνταγές δεν υπάρχουν και όσοι λένε ότι τις έχουν έτοιμες απλώς κοροϊδεύουν. Έχω δουλέψει με επαγγελματίες, με πολιτικούς, με οργανισμούς, με ιδιώτες, καθένας είναι μια χωριστή περίπτωση και έχει άλλες ανάγκες. Από δω και μπρος στην επαγγελματική μου κάρτα θα σβήσω τα υπόλοιπα και θ' αφήσει το «δρ εξατομικευμένων τεχνολογικών λύσεων». Κάτι σαν ψυχίατρος του διαδικτύου!

(PC Magazine, Νοέμβριος 2012)

Διάβασε ένα ebook

Μια όμορφη πρωτοβουλία πέρασε σχετικά απαρατήρητη τον περασμένο μήνα. Πρόκειται για τη διεθνή εβδομάδα «Διάβασε ένα ebook», μια ιδέα που υλοποιήθηκε για πρώτη φορά πριν 11 χρόνια, με πρωτοβουλία της συγγραφέως Rita Y. Toews από τον Καναδά. Μέσα σε αυτά τα χρόνια η ιδέα απέκτησε διεθνή απήχηση. Πέρσι, η βιβλιοθήκη του Τμήματος Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Υπολογιστών του ΑΠΘ (ΤΗΜΜΥ) δήλωσε για πρώτη φορά συμμετοχή στην εβδομάδα από την Ελλάδα, ανεβάζοντας, ανάμεσα σε άλλα, ένα σχετικό blog. Φέτος στην πρωτοβουλία συμμετείχε και το blog eanagonstis.gr. Όσοι δεν γνωρίζουν το Μιχάλη Καλαμαρά είναι μάλλον γιατί δεν ασχολούνται με τα ηλεκτρονικά βιβλία. Είναι ο άνθρωπος που ξέρει τα πάντα, εξηγεί τα πάντα και βοηθάει τους πάντες.

Είμαι σίγουρη ότι του χρόνου θα έχει μεγαλύτερη απήχηση και δυο χρόνια αργότερα ακόμα μεγαλύτερη και το ηλεκτρονικό βιβλίο θα μπαίνει όλο και περισσότερο στη ζωή μας. Εγώ πάντως έχω κολλήσει άσχημα. Αν είσαι βιβλιόφιλος, αρκεί να δεις ένα τέτοιο μηχανηματάκι για να τσιμπήσεις αμέσως. Προσοχή: δεν μιλάω για την ανάγνωση σε ταμπλέτες, αυτό είναι άλλο πράγμα. Άνεση; Απίθανη! Χώρος; Ατελείωτος; Και η διάρκεια ζωής της μπαταρίας; Ξεχνάς να φορτίσεις...

Όσο κι αν σοκάρω κάποιους, δεν ξέρω πώς διάβαζα πριν. Το απόλυτο μεγαλείο: να ξαναπιάνεις το διάβασμα από τη σελίδα που άφησες. Να διαβάζεις τρία βιβλία ταυτόχρονα και να είναι και τα τρία στην τσέπη σου. Να αποκτάς το αντικείμενο του πόθου σου σε δευτερόλεπτα. Κι αφήνει και τα ράφια μας άδεια για άλλα πράγματα: κόμικς, βιβλία με φωτογραφίες, πολυτελείς εκδόσεις... Και κράτησα το καλύτερο για το τέλος. Να ξεφυλλίζεις ένα αγαπημένο βιβλίο και να κάνεις αναζήτηση για να βρεις ακριβώς τη φράση που έψαχνες!

Τώρα βέβαια δεν θα επανερχόμουν σ' ένα γεγονός που πέρασε αλλά μόλις σήμερα διάβαζα ότι η Διεθνής Ένωση Εκδοτών ανακοίνωσε την υποστήριξή της στο EPUB 3 ως μοναδικού format βελτιωμένου και αξιόπιστου και ωθεί όλους τους «παίκτες» της εκδοτικής βιομηχανίας να το υιοθετήσουν ή να αξιοποιήσουν στο maximum τις δυνατότητές του. Πάντα με βάση τη διαλειτουργικότητα μεταξύ των ανοικτών συστημάτων και τη μεγαλύτερη δυνατή πρόσβαση σε ένα κανονικοποιημένο περιεχόμενο. Βέβαια υπάρχουν θαυμάσια εργαλεία όπως το calibre (βλ. δίπλα) που μετατρέπουν από το ένα format στο άλλο στον υπολογιστή μας χωρίς καμία δυσκολία. Ωστόσο μ' έχετε μάθει τόσα χρόνια πια. Διαλειτουργικότητα και κοινά στάνταρ... is my middle name.

Ένα κοινό format σημαίνει ότι όλοι θα επενδύσουν σε αυτό και ότι όταν και εφόσον αλλάξει και πάει στην επόμενη μορφή, έκδοση, στάδιο, πείτε το όπως θέλετε, κάποιος θα επενδύσει για να μπορεί να μεταφερθεί το περιεχόμενο από το ένα format στο άλλο.

Γιατί θα ρωτήσετε, προέβλεψε κανείς να μπορείς να περάσεις από το VHS στο DVD; Ή από τα LP στα CD; Όχι αλλά αυτά τα περάσματα είναι από αναλογική σε ψηφιακή μορφή και άρα δύσκολα. Αλλά από ψηφιακή σε ψηφιακή είναι απαράδεκτο να μην υπάρχει εύκολος, γρήγορος και φθηνός τρόπος. Και αφού επενδύουμε τα ωραία μας χρήματα σε ψηφιακή μορφή, καλό θα ήταν να μπορούμε να εξασφαλίσουμε το περιεχόμενο και για τα χρόνια που έρχονται. Γιατί ακόμα το τυπωμένο βιβλίο υπερέχει σε αυτό.

(PC Magazine, Απρίλιος 2013)